

Mesék a Zümmögő Birodalomból

AGRÁRMINISZTERIUM

Mesék
a Zümmögő Birodalomból

Budapest, 2021

Agrárminiszteri köszöntő

„Úgy tűnik, hogy a csodák is vonzzák egymást” - írta a nagy mesemondó, Csukás István. Az első csoda akkor történt, amikor a Föld Napja alkalmából meghirdetett, „Mesék a Zümmögő birodalomból” című meseíró pályázatunkra kilencszázhárom mese érkezett, s csak az óvodásoknak kilencvenhét szép történetet köszönhetünk. Az általános iskolások első négy évfolyamából négyszáznyolcvannyolc pályázat érkezett, azaz ők alkották meg az online formában megjelenő mesekönyvünk gerincét. És milyen szép mesék születtek! „Isten tenyerébe összefogott”, boldog gyermeklelkek írták és megtelt velük a mi felnőtt világunk is. Az Agrárminisztérium munkatársai ritkán kaphatnak ilyen felemelő és megható ajándékokat.

Már az nagy öröm számunkra, hogy jól ismerik a gyermekek a méheket, és az ő felbecsülhetetlen értéküket. Mert méhek nélkül növények sem lennének a földön. A jelenlegi formájában élet sem. Már az is mesébe illő, hogy egy kilogramm mézért körülbelül négy millió virágot kell meglátogatniuk, s ez idő alatt közel százhetven ezer kilométert repülnek. Megóvásuk, unokáink jövője védelmében, a legfőbb feladatunk. S ezek a mesék ebben a feladatban óriási segítséget jelentenek nekünk. Egyrészt felkeltik a gyermekek figyelmét természeti értékeink iránt, másrészt inspirálják a szülőket a méz és más méhészeti termékek fogyasztására.

Az online mesekönyvben való megjelentetésre hetven mesét választott ki a szakmai bíráló bizottság, s mind a hetven immár részét képezi a magyar gyermekirodalomnak. Mert tehetséges emberek írták. „A lényeg mindig az, hogy jól kell írni. Ehhez most rögtön hozzá kell tennem, hogy úgy kell írni, mint a felnőtteknek, csak egy kicsit jobban. Mégpedig azért, mert a gyerekek érzékenyebb közönség, az irodalom szinte szó szerint épül be a fejükbe, a lelkükbe, az életükbe.” – ahogyan Csukás István fogalmazott. Ezért arra biztatom a szülőket, nagyszülőket, a pedagógusokat, hogy olyan szeretettel forgassák és adják tovább ezeket a meséket, mint amilyen szeretettel írták azt a tehetséges és önzetlen gyermekek. Gratulálok minden meseírónak, és bízom benne, hogy írásaikkal nem most találkoztunk utoljára.

Dr. Nagy István
agrárminiszter

Tartalomjegyzék

Miniszteri köszöntő	3
A meseíró pályázatról...	7
Szakmai bevezető a beporzó rovarokról	8
A kiadványba került mesék alkotói	12

KÜLÖNDÍJAS MESÉK

Anghelyi Gréta Csenge (10): Kató néni virágskertje	18
Dági Attila (14): Ökolina a zöld tündér	21
Ferenczi Katalin: Az elveszett méhecske	23
Fodor Dorina (16): Csoda a réten	26
Fűr Alexa (10): Momo és Lulu története	29
Horváth Jakab (7): Szárnyaló barátság	32
Mészáros Tamás: „Fülpiszkálódott” méhek	34
Orsós Tina (12): A szerződés	37
Sándor Zoltán (12): A papírköteg	42
Nyáregyházi Napsugár Óvoda Süni csoport (6): Méhike első útja	45
Tacey Leah Rose (12): Örömtánc	48
Tömpe László: Paraszára paszitára	50
Vácziné Bergendi Nikoletta: A három méhecske	53
Virág Márton Zalán (12): A kalandos út – Avagy a méhecske és az ember barátsága	55
Zsoldos Panna (16): Repcepor	58

MAGASAN ÉRTÉKELT MESÉK

Beer Bernadett: Leszel a barátom?	62
Berecz Emese Tünde és Timár Bori (9): Virág-világ	66
Biró Bulcsú (8): Metál Méhek	69
Borbély Villó Szófia (11): A zümmögő szomszédok	71
Bukovszky Borbála (11): Apró szemmel látni a világot!	74
Büki Franciska (6): Zümi és Zümm-zümm kalandja	77
Dihen József (10): Robi „Tökéletes Virága”	80
Dzsurbán Erika: Kicsinyke meséje	82

Farkas Veronika (9): A csodálatos megmentés	84
Feketéné Barna Ila Gyöngyi: Az öregember kertje	86
Finta Flóra (10): Luca és a méhecskék megmentése	88
Fritsi Bertalan (13): Aprovarok - Döngő	91
Gacza Kristóf (8): A dolgos méhek	93
Gégény Jázmin (9): A beporzó méhek	96
Gera Kinga Vivien és Nánai Nóra (10): Méhkaland	98
Gonda Hanna (9): A méhek és a titok	100
Homovics Panna (18): Zümmögő Zelinke - Egy lázadó méhecske kalandja	103
Horváth András (9): Pei apó méhei	107
Horváth Lilla (9): Miért nincs a méhnek kalapja?	109
Horváth Róza (9): Az elveszett méhecskék	110
Inhoff Renáta: Az unatkozó méhecske	112
Káli Zsófia (10): Bee és Borka hőstette	114
Kaptár csapat (10), Törökkoppányi Általános Iskola és AMI: A méhecske és a medve barátsága	117
Kassai Márk (9): Mézes-mázos történet a kezdetekről	119
Koncz Gergő (5): A zümmögő gyerek bajba kerül	121
Kovács Csenge (9): Mézi, a hős méhecske	122
Lukácsi Lelle (10): Zümi kalandjai	124
Marton Johanna (9): Segítsétek a méheket!	127
Méhkirálynő csapat (10), Törökkoppányi Általános Iskola és AMI: Az eltűnt méhecske	131
Mocsai Kiscsillag Óvoda (6): A cseresznyefa álma	134
Molnár Máté (8): Mese a bátor méhecskéről	135
Nagy Erika: Zimi és Zümi barátsága	138
Nagyrecsei Körzeti Általános Iskola 3. osztály (10): Zümi a különös méhecske	140
Orgoványi Anikó: Cseppke, a hős méhecske	142
Pajzer Mira (11): Zümmögő birodalom veszélyben	147
Puspán Elena (9): A kaptár megmentői	148
Raab Dávid (14): A Zümmögők veszedelmének igaz története	150
Rátonyi Tamás (8): Zümm a méhecske kalandjai	152

Swarczkopf Ede, Gárdonyi Áron (13): Az én kertem	155
Szabari Erika: Dongó néni óvodája	158
Szabó Ábrahám (11): Az irigy borz	160
Szabó Jázmin Beáta (10): Izolda zümmögő nyara	162
Százhalombattai Napsugár Óvoda Micimackó csoport (6): Zizi és a gyerekek	165
Szénási Boglárka (14): A változás szele	168
Szilágyi Janka (8): A méhek aranya	170
Támba Emese (11): Zoé repülni tanul	172
Tomka Blanka Angelika (10): Ellenségből barát	174
Tóth Keve Máté (13): Én, a méh	180
Tóth Titanilla (12): Az elégedetlenkedő méhecske	183
Törökvész úti Kézműves Óvoda Süni csoport (6): A hiú almafa és Mézi története	185
Váczy Luca Fanni (11): Galiba a réten	188
Varga Dóra (10): Jóban-rosszban méhbarátok	191
Virág Boglárka Csenge (9): Az éneklő méhecske	194
Zahari Livia (6): A rigó és a méhecske	196
Zilahi Elina Szófia (9): Zümi a zűr	197

„Mesék a Zümmögő birodalomból” meseíró pályázat

Az Agrárminisztérium a 2021. évi Föld Napja alkalmából meseíró pályázatot hirdetett a beporzó rovarokról „Mesék a Zümmögő birodalomból” címmel. Hat korcsoportban (óvodás, általános iskola alsó, illetve felső tagozat, középiskola, pedagógusképző intézmények hallgatói és pedagógusok) lehetett pályázni a beporzó rovarokhoz kapcsolódó mesével. Egyéni és csoportos pályázatokra is lehetőség volt; pályázónként egy mesét lehetett beküldeni maximum 2 oldal terjedelemben. A meséhez legfeljebb 5 illusztrációt lehetett küldeni, de nem volt kötelező illusztrációt készíteni.

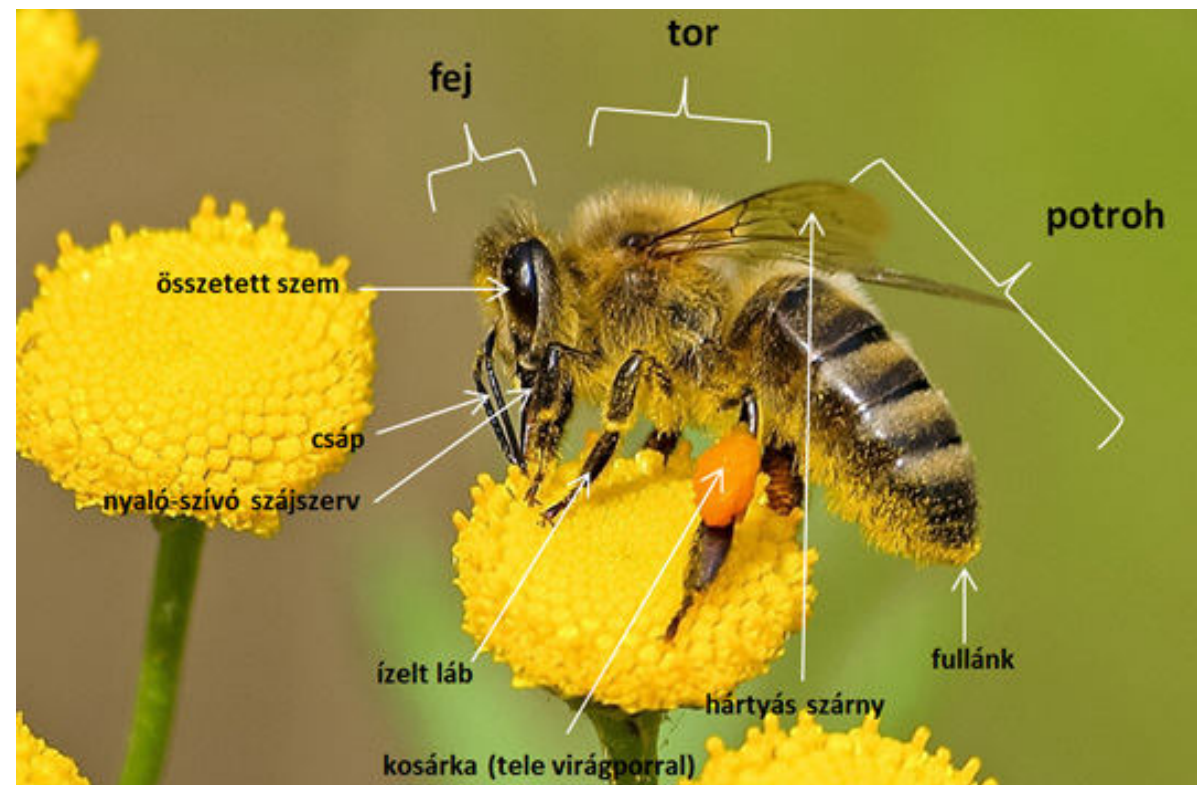
A beadási határidő 2021. május 31. volt.

A felhívásra 903 pályázat érkezett be, amelyeket felkért külső szakértők (óvónők, tanítók, tanárok, meseírók, múzeumpedagógusok, környezeti nevelők, irodalomterapeuta), illetve minisztériumi munkatársak értékelték előre egyeztetett szempontok szerint. A végső szelekciót 4 főből álló zsűri végezte.

A pályázatok közül 70 mesét választott ki az értékelő bizottság online mesekönyv formájában történő megjelentetésre. A 70 mese közül a legjobbnak ítélt 15 mese szerzője különdíjat kapott.

Szakmai bevezető a beporzó rovarokról

Annak érdekében, hogy e mese kiadvány – a szórakoztatáson túl – a beporzó rovarokkal kapcsolatos ismeretek bővítésére is alkalmas legyen, egy rövid bevezető írásban áttekintést nyújtunk a legfontosabb információkról. A beporzó rovarok nagy bajban vannak világszerte, és az a munka, amit végeznek, olyan fontos számunkra, hogy megérdemlik a nagy figyelmet és a minél pontosabb ismereteket.

A ROVAROK TESTFELÉPÍTÉSÉRŐL

A rovaroknak három testtája van (fej – tor – potroh), és a toron erednek a lábaik-szárnyaik.

Szinte természetes, hogy a mesében is, ábrákon is a rovaroknak kezük-lábuk van (sőt cipőt, bakancsot is hordhatnak). A valóságban a legtöbb rovar 3 pár lába egymáshoz hasonló. A háziméh hátulsó lábának lábszárán sajátos sörtékből alakult ki az a rész, ahová a méh a gyűjtött virágport gyömöszöli. Ez a szakasz olykor vastag, kidagadó sárga dudorként tűnik fel, és ezt hívjuk „kosárkának”, amit tehát semmiképpen sem „a kezükben” szállítanak. Az is gyakori, hogy valaki emberi szájat vagy szemet rajzol, szempillával, ez már csak az arckifejezés ábrázolásához is szükséges lehet. A rovarok külső burka kemény kitinből áll, azon mimikai mozgás nem alakíthat ki arckifejezést. (Más dolog, hogy bizonyos rovarok feje, arca hasonlít a miénkhez, valamilyen emberi jelleget hordoz, így születhetett például az imádkozó sáska ájtatos manó megnevezése – valóban manószerű. Bár ki tudná megmondani, milyenek valójában a manók? Nem könnyű objektivitásra törekedni mesebeli kérdésekben.)

Nagyon sok beküldött ábrázolás sárga-fekete méheket ábrázolt. A mézelő méh potroha világosabb és sötétbarna csíkos, vagy barna-fekete csíkos, szemben a fullánkcsak élénk sárga-fekete színezetével. Sárga-fekete csíkos mintázata több rovarnak van, darázscincéreknek, darazsat utánzó lepkéknek, zengőlegyeknek és más legyeknek, más, nem annyira fullánkcsak méhféléknek. Sőt a darázspókot is ilyen mintázat védi azok ellen a ragadozói ellen, akik félnek a méhek-darazsak fullánkjától, így minden ilyen mintázatú ízeltlábút elkerülnek.

A MÉZELŐ MÉHEK ÉLETÉRŐL

A mézelő méh házasított rovar. Hívják még háziméheknek is (így egybe írt szóval). A méhalkatúaknak a Földön mintegy 20 000 fajt számláló csoportjában is kirí a családi élet, a társas élet magas szervezettségével. Vannak más méhek is, amelyek valamilyen közösségben élnek, valamilyes munkamegosztással, vagy a költőhely több nőstény általi együttes használatával, de közülük ilyen tökélyre más faj nem jutott, mint a háziméh és néhány egészen közeli rokona.

A mézelő méhek köszönhetően sokféle méhészeti terméket élvezhetünk, ezek közül a méz a legjelentősebb, amit a méhek nektárból készítenek és nemcsak finom, de gyógyhatású is. A nektár édes ízű folyadék, amelyet a növények nektármirigye termel, és a virágban cseppekben gyűlik össze. A méhek másik fontos tápláléka a virágpó, amivel a fehérjét biztosítják szervezetüknek. Friss virágpórt és lépsejtekből erjesztett virágpórt, vagyis méhkenyeret is fogyasztanak. A virágpó az emberi szervezet számára is jótékony hatású. A méhészek a kaptárra szerelt virágpórszedővel gyűjtik össze és önmagában vagy mézbe keverve értékesítik. A méhek előállítanak még propoliszt, ami a fák rügyeinek védő bevonatából készülő fertőtlenítő hatású anyag, méhviaszt (ez saját testük mirigyváladéka), méhpempőt (a fiatal lárvák és a királynők eledele), továbbá a dolgozók a fullánkjukhoz kapcsolódó mirigyben méhmérget termelnek. A méhszúrás allergiás emberre nézve életveszélyes lehet, de a méhméregből – külsőleg használva – többféle betegségre is jó krém készíthető. Ezen sokféle áldás mellett egyáltalán nem mellékes haszon az, amit a mézelő méh a virágos növények, köztük a sok haszonnövény beporzásával ad nekünk, valamennyiünknek.

A méhcsaládban egyszerre egy aktív anya van (öt szokták királynőnek is hívni). Amikor megöregszik, vagy esetleg megsérül, akkor a méhek új anyákat nevelnek, akik közül az egyik átveszi majd a királynő helyét, ezt anyaváltásnak nevezzük. Méhrajzásról akkor beszélünk, amikor a méhcsalád egy része az anyával elhagyja a kaptárt és új élőhelyet keres. Ilyenkor a kirőpült (rendszerint öreg) anya körül nagyobb csomóban nyüzsögnek az illatával maga körül tartott dolgozók. A méhészek befogják az ilyen rajt. A kaptárban maradó méheknek pedig új királynője lesz, méghozzá az az éppen kikelt anya, amelyiknek sikerül az összes többi kikelt vagy még bölcsőben lévő anyát elpusztítania. A hajadon méhkirálynő néhány napos korában kirepül és találkozik a herékkel. Többször is kirepülhet nászrepülésre, de ha letelik ez a rövid nászidőszak, – a rajzás kivételével – többé nem hagyja el a kaptárt. Amikor elkezd petézni, óriási, napi akár több ezres tempóban is rakhat megtermékenyített tojásokat (petéket). A megtermékenyített petékből nőstények lesznek, ha a nőstény lárvák csak néhány napig kapnak méhpempőt, azután pedig nektárt és virágpórt dolgozókká válnak, ha pedig lárváikban végig méhpempővel etetik őket, akkor királynővé, vagyis anyává fejlődnek. Egy anya több évig is élhet, a dolgozók nyáron csupán 6 hétig, télen viszont hónapokig is élhetnek.

A méhcsalád életének bonyolult összerendezettsége csodálatra méltó. A méhek fejlett idegrendszere lehetővé teszi a kommunikációt, táncsal jelzik egymás számára a nektár- és virágporlelőhelyek irányát, távolságát, bőségét, a vízforrás helyét, sőt még azt is el tudják táncolni, ha azt szeretnék, hogy társaik megtisztítsák a testüket számukra elérhetetlen helyen, pl. a tor hátán. Ez utóbbit borbélytáncnak hívják. A méhek a kaptár hőmérsékletét szabályozzák, hidegben remegéssel fűtik, nagy melegben szárnyukat legyezgetve esetleg hűtik. A méhkaptárban a dolgozók a viaszmirigyük által termelt anyagból, a méhviaszból lépeket építenek, ezeken hatszögletű sejtek vannak. A sejtekben mézet vagy virágport raktároznak, illetve ezekben nevelik a lárvákat. Minden egyes utód egy saját viaszsejtben fejlődik és bábozódik be. Ezt a sejtet – és sokféle más felületet a kaptárban – propoliszsal vonják be, ami fertőtlenítő hatású. A dolgozók mintegy 3 hét alatt fejlődnek ki. Amikor kibújtak a bából, eleinte házi foglalatosságokkal telik az idejük. A lárvákat (álcákat) valamivel korábban kelt testvéreik/féltestvéreik gondozzák. Tisztogatják a sejteket, és etetik a lárvákat, a speciális mirigyük által termelt méhpempővel. Amikor ez a mirigy elapad, akkor más munkába fognak, egy ideig méhviaszból építik az újabb és újabb sejteket a lépen. Amikor ebből is kiöregszenek, akkor a bejárat közelében várják a gyűjtögető egyedeket, és átveszik tőlük a nektárt és virágport, vagy az ellenségektől védik a kaptárt. Még korosabban néhány próbarepülést végeznek, majd elkezdenek gyűjtögetni, táplálékforrást keresni és hazacipelni a többieknek a táplálékot. Egy dolgozó a testsúlyának felét kitevő nektárt és virágport is képes hazaröpíteni.

A fullánk a méhek legfőbb védelmi fegyvere, ha azzal kitinpáncélba szúrnak, abból a fullánk kihúzható. Viszont a méh fullánkján lévő horgok megakadályozzák, hogy a rugalmas bőrből szűrés után képes legyen kihúzni azt, ezért fullánkja kiszakad a méregmiriggyel együtt és az állat lassan „elvérzik”. Időnként a méhek rabolni is járnak, amikor kevés a begyűjthető élelem. Rablás veszélyesek a kora tavaszi, a nyári hordástalan és az őszi meleg napok a méhészetekben. A kezdődő rablást a kutató méhek számának növekedése jelzi, ha a kutató méhek gyenge méhcsaládot találnak, megkezdődik a harc a kijárónál. Ilyenkor, ha a méhész nem veszi észre időben és nem tudja megakadályozni, akkor az erősebb méhcsalád legyőzi a gyengébbet és annak kaptárjából elhordja az élelmet.

Igen sok mese a háziméhről szól, és a fentiekben bemutatott életmód különböző elemeit is beépítették a mesékbe a szerzőik. Mesélés közben kiegészíthetjük a történetet.

A TÖBBI MÉHRŐL

A méhek „vegetáriánus életmódra áttért darazsak”, rokonságilag a kaparódarazsak rendjébe tartoznak. A háziméh és egy rokona félig háziasított rovarfajok, de további hatot ismerünk még, amelyek közeli rokonságban állnak egymással (az Apis nemzetségben), és amelyek mézét az ember megpróbálta megszerezni, vagy azt folyamatosan teszi. A távolabbi rokonság ennél sokkal gazdagabb. A méhek öregcsaládjában leírt mintegy 20 000 faj közül sok faj jelentős a beporzó tevékenysége miatt. Ide tartoznak a nagyobb testű, bundás poszméhek vagy dongók (talajban lévő üregekben alakítanak ki maguknak fészket, tehát nem laknak kaptárban), a nádszál üregében vagy furatokban bölcsőket építő szabóméhek és falíméhek (nekik készülnek manapság a méhbölcsők), a talajba ásott lyukakban fészkelő karcsúméhek, és sok más rokon méhcsoporthoz. Magyarországon hatszáznál több méhfajt ismerünk.

A TÖBBI BEPORZÓRÓL

A beporzó rovarok nemcsak a méhek köréből kerülnek ki. Nagyon fontosak a legyek, a lepkék, bogarak, de nagyon sok további rovarrend képviselői lehetnek beporzók. Ezek a rovarok a virágokon találkozhatnak egymással, különféle konfliktusaik lehetnek a szűkös táplálékforrások keresése közben. A Természet bölcsen elrendezi, hogy kisebb legyen a versengés: más rovarok porozzák be az éjszaka és mások a nappal nyíló virágokat, egyes rovarok hozzáférnek a mély kelyhű virágok nektárjához, másoknak csak a nyitottabb virág marad. Sok rovarfaj és növényfaj az évmilliók során annyira „összeszokott”, specializálódott, hogy már függenek egymástól.

MESESZERŰSÉG

Az állatmesékben a szereplők emberi tulajdonságokkal vannak felruházva. A csoda természetes, és valószerűtlen események történnek (amelyekre épülve valószerű cselekmény bontakozhat ki). Az itt olvasható mesékben gyakori típus-szereplők a jó méhecske, a rossz darázs, de előfordul a rosszalkodó méhecske is (aki persze megjavul a végén). Típus szereplők a harácsoló vagy buta ember és az okos, jó ember is. Gyakran jelenik meg a jó ember beporzókat segítőként. Ez nagyon jó, pozitív példa. Típus konfliktus a rosszalkodás, gyerekeség, de a mohóság, a vegyszerhasználat is. A megoldás pedig gyakran a megjavulás, a vegyszermentesség, a megmentett erdő, a virágokkal beültetett kert, az újra egészséges természet, illetve a boldogabb emberek. Kívánjuk, hogy váljanak valóra ezek, a mese formájában megfogalmazott, a beporzókat óvó vágyak, álmok!

Vásárhelyi Tamás PhD., biológus és
Suhayda-Bánszki Judit, méhésztudós írása alapján

A kiadványba került mesék alkotói

KÜLÖNDÍJAS MESÉK	
Anghelyi Gréta Csenge (10)	Békefi Ernő Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Rajka
Dági Attila (14)	Jánoshalmi Hunyadi János Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Jánoshalma
Ferenczi Katalin óvodapedagógus	Kőbányai Mocorgó Óvoda, Budapest
Fodor Dorina (16)	Szentendrei Móricz Zsigmond Gimnázium, Szentendre
Fűr Alexa (10)	Eszterházy Károly Egyetem Gyakorló Általános, Közép-, Alapfokú Művészeti Iskola és Pedagógiai Intézet, Eger
Horváth Jakab (7)	Pomázi Német Nemzetiségi Általános Iskola, Pomáz
Mészáros Tamás tanár	Petrik Lajos Két Tanítási Nyelvű Technikum, Budapest
Orsós Tina (12)	Révkomáromi János Általános Iskola, Kutas
Sándor Zoltán (12)	Balkányi Szabolcs Vezér Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Balkány
Süni csoport (6 éves óvodások)	Nyáregyházi Napsugár Óvoda, Nyáregyháza
Tacey Leah Rose (12)	Nivegy-völgyi Német Nemzetiségi Általános Iskola, Balatoncsicsó
Tömpe László tanár	Lónyay Utcai Református Gimnázium és Kollégium, Budapest
Vácziné Bergendi Nikoletta óvodapedagógus	Napraforgó Óvoda, Töltéstava
Virág Márton Zalán (12)	Premontrei Szent Norbert Gimnázium, Egyházzenei Szakgimnázium, Alapfokú Művészeti Iskola és Kollégium, Fót
Zsoldos Panna (16)	Páduai Szent Antal Általános Iskola, Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskola, Piliscsaba
rajz: Szabó Panna (10)	XIII. Kerületi Számítástechnikai Általános Iskola, Budapest
MAGASRA ÉRTÉKELT MESÉK	
Beer Bernadett óvodapedagógus, Rüll Szofi Emma (5) és Rónai Csaba Mihály (6) rajzával	Százhalombattai Napsugár Óvoda, Százhalombatta
Berecz Emese Tünde és Timár Bori (9)	Szőnyi Benjámin Református Általános Iskola, Hódmezővásárhely

Biró Bulcsú (8) rajz: Kiss Gábor (6)	Kápolnai Tarnavölgye Általános Iskola, Kápolna "Csemeték - Kertje" Óvoda, Gyékényes
Borbély Villő Szófia (11) rajz: Bozzay Ildikó	Kőrösi Csoma Sándor Kéttannyelvű Általános Iskola, Budapest Esterházy Móric Nyelvoktató Német Nemzetiségi Általános Iskola, Csákvár
Bukovszky Borbála (11)	Kossányi József Alapiskola, Svatý Peter, Szlovákia
Büki Franciska (6)	Marcali Óvodai Központ Napraforgó Óvoda, Marcali
Dihen József (10)	Szent Erzsébet Katolikus Általános Iskola, Sárospatak
Dzsurbán Erika óvodapedagógus	Szent Jácint Görögkatolikus Óvoda, Balkány
Farkas Veronika (9)	Simonyi Zsigmond Ének-zenei és Testnevelési Általános Iskola, Veszprém
Feketéné Barna Ila Gyöngyi óvodapedagógus	Hajdúhadház Városi Óvoda Bercsényi Utca Telephely, Hajdúhadház
Finta Flóra (10)	Nyíregyházi Kodály Zoltán Általános Iskola, Nyíregyháza
Fritsi Bertalan (13)	Pilisszántói Szlovák Nemzetiségi Általános Iskola, Pilisszántó
Gacza Kristóf (8)	Balatonfüredi Eötvös Loránd Általános Iskola, Balatonfüred
Gégény Jázmin (9) rajz: Zombori Benczur Izabella	Nyíregyházi Móra Ferenc Általános Iskola, Nyíregyháza Szegedi Tudományegyetem, Szeged
Gera Kinga Vivien és Nánai Nóra (10)	Németh László Gimnázium, Általános Iskola, Hódmezővásárhely
Gonda Hanna (9)	Páter Bárkányi János Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium, Szécsény
Homovics Panna (18) rajz:Bitvai Nikolett (10) és Pápics-Tóth Lili (6)	Debreceni Református Kollégium Dóczy Gimnáziuma, Debrecen Centenárium Általános Iskola, Budapest "Csemeték - Kertje" Óvoda, Gyékényes
Horváth András (9) rajz: Bozzay Ildikó	Budapest XXIII. Kerületi Fekete István Általános Iskola Esterházy Móric Nyelvoktató Német Nemzetiségi Általános Iskola, Csákvár
Horváth Lilla (9)	Barcsi Deák Ferenc Sportiskolai Általános Iskola, Barcs
Horváth Róza (9)	Barcsi Deák Ferenc Sportiskolai Általános Iskola, Barcs
Inhoff Renáta	Gál Ferenc Egyetem, Szeged

Káli Zsófia (10)	Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola, Edelény
Kaptár csapat (10): Kiss Levente, Pölcman Laura, Orsós György, Orsós Virág	Törökkoppányi Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Törökkoppány
Kassai Márk (9) rajz: Hőnich Réka (10)	Vaszary János Általános Iskola, Tata Szent András Katolikus Általános Iskola és Óvoda, Szentendre
Koncz Gergő (6) rajz: Rézműves Róbert (15)	Orbán Balázs Gimnázium, Mesevár Napközi, Székelykeresztúr, Románia Olaszliszkai Hegyalja Általános Iskola, Olaszliszka
Kovács Csenge (9)	Nyíregyházi Egyetem Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium, Nyíregyháza
Lukácsi Lelle (10)	PTE IGY Gyakorlóiskola, Szekszárd
Marton Johanna (9)	Balatonfüredi Református Általános Iskola és Óvoda, Balatonfüred
Méhkirálynő csapat (10): Pollák Csongor, Ignác Mónika, Ignác Alex	Törökkoppányi Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Törökkoppány
Mocsai Kiscsillag Óvoda (6 éves óvodások), Őze Hédi (6) rajzával	Mocsai Kiscsillag Óvoda, Moca
Molnár Máté (8) rajz: Balog Evelin Mária	Békéscsabai Petőfi Utcai Általános Iskola, Békéscsaba Lajosmizsei Fekete István Sportiskolai Általános Iskola
Nagy Erika óvodapedagógus	Napsugár Óvoda, Fülöpjakab
Olasz Janka Mira, Szabó Lili Judit, Borsodi Réka, Balassa Szabolcs, Nagy Dániel, Horváth Kinga, Bíró Zoltán; (9 és 10 évesek)	Nagyrecsei Körzeti Általános Iskola 3. osztály, Nagyrecse
Orgoványi Anikó művésztanár, meseíró	Zöld Szív Ifjúsági Természetvédő Mozgalom, Pomáz
Pajzer Míra (11) rajz: Tatárné Miklós Zsuzsanna	Jánoshalmi Hunyadi János Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Jánoshalma Baracsi Négy Vándor Óvoda, Baracs
Puspán Elena (9)	Vörösberényi Általános Iskola, Vörösberény
Raáb Dávid (14)	Jánoshalmi Hunyadi János Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola, Jánoshalma
Rátonyi Tamás (8)	Korányi Frigyes Görögkatolikus Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium, Nagykálló
Swarczkopf Ede és Gárdonyi Áron (13); Kispál Inez (12), Purt Milán (14) és Swarczkopf Ede (13) rajzával	Keszthely Zöldmező utcai EGYMI, Keszthely

Szabari Erika rajz: Forintosné Rácz Sára	Károli Gáspár Református Egyetem Tanítóképző Főiskolai Kar, Nagykőrös Kinderland Seewinkel, Poing (Németország)
Szabó Ábrahám (11)	Páli Szent Vince Katolikus Gimnázium Általános Iskola és Óvoda, Vitnyéd
Szabó Jázmin Beáta (10)	Kisbéri Táncsics Mihály Gimnázium és Általános Iskola Petőfi Sándor Általános Iskolája, Kisbér
Micimackó csoport (6): Kiss Eszter, László-Joó Kamilla, Mészáros Lázár rajz: Szabó Adrienn Klára (9)	Százhalombattai Napsugár Óvoda, Százhalombatta Lázár Ervin Általános Iskola, Budapest IV. kerület
Szénási Boglárka (14)	Németh László Gimnázium, Általános Iskola, Hódmezővásárhely
Szilágyi Janka (8)	Korányi Frigyes Görögkatolikus Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium, Nagykálló
Támba Emese (11) rajz: Tatárné Miklós Zsuzsanna	Kőrösi Csoma Sándor Kéttannyelvű Általános Iskola, Budapest Baracsi Négy Vándor Óvoda, Baracs
Tomka Blanka Angelika (10)	Kalász Suli Általános Iskola, Budakalász
Tóth Keve Máté (13)	Nádasdy Kálmán Alapfokú Művészeti és Általános Iskola, Budapest
Tóth Titanilla (12) rajz: Kulik Márta	Tatay Sándor Általános Iskola, Badacsonytomaj Simmelweis Egyetem Pető András Gyakorló Óvoda, Budapest
Süni csoport (6): Száz Hanga Zsófia, Nacs Ger- gely, Gébler Natali, Balázs Elza	Törökvész úti Kézműves Óvoda, Budapest
Váczy Luca Fanni (11)	Dr. Béres József Általános Iskola, Budapest
Varga Dóra (10)	Szegedi Kis István Református Általános Iskola, Békés
Virág Boglárka Csenge (9)	Balatonkeresztúri Festetics Kristóf Általános Iskola
Zahari Livia (6)	Ötvenyeni Mackó-Kuckó Napköziotthonos Óvoda és Bölcsőde
Zilahi Elina Szófia (9)	Budapest V. Kerületi Szent István Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola
Szilágyi Janka (8) záró illusztráció	Korányi Frigyes Görögkatolikus Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium, Nagykálló

Különdíjas mesék

Anghelyi Gréta Csenge (10): Kató néni virágoskertje

A Jázmin utca 15-ös számú ház a kertecskéjéről lett híres. Büszke is volt rá Kató néni, akinek szorgos keze alatt csodás virágoskert kerekedett ki az évek során. Kora tavasztól, késő őszig gyönyörködtette az arra járókat a sok színes virág. Megtalálható volt ott a cickafark, a különböző díszhagymák, őszirózsza, kúpvirág, levendula, cipruska, de ott virítottak a kényes rózsák, a hortenziák valamint még számos szebbnél szebb nyári orgona, dísznapraforgó is. A járókelők minden alkalommal meg-megálltak a kert előtt, hogy a színes kavalkádban gyönyörködhessenek.

Nem is gondolták az emberek, hogy miközben felsóhajtanak, hogy „De gyönyörű!” „Ó, de szép!” és „Milyen illatos!” a színes szirmok közt heves vita folyik. Ugyanis a csodás virágokat nemcsak az emberek szerették megcsodálni, hanem a pillangók, darazsak, méhek, legyek, bogarak is szeretettel látogatták, hogy virágport, nektárt gyűjtsenek.

– Már megint későn érkeztem! – morgott Imüz, a méhecske. – Ismét elfoglalta a kedvenc virágomat egy satnya pillangó.

– Nincs ez így rendben!- morgott a vékony derekú Darázs Zsófi – Sosem találok egy szabad virágot.

– Már ismételten új helyet kell keresnem!- mérgelődött Züm-züm, a légy – Nem lesz ennek jó vége!

– Akkor mit szóljak én! – kényeskedett a kis apollólepke, Pötyike – Megint nem szállhatok a kedvenc virágomra, mert ott trónol Dondon, a kövér dongó!

Ahogy szétnéztek látták, amint egy virágfejecskén versengett egy darázs és egy légy is annak reményében, hogy győztesként elsőnek érnek célba. Amott egy rózsafejecske himbálózott három méhecske és egy dongó súlya alatt. A körömvirág is nehezen bírta a darazsak és a pillangók rohamát.

– Tennünk kéne valamit! – okoskodott Imüz, a háziméhecske – Tartsunk gyűlést, hívjuk össze az összes rovartársunkat és osszuk fel a területet! – vélekedett.

– Úgy van! Tegyük ezt! – kiabálták az itt tanyázó, dongó-zsongó kis rovarok.

Ami ezután következett, az a kiskert történetének jelentős eseményei közé kerülhetne feljegyzésre. Imüz, Pötyike, Züm-züm és Darázs Zsófi szoros egyetértésben megfogalmazták a rölapot, melyet egy dísznapraforgó levelére írtak Pötyike szívókájával.

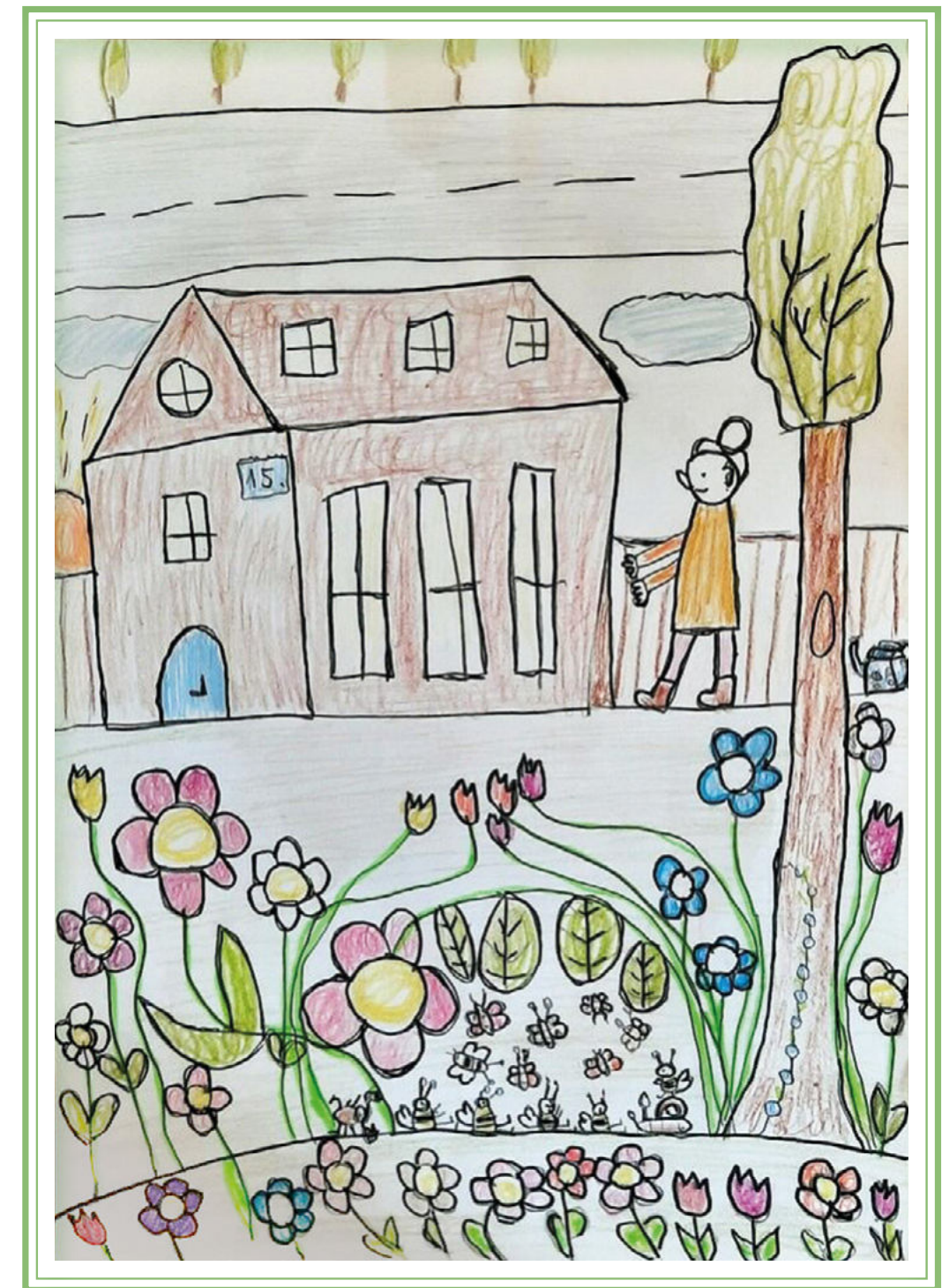
Kedves itt tanyázó, itt gyűjtögető rovartársaink!

Kérünk benneteket, hogy amikor a nap a kerítés mögé bújik, jelenjete meg a hortenziák alatt, mert gyűlést tartunk! Téma: a kiskert felosztása. Megjelenés kötelező!

Aláírás: A szervezők

Miután elkészültek kitűzték a nyári orgona szárára, hogy minden illetékes elolvashassa. Izgatottan figyelték egy levendula tő aljából a fejleményeket. Örömmel tapasztalták, hogy társaik szeme, bizony megakadt a kitűzött irományon. Mosolyogva hallgatták a kövér dongó mély hangját, miközben egyetértésének adott hangot.

– Nem rossz ötlet – morogta – már úgyis nagyon zavar a sok betolakodó kis tarkalepke. Csak tudnám, hogy miért kell elfoglalniuk a legtöbb virágot!

Anghelyi Gréta Csenge (10)

Kis barátaink alig várták, hogy a nap a kerítés mögé bújjon, elsőként értek a hortenziák tövébe. Nem sokkal később megérkeztek társaik a pillangók, a dongók, legyek, darazsak, méhek. De ott volt a katica, és a tekintélyes szarvasbogár is odatévedt.

– Mi történt? Miért gyűltünk össze? – értetlenkedtek.

A négy szervező egymást biztatta a gyűlés megkezdésére. Végül a feladat Imüzre maradt.

- Kedves összegyűlték! – szólalt meg torkát köszörülve. – Mindannyian tapasztaltuk, hogy egyre nagyobb fennakadással tudunk virágport, nektárt gyűjteni. Egyszerre csak egyikünk képes a virágok kelyhéhez férközni. Így szükségesnek láttuk, hogy egyezzünk meg abban, hogy ki mikor és melyik virágot részesítheti előnyben.
- Igazad lehet... – csapkodott szárnyacskájaival a tarkalepke.
- Jól van, de mi alapján döntsük el, hogy ki melyik virágra szállhat – vakarta meg nagy szemét egy légy.
- Én nem vagyok illetékes – szólalt meg a tekintélyes szarvasbogár –, de talán a virágoknak kellene benneteket kiválasztani.
- Tavasszal jártam a mezőn, az ottani rovaroktól kellene megkérdezni, hogy ők mi alapján végzik a beporzást – szólalt meg a kardoslepke.
- Nekünk könnyű dolgunk van, mert mi éjszakai lepkék vagyunk, olyankor bárhova szállhatunk! – vágott fel az éjszaka királynője.
- Osszuk be a virágokat színük, illatuk szerint! Valljuk be, hogy nem mindenki szereti a piros szíromleveleket, de megfigyeltem, hogy engem a hússzínű virágok vonzanak a legjobban – tanácsolta Züm-züm.
- Én az édes illatú lila és fehér virágokat szeretem – mondta Imüz, a háziméhecske.
- Számomra az élénk színek a nyerők! – morgott bele a darázs.
- Nekünk a színes, tarka virágok a kedvenceink – kiabáltak a pillangók – azokat szeretjük, amelyik színe ránk hasonlít!
- Akkor már fel is osztottuk a kertet! – bölcselkedett Dondon a dongó. – Ezentúl mindannyian a most megbeszéltek szerint lepjük el a kiskertet, egymást nem zavarva.
- Úgy legyen! – kiabálták, zümmögték, döngicsélték a kiskert lakói.
- Köszönöm az értékes hozzászólásokat, és megállapítom, hogy ettől a naptól az itt elhangzottakat betartva fennakadás nélkül élünk tovább – zárta le a gyűlést Imüz.
- Nem kellene írásba foglalni? – akadékoskodott a kis apollólepke.
- Felesleges, mert a rovarok világában a természet törvényei uralkodnak, mindannyian megtaláljuk a helyünket, és hagyjuk egymást is élni – állapította meg a daráزدerekú Zsófi.

Másnap reggel a ragyogó napsütésben boldogan bólogattak a színpompás virágok. A bölcs lilák, a nyugodt kékek, a tűzpirosak, a hófehérek, a fényes sárgák. Kis rovarok lepték el a virágfejecskéket, s végezték ős feladatukat nagy-nagy egyetértésben. Az arra járók ismét megcsodálták Kató néni virágos kertjét, nem is sejtve, hogy a virágfejek között milyen szabályok szerint folyik az élet.

Dági Attila (14): Ökolina a zöld tündér

Egyszer történt, hogy a tudósok rájöttek, bolygónk veszélyben van. A méhek létszámcsökkenésének tulajdonították ezt, viszont nem tettek azért, hogy elkerüljék a katasztrófát.

- Felséges Királynőnk, újabb család pusztulását jelentették hírszerzőink! – szólt kétségbeesetten a Zümmögő Birodalom királynőjéhez Döngicse, az udvari tanácsadó. – Ha ez így folytatódik, hamarosan mind odaveszünk!
- Már mindent kipróbáltunk, hogy védjük magunkat, de sajnos tehetetlenek vagyunk az emberek károkozásával szemben – ingatta fejét bánatosan Zümmögő királynő. – Ha nem tudjuk megváltoztatni az embereket, mindnyájan elpusztulunk, de utánunk kihál az emberiség is.
- Vajon ezt tudják az emberek? – csillant fel a szeme Döngicsének. – Talán az segítené, ha mind megtudnák!
- Sokan tudnak már róla, de azt gondolom, nem elegendő! – válaszolta a királynő. – Hogyan hozhatnánk a tudomásukra, hogy nemcsak bennünket veszélyeztetnek, hanem a saját életüket is?
- Azt gondolom, itt már senki más nem segíthet, csak Ökolina, a zöld tündér! – felelte Döngicse. – Meg kell keresnünk, hogy mielőbb segítségét kérjük!
- Indulj, hű tanácsadóm, s keresd meg Ökolinát! Kérd segítségét, hogy megmeneküljünk, s megmeneküljön az emberi faj is! – adta ki a parancsot a méhek királynője.

Döngicse erős és bátor méhekből küldöttséget szervezett, s megkezdtek hosszú röptüket a zöld tündér országába, Ökolandba. Hét nap és hét éjjel csak apró pihenőket tartottak,

Dági Attila (14)

annyira elszántak voltak a küldöttek. Végre megérkeztek a tündér szalmából készült, fűvel borított kunyhójához a méhek, s az ajtó melletti harangvirág csengettyűjével jelezték, hogy bebocsátást kérnek a tündérhez. Ökolina nyitott ajtót, s meglepetten nézett a fáradt méhküldöttségre. Friss forrásvízzel, levendulás kertjének virágporával kínálta tikkadt vendégeit. Miután felfrissült Zümmögő Birodalom küldöttsége, elmesélték a tündérnek, mi járatan vannak.

– Adjatok egy éjszaka gondolkodási időt! – kérte a tündér. – Reggelre kitalálok valamit!

Másnap reggel, miközben friss harmatot kortyolgattak a vendégek, Ökolina elmesélte, álmában mit sugott neki a Földanya Szelleme.

– Segítek nektek, hogy a földi élet ne kerüljön nagyobb veszélybe, de ehhez rátok is szükség van. Laboratóriumomban kikeverjük a Tisztánlátás Porát, melyet nektek kell szétszórnotok a Földön, merre olyan emberek élnek, akik veszélyeztetik a méhek és saját fajuk életét – vázolta fel a feladatot Ökolina.

Másnap megkezdődött a munka. Gyógynövények virágporára egy különleges varázsigét mondott a tündér, melyet Földanyától hallott. A csodaport pedig elkezdtek hordani és hinteni a méhek a világban, amerre csak ember élt.

Ahol elszórták a port a méhek, furcsa élményben volt részük az embereknek: beleláthattak abba a jövőbe, amely méhek nélkül várt a Földre. Ez egyáltalán nem volt szívderítő. Látták az emberek a pusztát, sivatár földet, melyen csak néhány ehetetlen gyom lengedezett a szélben. Minden ember saját gyermeke, unokája, dédunokája jövőbeli szenvedését láthatta, amint a méhek nélküli világban élelem nélkül, utolsó óráit éli, mielőtt az éhhalál elérkezik. A jövőbeli utazáson Földanya Szellem szólott hozzájuk, s elmondta, ez mind azért van, mert kiirtották helytelen viselkedésükkel, kapzsiságukkal, meggondolatlanságukkal a méheket. Ez annyira megdöbbenetett őket, hogy az időutazásuk után már nem rendezték el egy vállrándítással, ha azt hallották, hogy pusztulnak a méhek.

A növényvédő szerek gyártói – saját unokájukra gondolva – már nem a mérgeket akarták sok pénzért eladni, hanem olyan megoldásokat kerestek, melyekkel a beporzók életét nem veszélyeztetik. Fokhagymából, vöröshagymából, gyermekláncfűből és csalánból készítették el levéltetű elleni szereiket, s ez nemcsak a méheknek, hanem az emberek egészségének is használt.

Akik csak a milliméter pontosan vágott pázsitot tudták elképzelni az udvarukban, elkezdtek méhbarát virágokat ültetni, s boldogan üdvözölték a vígan döngicsélő méheket a vadvirágos rétre emlékeztető színpompás kertjükben.

Aki csak tehetett, forró nyári napokon gondoskodott róla, hogy biztonságos itatónál vizet találjanak a méhek.

– Felséges Királynőnk, örömmel jelentem, Zümmögő Birodalom lakóinak száma másfélszeresére nőtt egy év alatt! – ujjongott Döngicse, amikor számvetést készített az ország népének lakóiról.

– Hála neked, Ökolinának és a Józan Észnek! – nyugtázta boldogan a reményt keltő szavakat a királynő.

Ferenczi Katalin

Ferenczi Katalin: Az elveszett méhecske

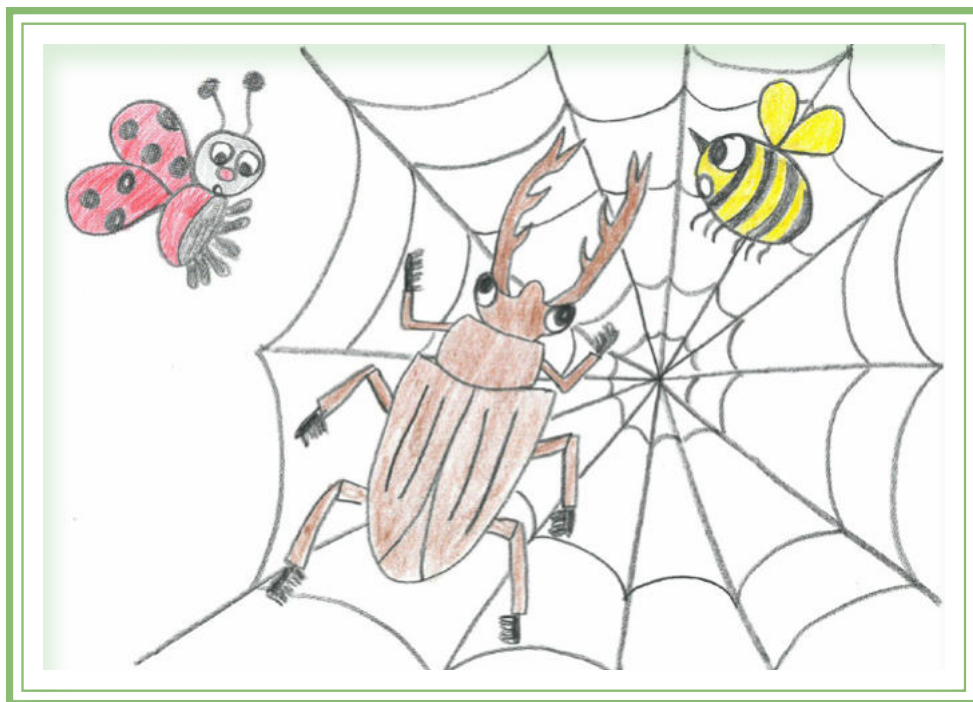
Erdőszéli pitypangréten történt meg ama eset,
hogy a Zimezüm családban kis méhecske született.
Zümikének keresztelték, megkapta-e szép nevet,
róla szól ez a történet, elmesélem teneked:

Kis Zümike születése sok-sok örömet hozott,
de ahogyan növekedett, sok fejfájást okozott.
Szülei naphosszat korholták: – „Huncut kicsi méhgyerek!
Hogy leszel így mézkészítő? Mit csináljunk teveled?

Egy szép napon a méhcsalád pitypangrétre kirepült,
de Zümike egy virágon mély álomba szenderült.
A sok méh szorgosan beporzott, nektárt gyűjtött, s hazaszállt,
nem figyelték, hogy a kis méh, megint más utakon járt.

Otthon vették már csak észre: Hol van ez a méhgyerek?
Zümmögtek az öreg méhek: Már megint csak tekereg!
Zümike közben felébredt: Hová tűnt a méhcsalád?
Repült jobbra, repült balra, s nem találta otthonát.

Arra szállt egy kis katica: Kit keresel méhgyerek?
Miért kószálsz így itt egyedül? Segítek, ha engeded...
– Elaludtam, eltévedtem, nem találom az utat...
Lehet hogy már észrevették, s anya utánam kutat.

Ferenczi Katalin

– Veled tartok! Esteledik... Nem engedlek egyedül!
Megkeressük hol a kaptár! Már a tücsök hegedül...
Együtt repültek hát tovább a méhkaptárt keresve,
hajladoztak a virágok, közeledett az este.

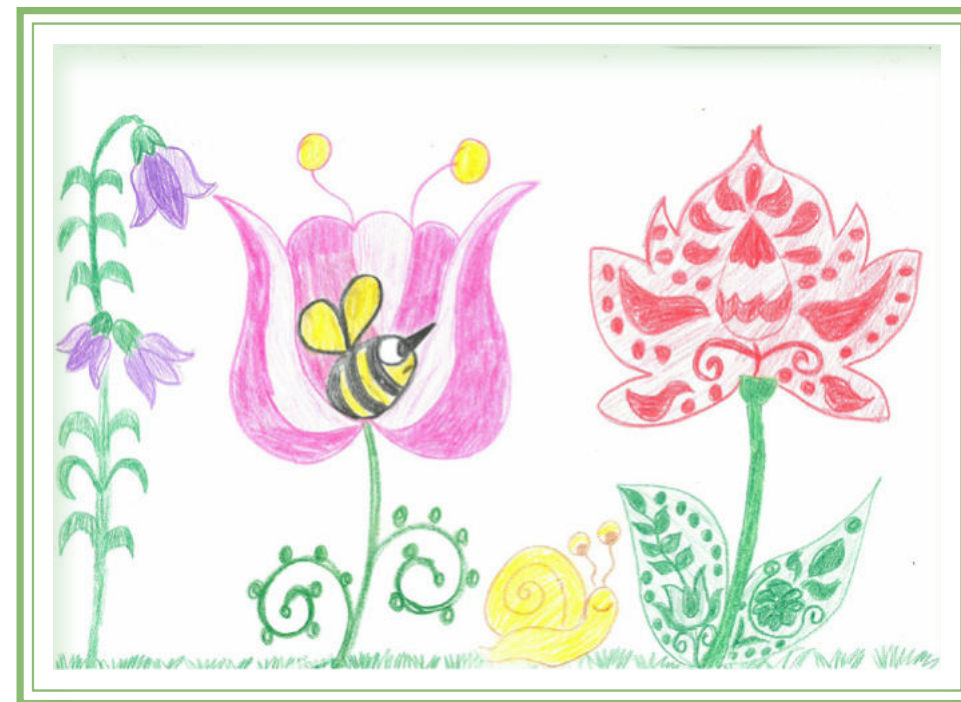
Egyszer csak hopp..., kis Zümike pókhálóban fennakadt,
kiáltozott, kapálózott, minden lába ott ragadt.
Odaröppent nagy hirtelen egy szarvasbogár gyerek,
– Segítek rajtad méhecske... jól kitoltak most veled.

Csápjaival párat vágott, a pókháló szétszakadt,
Zümikénk így kiszabadult, a pók meg éhes maradt.
– Köszönöm kis szarvasbogár, a te kedvességedet!
Nem láttál egy nagy kaptarat, amiben sok méh lehet?

– Nem láttam, de segíthetek! Én is veled repülök!
Nem maradhatok tovább itt, mert még bajba kerülök.
Repültek hát hárman tovább, átszelték a kék eget,
Fejük felett mosolyogtak kék és fehér fellegek.

– Ott egy ember! Ő sokat tud! – derült fel a méhgyerek.
– Tudnia kell, a kaptárunk ugyan bizony hol lehet.
Odaröppen, zimmeg-zümmög, előadja óhaját,
de az emberek nem hallják kis Zümike sóhaját.

Sikítoznak és csapkodnak... megrémül a méhgyerek,
nem érti, miért ijednek meg, s kergetik az emberek.
Szomorúan elmenekül, búslakodva tovaszáll...
– Szüleim már aggódhatnak... hazajutni kéne már!

Ferenczi Katalin

Hármasban tovább repülnek, elfárad a kis csapat,
egy fa ágán megpihennek, lemegy lassan már a Nap.
Könnye hullik Zümikének... Miért volt ilyen rossz gyerek...?
Elcsavargott és elaludt, s a családja messze ment.

Meghallotta egy kismadár Zümike történetét,
Ágról ágra ugrándozott, s abbahagyta énekét.
– Kis méhecske, ne sírdogálj! Segít barátom a Nap!
Ő mindent lát odafentről, megmutatja az utat.

És valóban... Búcsúzóul egy sugarát kiengedi,
s a kis méh barátaival a napsugarat követi.
Túl az erdőn, túl a dombon, kaptárakra rátalált,
kis katica, s szarvasbogár az ajtóig vele szállt.

Jó barátként elbúcsúztak, s ígérte a méhgyerek,
találkozni fognak még, s játszanak, ha csak lehet.

Nagyon boldog és büszke volt Zümire a méhcsalád,
Hogy huncut kis Zümi fiuk megtalálta otthonát.
Egy év múlva Zümi lett a legserényebb méhgyerek,
Hiszed vagy sem, ő készíti most a finom mézeket.

Fodor Dorina (16): Csoda a réten

– Gyerekek, ma kimegyünk a közeli rétre – mondja az óvó néni.

Az embermagoncok boldogan sikongatni kezdenek örömükben. Mindenki felveszi a kinti cipőt, majd párokban sorba állnak. Így indulnak el sétálni.

A nap melegen süt, egy felhő sincs az égen. A madarak vidáman csiripelnek. Egy kis szellő tekereg a fűszálak között kissé meglibbentve őket. A réten rengeteg gyönyörű virág nyílik. Köztük van pipacs, zsálya, lenvirág, seprence, kakukkfű, nadálytő, és még sokan mások. A környező erdő teli van élettel, de a mező sincs másképp. A levegőben ezernyi rovar süvít, gyűjti az értékes nektárt, vagy éppen csak lakmározik belőle.

A gyerekek, mikor megérkeznek, rögtön elkezdnek fogócskázni, labdázni. Mindenki szaladgál, vagy hempereg a puha növényeken. Rita néni próbálja őket kicsit csitítgatni, de nem sok esélye van. Végül egy idős tölgy tövébe leül, és onnét figyel a kisemberekre. Vannak, akik lepkét kergetnek, és boldogan felsikítanak, ha sikerül elkapniuk. Szegény kis pillangók próbálnak minél magasabbra szállni, ahol az apró kezecskék nem érik el őket. A gyönyörű virágok is kezdenek nyögdecselni. A lábak túl sokszor léptek már rájuk, és közülük jó párán már néhány szirmukat is elvesztették.

Szerencsére elkezdnek gyűlni a felhők, ezért az óvónő összehívja a rosszcsontokat.

– Gyertek, sorakozó! Mindenki keresse meg a párját, akivel jött!

– Rita néni! Nekem nincs meg a párom! – mondja egy kislány kissé megjedve.

– Ó jaj. Valaki látja Bodzát?

Meglepetten néz mindenki körbe, de sehol sem látni.

– Rendben, akkor keressük meg. Addig nem indulunk el, amíg meg nem találjuk – jelenti ki az óvó néni.

A gyerekek szétszélednek kisebb csapatokban. Az erdő szélét is végignézik, de nem bukannak semmi nyomra. Mintha a kislányt a föld nyelte volna el.

A virágok közben kezdenek éledezni, újra felegyenesedni. Némelyikük elvesztette a szirmait. Őket a kis beporzó rovarok elkerülik. Ezek a virágok szomorúan lógtatják a fejüket. A színes virágok nem véletlenül élénkek. A ragyogó és csodás színükkel hívják az ízelt-lábúakat, hogy beporozzák őket. A növények így tudnak sokasodni, így lesz „kisbabájuk”, azaz magjuk. Ám, ha lehullanak a szirmaik, a kis szárnyas lények nem veszik észre őket.

Egyszer csak felkiált valaki: Megvan!

Mindenki a társuk felé fordul, majd odarohannak. Az eltűnt kislány a fűben hasalva alszik. Mikor Rita néni odaér, a hátát simogatva felébreszti Bodzát.

– Mi történt? – kérdezi a kislány, miközben körbenéz, és észreveszi a sok figyelő szempárt.

– Majdnem elindultunk visszafelé, amikor észrevettük, hogy nem vagy a sorban. Minden rendben?

Bodza csak néz, majd lassan felül. – Persze, csak követtem egy gyönyörű pillangót, aki erre a vi... – akadt meg a mondandójában.

– Mi az? – kérdi Rita néni.

– Elrepült. Pedig olyan szép volt – mondja szomorúan Bodza.

Ahogy a virágot nézik, egy kis méhecske repül rá. A bámészkodókkal mit sem törődve nekilát a munkának. A hátsó lábain lévő szőröcskékkal virágport gyűjt, közben pedig a nektárból is lakmározik.

A gyerekek ámuldozva nézik, hogy milyen ügyes. Még sosem láttak méhet ilyen közelről. Mire végez, a hátsó lábai teljesen sárgák a virágportól. Végül elrepül, jól megpakolva mindenféle finomsággal.

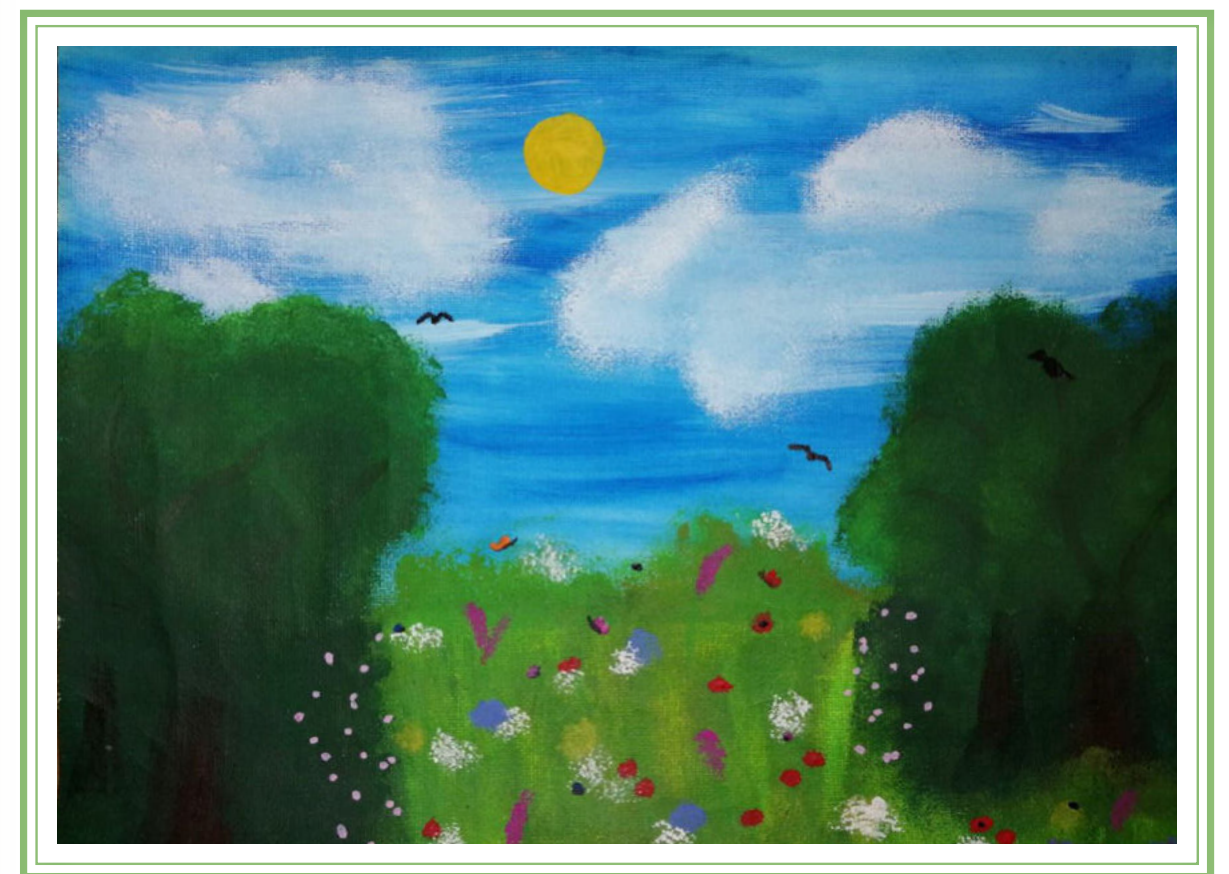
– Azt a! Micsoda csoda! – szalad ki valaki száján.

– Én még nem láttam méhet ilyen közelről. Kivéve, amikor megszúrt, ezért nagyon utá-lom! – jelenti ki egyikük durcásan.

– Pedig a méhek nem bántanak – mondja Rita néni – sőt, inkább elkerülnek. Ellenben, ha veszélyben érzik magukat, akkor támadnak. De amikor megszúrnak, elveszítik a fullánkjukat, és néhány órán belül sajnos meg is halnak. Feláldozzák az életüket, hogy megvédjék az otthonukat, és a társaikat.

– Hát akkor nagyon bátrak! – hallatszik valakitől.

A következő pillanatban már szinte mindenki a virágokat fürkészi. A felhők, amik az előbb fölējük értek, a lenge szél miatt szétfoszlottak, és újra napfényben fürdött a kis rét. Csoda-mód teljesült a kívánságuk, maradhattak a szabadban. A madarak rákezdtek nemrég félbehagyott nótájukra. Bodza is fölpattant néhány perc múlva, és szaladt a többiek után.

Fodor Dorina (16)

Elhatározta, hogy megkeresi a pillangóját. Ha mégse találná meg, akkor viszont, amint visszaérnek az oviba, lerajzolja.

– Jól van gyerekek, későre jár. Menjünk vissza – mondja Rita néni.

– De épp most találtam egy lepkét, aki hasonlít az enyémre! – panaszkodik Bodza.

– Holnap is kijöhetünk, ha ennyire tetszett. És Bodza, még le is kell rajzolnod az új barátodat, mosolyog rá az óvónő.

A többiek vidáman bólogatnak, hogy holnap is jöjjenek. Most senki sem hiányzik a csapatból, így elindulnak hazafelé. A réten még mindig rengeteg rovar kering, mintha ők is elköszönnének. Néhányan kinyújtják a kezüket, és megsimogatják a virágokat. De vannak, akik gyorsan kilépnek a sorból, és még mielőtt meglátná őket Rita néni, beszippantják a finom virágillatot. Mindenki a réten látott élőlényekről beszél.

Mikor visszaérnek a kisemberek csapata ceruzát, zsírkkrétát, festéket ragad és nekilát megörökíteni mindazt, amit ma látott. Készül festmény a rétről, a virágokról, a kis méhről. Bodza rögtön nekilát lefesteni a pillangóját. Keresi a megfelelő színeket, próbálja a legpontosabban megörökíteni.

Az óvó néni közben csinál egy kis helyet a falon, hogy a kész műveket kitehessék majd.

A szülők, mikor megjönnek a porontyukért, alig bírják követni őket. Minden gyerek összevissza meséli, hogy mi történt, mindig egy újabb részlettel kiegészítve.

Végül mindenkit hazavisznek. A rajzok az ablakban száradnak, holnap kerülnek fel a falra.

A réten, miután elment a gyerekcsapat, minden kicsit nyugodtabb lett. A virágok már teljesen felegyenesedtek. Örülnek, hogy a kisemberek végül leszoktak a tépkedésükről, és nem hemperegnek többet rajtuk. A kis beporzók továbbra is szorgosan dolgoznak, és most már a lepkék is alacsonyabban repkednek. A nap végül a rét lakóinak is jól alakult, mert egy kislány segítségével sikerült megismertetniük magukat egy újabb gyereksereggel. Megtanították őket a maguk módján, hogy mi az, ami az élőlényeknek rossz, fájdalmas, és azt is, mi az, amit szeretnek.

Fűr Alexa (10): Momo és Lulu története

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Momo nevű méhecske. Élte a méhek szorgos, virágpor gyűjtögető mindennapjait. Már kiskorában kitűnt a többiek közül a teherbírásával, óvatosságával és a többiekért való kiállásával. A méhkirálynő is nagy karriert jósolt neki, a felderítő-osztag vezetőjévé akarta megtenni.

Momonak gyerekkora óta a legjobb barátja Lulu, a lepkelány volt. Gyönyörű szép pillangó-hölgy, teste arany-, szárnyai szivárványszínűek nem csoda, hogy nagyobb korában rengeteg sok pillangófiú versengett a kegyeiért. Mindennap találkoztak, együtt tanultak majd később a munkájuk végeztével is mindig összejöttek.

A virágos mezők, napraforgó ültetvények, hatalmas nagy erdők Zix király birodalmához tartoztak. A királynak volt egy Zafira nevű kislánya, aki ezidáig még sosem hagyta el a várkastély biztonságot adó falait. A szomszédos országok hercegnői mindig arról meséltek neki, hogy a természetben mennyi szépség és csoda található.

Zafira mindennap könyörgött az édesapjának, hogy kimehessen a mezőre virágokat szedni és az erdőbe sétálni. Addig-addig nyüstölte a királyt, míg végül engedett a lányának. Egy szép tavaszi napon felöltözött a hercegnő, befogták a virágos hintót és miután kinyílt a várkapu, Zafira életében először elhagyta az atyai ház biztonságát. A királykisasszony nagyon kíváncsi volt a virágos mező illatára, ezért arra kérte a kocsist, hogy először vigye oda őt, ahol a legszebb virágok illatoznak. Ám félúton hatalmas vihar kerekedett és az eső elvonulta után Zafira egy ázott lepkét pillantott meg egy tócsában.

– Állj! – kiáltott a hercegnő és nyomban a pillangó segítségére sietett.

– Szegény kis teremtés – emelte fel a vízből Lulut – nehogy megsérülj nekem!

– Köszönöm szépen a segítséget, ha nem jössz, biztosan itt ragadok.

Ezek után hosszú-hosszú órákig beszélgettek és igen jó barátok lettek. Miután elbúcsúztak egymástól, folytatták az utat a virágos rétre. Amikor megérkeztek, a lány nagy boldogan ugrott ki a hintó ajtaján, hogy belevesse magát a szép és illatos virágokba. Ám ekkor, ahogy a kis talpa földet ért, egy szúrást érzett a lábában:

– Jaj, segítség! – kiáltott fel fájdalmában.

A szolgák nyomban odaszaladtak és megvizsgálták Zafirát.

– Királykisasszony! Ez sajnos egy méhszúrás, azonnal vissza kell fordulnunk és meg kell mutatnunk a királyi orvosnak.

Azzal hátra arc és már robogtak is hazafelé. A négy ló húzta hintó villámgyorsan a várba ért és pillanatok múlva az orvos már vizsgálta is a király leányát.

– Súlyos a baj doktor úr? – kérdezte a király.

– Szerencsére nem felség – válaszolta az orvos – Hideg vizes borogatás és pár napos ágyban fekvés elegendő lehet.

Mindezek ellenére a király úgy érezte, nem maradhat büntetés nélkül az esemény. Összehívta a vár összes katonáját, és parancsba adta nekik, hogy induljanak útnak, fogják be az ország összes repülő, csípő, szűrő rovarát. Ha ezzel megvannak, hozzák ide, s mind-egyiket dobják a vártömlőcbe.

Fűr Alexa (10)

Három éjjel, három nappal járták az országot a katonák és minden méhet, darazsat, lepkét elfogtak, amit csak találtak, így estére a börtön tele volt zümmögő, elkeseredett állatokkal.

A király megnyugodva hajtotta álomra fejét abban a tudatban, hogy megbüntette lánya sérülésének okozóit. De ami ezek után következett, arra gondolni sem mert!

Az történt ugyanis, hogy – mivel nem voltak beporzó állatok – a fák virágzása leállt, a mező virágai nem tudtak szaporodni, a gyümölcsfák nem hoztak terméseket, tulajdonképpen a természet színei elvesztek.

A király és tudósai látták a bajt, de nem tudták az okát, így a megoldást sem találták. Ám a világ szerencséjére a birodalom legeldugottabb szegletében a két jó barát, Momo és Lulu (akik a katonák elől megmenekültek) rájött a dolog nyitjára.

Az éj leple alatt az őrség fáradtságát kihasználva, saját testi épségüket is kockára téve bejutottak a királykisasszonyhoz.

– Hogy vagytok? Ti, hogy kerültök ide? – kérdezte a hercegnő.

– Nekünk sikerült megmenekülni, jól vagyunk, de erről majd később, most gyorsan beszélned kell apáddal.

– Mi köze neki az egészhez?

– Látod mi történt a természettel, ugye? Még minden visszafordítható, ha az összes beporzó rovart újra szabadon engedik.

Zafira már szaladt is édesapjához és rögtön szóról-szóra elmesélte neki a történeteket.

– Jaj de buta vagyok! – csapott homlokára a király – majdnem tönkretettem a világot a megdöglöttségem miatt!

Azonnal parancsot adott az elfogott állatok szabadon engedésére.

A rovarok újra a természetbe tódultak és egy kis idő után újra visszaállt az élet rendje.

Momo és Lulu beköltöztek a királyi kastélyba, közvetlenül Zafira szobája mellé és időnként vittek egy kis finom mézet a hercegnőnek.

Legyen ez a történet tanulság, hogy az ember ne avatkozzon bele a természet törvényeibe, mert a végén több kárt csinál, mint hasznos!

Horváth Jakab (7): Szárnyaló barátság

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy dongó és egy méhecske, akik nagyon jó barátok voltak. Bár nem laktak egy helyen, a dongó egy fészekben, a méhecske egy kaptárban, de bébi koruktól kezdve ismerték egymást. Egy óvodába is jártak, ami egy édes hely volt, minden nap mézcseppet kaptak uzsonnára, és jókat repültek az ovi virágos mezején. Most kezdték az iskolát, ahol megtanultak olvasni.

Tavasszal az egyik nap olvasás órán magukról olvastak. Pontosabban arról, hogy nagyon fontos, hogy beporozzák a virágokat, és hogy mennyire hálásak nekik az emberek, hiszen így lesznek gyümölcsaik.

A dongó magáról is olvasott. Nagyon jó olvasó volt, így eljutott a lap végéig is. Egy méhészbácsi azt írta róla, hogy olyan kedves, mint egy panda, és olyan dagadt, hogy elvileg nem lenne képes repülni. A dongó boldog is lett, és el is szomorodott. Jaj, de jó, hogy kedves vagyok! De hogy én valójában nem tudok repülni? Nem is tudtam. És még dagadt is vagyok?

Kicsengettek. Szünet lett. A tanító néni kinyitotta az ablakot, mire a vidám rovarosztály kirepült az ablakon. A dongó ott maradt egyedül. Jaj-jaj, én nem tudok repülni, egyedül maradtam! Mivel az első osztályos tanterem legfelül van, megkereste a lépcsőt, lement rajta, elment a második, majd a negyedik osztály mellett. Végre kiért az udvarra, elfáradt. Még sosem gyalogolt ennyit.

Rögtön odarepült hozzá a méhecske barátja.

– Hát te hol voltál? Miért jöttél ilyen lassan? Már nagyon vártalak!

A dongó zavarba jött.

– Gyalog kellett lejönnöm. Én nem tudok repülni.

– Hogy mi? Te gyalog jöttél? És mi az a butaság, hogy nem tudsz repülni?

– Hát csak az, hogy ezt tanultam ma meg magamról az olvasás órán. Olyan dagadt vagyok, hogy nem tudok repülni.

– De figyelj, ez nem igaz! Ma reggel is repültél, tegnap is repültél, tegnapelőtt is, azelőtt is, meg azelőtt is és folytathatnám...

A dongó erre reménykedve ránézett a méhecskére, majd csapkodni kezdett a szárnyaival. De egy helyben maradt, nem emelkedett fel. Újra elszomorodott.

– Látod, nem sikerül! Igazat írt a méhészbácsi.

– De ha nem jössz játszani, akkor te mindig egyedül leszel – mondta a méhecske és elszállt a többiekkel játszani. Kergetőztek a virágok között.

A dongó nagyon-nagyon rosszul érezte magát, már nemcsak dagadt volt, de mázsás súly is ült a szívéen.

Egyszer csak nagy zaj támadt, és hatalmas lények jelentek meg az óvoda körül. Az óvoda köré tévedt egy ember család. A méhecske nagyon közel került a legnagyobb emberhez, ő volt az apuka, de ezt egyik rovar sem tudta. Ez az apuka megijedt és próbálta megvédeni a gyerekeit.

Horváth Jakab (7)

Csapdosni kezdett a méhecske körül, szegény, alig tudott elmenekülni. A dongó futott és futott a barátja felé, és ijedtében hirtelen elfelejtette, hogy mit írt a méhészbácsi, és maga sem vette észre, hogy felrepült. Odarepült az emberekhez, hogy elvonja a figyelmüket, mivel ő sokkal nagyobb, mint a méhecske. Az apuka így őt kezdte el csapdosni, így méhecske elmenekülhetett. A dongó is berepült azonban egy bokor levelei közé, így ő is el tudott repülni az emberektől.

A méhecske nagyon hálás volt neki, miközben újra biztonságban, kettesben hintáztak egy virágkehelyben. A dongó superhős lett. Már nemcsak olvasni tudott, de azt is megtanulta, hogy nem kell magáról mindent elhinni. És hogy hiába hálásak az emberek, azért félni kell tőlük.

Mészáros Tamás: „Fülpiszkálódott” méhek

Tamika az állatokról szóló meséket szerette a legjobban. Azokat is, amelyek már régóta a meséskönyvekben laknak, de még inkább azokat, amelyek abban a pillanatban születnek meg a szemünk láttára és a fülünk hallatára. Bármikor megkérdeztem tőle, melyik könyvből meséljek, mindig ugyanaz volt a válasz: – Inkább a szájacskából.

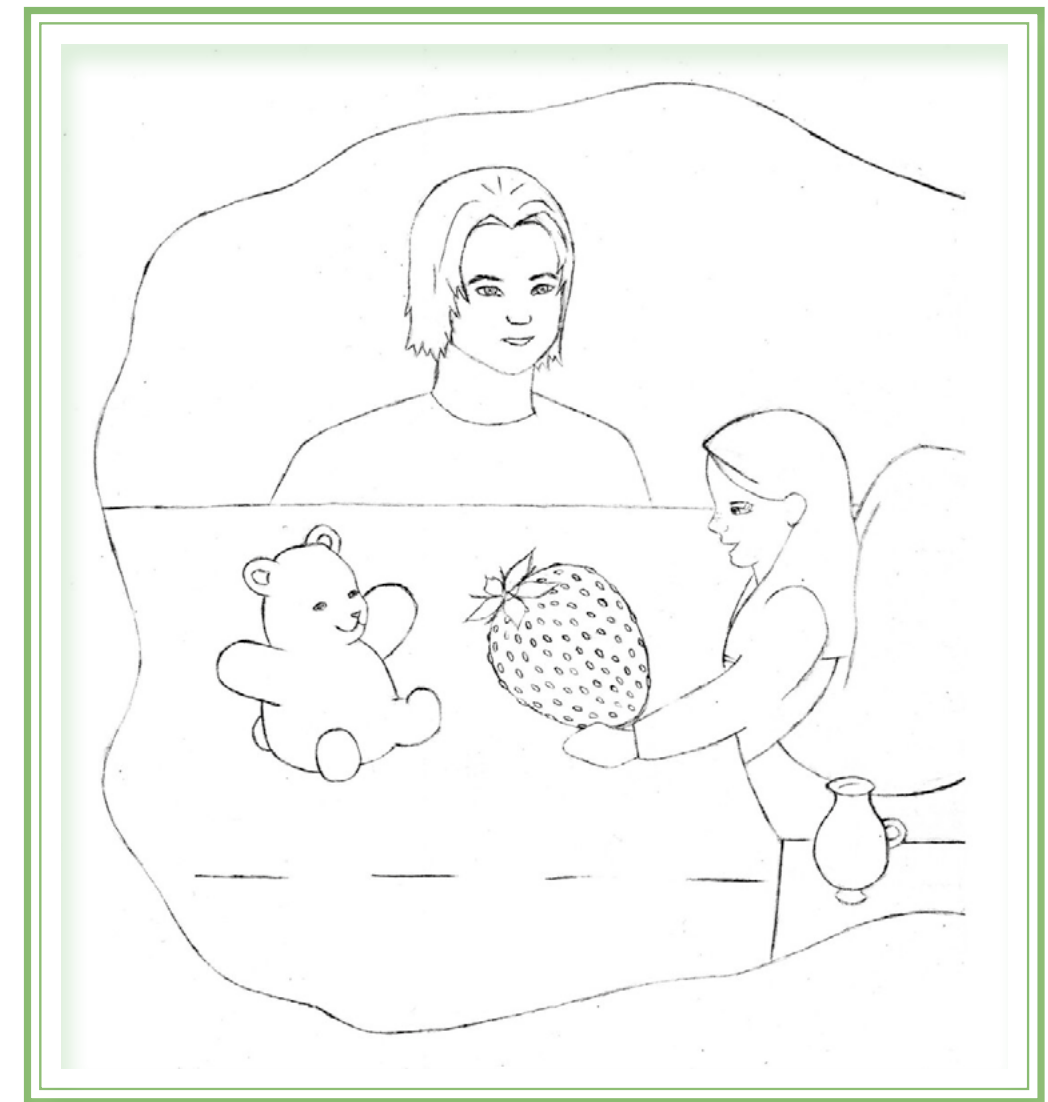
Ilyenkor rendszerint behunytam a szemem, és rövid idő alatt életre kelt bennem egy új történet arról a bölcs, vén bagolyról, akinek minden nehéz helyzetre van valami okos ötlete. A mese általában kellemesen elaltatta a kicsi Tamit, egyik este azonban sehogyan sem jött álom a szemére.

- Apa, megkérdeznél nekem valamit a vén bagolytól?
- Húha, igencsak súlyos dologról lehet szó, ha én már nem is tudok válaszolni rá! – simogattam meg a fejcskáját.
- Tudom, hogy amikor mesélsz, te vagy a vén bagoly is... de most nem vagy az.
- Igen, és ez miből látszik?
- Hát abból, hogy apuka szemed van! – kacagott, miközben talán az a gondolat suhant át az agyán, hogy néha milyen furcsák a felnőttek, magától értetődő dolgokat kell megmagyarázni nekik.
- Na, és mi lenne az a fontos kérdés, amire csak a vén bagoly tud válaszolni? – suttogtam egészen közel hajolva hozzá.
- Az ovis csoportunk neve... – súgta a fülembe, mint aki valami jelentős dolgot készül elárulni, de előtte még szeretne egy kicsit titkolózni.

Mivel tudtam, hogy a Méhecske csoportba jár, ezért elkezdtem zümmögni, miközben a szememmel egy láthatatlan méh röptét követtem. Persze, a mókához azonnal csatlakozott Tami is, velem együtt döngicsélt, és érdeklődve figyelte, vajon hogyan folytatódik a játék.

Tény, hogy minden, ami repül, előbb-utóbb le is kell, hogy szálljon – hamarosan nekifogtam, hogy megfelelő leszállópályát keressek. Mivel virágot nem sikerült találnom a szobában, gondoltam, megteszi az a számócát ábrázoló piros díszítés is a paplanon, a maci mintától nem messze. Hirtelen abbahagytam a zümmögést, és meredten bámulni kezdtem a színes foltra. Nem voltam biztos benne, Tamara is észreveszi-e láthatatlan vendégünk leszállását, ezért mutattam neki, hogy ott mászik éppen, a számóca legközepében. Ekkor azonban hirtelen megfogta a kezem, és rám szólt:

- Nem szabad lecsapni!
- Ne félj, nem akarom bántani! – próbáltam nyugtatni.
- Azt mondta nekünk Erzsike óvó néni, hogy ha a virágokra nem repülnének rá a méhecskék, akkor a kertekben nem teremne semmi. ...És hogy nagyon vigyázni kell rájuk, mert egyre kevesebb van belőlük.
- Én is szeretem a méheket. Őt is, de itt nem érzi jól magát. Hiányoznak a virágzó növények. – mutattam körbe a szobában. – Gyere, segíts, fújjunk rá együtt, és gondolatban küldjük vissza oda, ahonnan jött – a mesébe!

Mészáros Tamás

Ráleheltünk, majd behunytuk a szemünket. Azt hiszem, aki abban a pillanatban becsukta a szemét bárhol a világon az egy nagy számócát láthatott egy mosolygós maci mellett, és egy méhecskét, aki épp szárnyra kel – felemelkedik, és ellibben hirtelen.

- Ha akarod, nem kell még kinyitnunk a szemünket – szólaltam meg kis idő múlva. Itt az alkalom, hogy feltedd a kérdésed a vén bagolynak.
- Csak azt szeretném kérdezni – fogott bele kissé megilletődötten –, hogy ha nem lesz elég méhecske, akkor... akkor mi lesz? Tudunk-e majd számócát szedni a kertben?

A szemem továbbra is csukva tartottam. Vártam, hogy eljöjjön hozzánk a mesék birodalmából bölcs barátunk, a vén bagoly. Ezúttal sem kellett sok időnek eltelnie, mire megszólalt:

- Tudod, kicsi lány – kezdte válaszát a vén bagoly –, nekem a méhecskék megfogyatkozásáról az erdei jó tündérek jutnak eszembe. Régi történet. Igen, akkoriban velünk éltek

ezek az aprócska, kedves lények. Talán még mindig köztünk lennének, de különleges képességeik miatt egyre inkább irigykedtek rájuk.

- ...És ez idő tájt kezdődtek azok a szörnyű sóhajok is. Éjszakánként, amikor kedvenc fenyőfámon üldögéltem, olyan szomorú sóhajtások hangzottak az erdő legmélyéből, hogy belesajdult a szívem. Hátborzongató és sejtelmes volt, azelőtt sohasem hallottam ilyet. Mintha a föld lelke sóhajtott volna, így fejezve ki fájdalmát az erdőben kialakuló ellenségeskedés miatt. Nem csoda, hogy a tündérek rövidesen elhagyták ezt a vidéket. Senki sem tudja, hol telepedtek le végül.
 - Ezután nehéz idők következtek, ugyanis akkoriban még a tündérek porozták be a virágokat, és nélkülük bizony éhínség fenyegette népünket. Bár közülünk a legbátrabbak elindultak utánuk, hogy visszahozzák őket, sajnos nem jutottak a nyomukra. Ám hála az égnek hamarosan megérkezett a megmentő sereg – váratlanul megjelentek nálunk a méhek, és kihúztak minket a bajból. Nem tudtuk, honnan jöttek, de kimondhatatlanul hálásak voltunk nekik. Egyesek szerint ők a tündérek távoli rokonai, és úgy mondják, maguk a tündérek értesítették őket, hogy jöjjenek segíteni nekünk. Ha igaz, hogy a méhek az ő rokonaik, akkor bizonyára ők is érzékeny teremtetek.
 - És mostanában újra sóhajt az erdő! – emelte fel hangját jelentősegteljesen a vén bagoly.
 - A számócéiddal kapcsolatban viszont jó hírem van – folytatta. – Minden bizonnyal nem tűnik el az összes méhecske, maradnak még elegendően ahhoz, hogy beporozzák a kertetek virágait. De ha mégsem találkoznál velük tavasszal, számóca virágzáskor, akkor egy rövid időre neked kellene átvenned a szerepüket. Ne aggódj, nem szükséges átválnod méhecskévé, csak a munkájukban helyettesítsd őket. Hidd el, kifejezetten élvezni fogod, hogy te lehetsz, aki elvégzed a beporzást. Nem kell egyebet tenned, mint hogy egy fülpiszkálószerű végigmész, és szépen egymás után megérinted vele a virágok belsejét. Meglátsd, hálásak lesznek érte, és pompás számócákkal jutalmaznak majd. Olyanokkal, mint...
- A vén bagoly épp mutatni akarta, hogy ahhoz hasonló szemrevaló számócák teremnek majd, mint amilyen a paplanon piroslík, amikor észrevette, hogy Tami egyre hosszabbakat pislog. Ekkor halkán még csak ennyit mondott:
- De most már késő van, kicsi lány, én hu-húzok!
 - Köszönöm szépen, vén bagoly! – mosolygott Tamika; tetszett neki, hogy mindig ezekkel a szavakkal búcsúzik tőle öreg barátja.

Orsós Tina (12): A szerződés

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy városka. A városka házai szép színesek voltak, az utcák tiszták, rendesek. A lakói mégsem voltak igazán boldogok. Ebben a városkában élt egy család, édesapa, édesanya három kisgyerekével, egy kislánnyal és két kislánnyal.

Az ő otthonuk volt legszebb az egész városkában, mert a ház mellett az aprócska kertben egy csodálatos dolog díszlett. Egy szépséges almafa. A város lakói minden tavasszal megcsodálták, amikor virágzott. Egyre türelmetlenebbül kérdezték, mikor hoz már termést is a fa.

De bizony a fa csak nem akart termőre fordulni. Szomorkodott az édesapa, szomorkodott az édesanya, és még jobban szomorkodtak a gyerekek. Tudós könyveket böngésztek, hogy kiderítsék, mi lehet a baj. Arra jutottak, biztosan valami kártevő lehet a hibás. Mindenféle csodaszereket hozattak, azzal permetezték be a fát. De most már a fa is elszomorodott, kókadtan lógatta a leveleit.

Következő tavasszal már alig akart virágba borulni. Ekkor történt, hogy az édesapa rábukkant egy vénséges vén könyvre a ház padlásán, és valami nagyon furcsát talált benne. Azt olvasta, hogy a fa virágait be kéne porozni. Hát most honnan vegyenek ők port, mikor ragyog a tisztaságtól minden? Ahogy ott tanakodtak a fa alatt, meghallotta őket az egyik nézelődő bácsika, aki majdnem olyan vénséges vén volt, mint a könyv, amit édesapa talált. Tőle tudták meg, hogy az egyik virág porát kéne a másik virágra átvinni.

Most már azon tanakodtak, ezt hogy tudnák megtenni, de bizony ebben már a bácsika sem tudott segíteni. A kislánynak viszont, aki éppen a polcokat törölgette a szobában, támadt egy ötlete. Mi lenne, ha a kezében tartott porolót használnák?

Másnap korán reggel ki is vonult a család, kezükben a tollseprűvel, hogy annyi virágot beporozzanak, amennyit csak tudnak. Édesapa még a gyerekeket is a nyakába vette, hogy a magasabban nyíló virágokat is megérinthessék a tollseprűvel, de a fa már nagyon magasra nőtt, nem sok virágot értek el.

Pár hét múlva örömmel látták, hogy néhány apró zöld gömböcske növekszik a fa alsó ágain. Csodájára járt az egész város. Őszre aztán szépen bepirosodtak, megérték az almácskák. Éppen tizenketten voltak. Mindenki szerette volna megkóstolni a termést. A család nagyon jószívú volt, fel is szeletelte az almácskákat, jutott mindenkinek egy vékony szeletke. Bárcsak többet adhattak volna! De bizony a következő évben sem termett több gyümölcs, hiába nyújtózkodott még magasabbra édesapa a tollseprűvel. A szülők nagyon elszomorodtak.

A két nagyobbacska gyerek elhatározta, hogy felvidítják szüleiket, megtalálják a módját, hogyan lesz sok termés az almafán. Kimerészkedtek a városból, elhagyták a színes házacskákat, kiértek a poros országútra. Egyszer aztán egy zöld sávot pillantottak meg a távolban. Ahogy közelebb értek, látták, hogy élénkzöld fűben gyönyörű tarka virágok nyílnak. Tarkábbak, mint a házak a városkájukban.

A legcsodálatosabb az volt, hogy a szépséges virágok fölött aprócska teremtmények sűrűlödtek. Hol egyik, hol másik virágra ereszkedtek le, lábacskaikkal megdörzsölték a virágokat. A két gyerek egymásra nézett. Ugyanarra gondoltak mind a ketten. Ezek a kis teremtmények kellenének az ő almafájuknak! Elérnék a legmagasabban nyíló virágokat is.

Orsós Tina (12)

Igen ám, de hogyan lehetne rávenni őket arra, hogy meglátogassák az ő fájukat?

Ahogy így tanakodtak, kétségbeesett kiabálás ütötte meg a fülüket. Keresgéltek, forgolódtak, míg végül észrevették, hogy az egyik kis szárnyas teremtmény kiabál segítségért, aki egy hatalmas nagy hálóból gabalyodott bele.

– Gyorsan-gyorsan! Segítsetek! Szabadítsátok ki a szárnyaimat a hálóból, kérlek! Ha ideér a háló gazdája, a nagy kövér pók, akkor nekem végem!

A gyerekek óvatosan emelték ki a siránkozó kis jószágot a ragadós hálóból. Épp az utolsó pillanatban érkeztek, mert már ereszkedett is le a póknak nevezett rusnya teremtés a hálója közepébe. De bizony most hoppon maradt!

– Hálásan köszönöm, hogy megmentettétek az életemet! – pihegte a kis szárnyas teremtmény.

– Elárulnád nekünk, hogy ki vagy? – kérdezte udvariasan a kislány.

– Ó, hát ezt sem tudod? – lepődött meg a kis jószág. – Én egy méhkirálynő vagyok. Éppen úton voltam a népemmel, hogy új lakhelyet keressünk magunknak, amikor ez a vén potrohos foglyul ejtett a ragacsos hálójával.

– Új lakhelyet keresel? Miért? Mi történt a régivel? – kérdezte a kisfiú.

– Ott már van egy méhkirálynő, és egy méhkasban csak egy királynő lehet. Ő még fiatal, én vagyok a tapasztaltabb, így hát én keltem útra.

– Nekem van egy ötletem, hol lakhatnál a népeddel. Tudok egy csodálatos helyet a számotokra.

Orsós Tina (12)

– Igazán? És merre van az a hely? Vannak ott virágok? Fák? Bokrok? Nekünk egész évben szükségünk van a virágokra, hogy nektárt, virágpor gyűjthessünk.

– Csak egy hatalmas almafánk van – felelte elszontyolodva a kislány.

– Az bizony baj, mert az csak pár napig virágzik. Utána nem lenne mit ennünk.

A méhkirálynő látta, hogy milyen szomorú lett hirtelen a két kisgyerek. Az is eszébe jutott, hogy az életét köszönheti nekik. Mindenképpen meg akarta hálálni a segítségüket.

– Mi lenne, ha szerződést kötnénk egymással? Az én népem, és a tiétek. Ha ültettek sok virágot, bokrot, hozzátok költözünk, és minden tavasszal beporozzuk az almafátokat. Annyi alma terem majd a fán, meg sem bírjátok mind enni.

– Szerinted beleegyeznek a városlakók, hogy virágot ültessenek? – kérdezte a kisfiú a nővérét.

– Biztos lehetsz benne, hiszen mindannyian szeretnének jóllakni almával.

– Akkor kössük meg azt a szerződést!

A méhkirálynő rögvest meg is írta egy lapulevélre, alá is írták mind a hárman. Már épp le akarta pecsételni egy kis viaszcsappal, amikor eszébe jutott még valami.

– Majdnem elfelejtettem a legfontosabbat! Meg kell ígérnetek, hogy semmiféle csodaszert, vegyszert, port, permetet nem szórtok a fára, virágokra, mert attól mi elpusztulunk!

A két gyerek megígért ezt is. Rá is került a viaszpecsét a szerződésre. A méhkirálynő rögvest összegyűjtötte népét, és kiadta a parancsot, hogy kövessék őt, és a két kisgyermeket.

Orsós Tina (12)

A városban nagy volt az izgalom, mikor megérkeztek, mert senki nem tudta, hova tűntek. Szüleik már kisírták a szemüket a bánattól. Most örömmel borultak gyermekeik nyakába.

Az emberek először a méhkirálynő népétől is megriadtak. Még soha senki sem látott méheket. A gyerekek elmondták, milyen szerződést kötöttek a méhkirálynővel. Páran zúgolódtak, de amikor látták, hogy a gyerekek szülei már munkához is láttak, kapálnak, gereblyéznek, akkor munkához láttak ők is. Hamarosan az egész város kertészkedett. A méhek kivételesen magokat is hoztak magukkal a vetéshez.

Mikor az almafa ágain kinyíltak az első virágok, a méhkirálynő népe előzőnlötte a fát. A legmagasabb ágon nyíló virágot is beporozták. Közben hordták a nektárt a méhkasba, hogy ők sem maradjanak éhen.

Pár hét múlva már meg is látszott a szorgos munka eredménye. Rengeteg apró kis gyümölcs himbálózott a faágakon. A házak körül egyre több színes virág nyílt, járták is a kis kerteket a méhek szorgalmasan.

Ősszel csak úgy roskadozott az almafa a sok édes gyümölcs alatt. Mindenki kedvére lakmározhatott belőle a városlakók közül. A család nem sajnálta senkitől, hiszen mindenki megdolgozott érte. Jutott bőven nekik is, a gyerekeknek is.

A méhkirálynő pedig még egy meglepetést tartogatott a számukra. A sok virágnak hála, annyi nektárt gyűjtöttek, hogy a belőle készült mézből jutott még a gyerekek kenyerére is. Ezt csak nekik tartogatták a méhek, hiszen ők mentették meg a királynőjüket. A gyerekeket bántotta, hogy ezt nem oszthatják meg a városlakókkal, de a méhkirálynő megvigasztalta őket.

– Hamarosan új kis királynők kelnek ki a méhkasban. Letelepednek majd itt a városban, és lehetnek mindenkinek saját méhei. Akkor jut majd méz is mindenkinek.

Így is lett. Egyre több ház udvarán jelent meg egy-egy méhkas, egyre több lett a virág, a bokor. Az almafa sem volt már magányos, mert más városlakók is csemetét ültettek, és gondozták a fácskákat odaadóan.

A gyerekek és a méhkirálynő szerződése boldogságot hozott mindenki számára.

Sándor Zoltán (12): A papírköteg

Egyszer volt, hol nem volt, volt három méhecske: Zümi, Zizi és Zimi. Tudni illik, hogy a tavasz illatát megérezve minden apró méh útnak indul, hogy beteljesítse életcélját, azaz megtalálják a királynőjüket és halálukig szolgálják őt. Ehhez viszont három próbát kell kiállniuk. Nem történt ez másképp a mi méhecskéink életében sem.

- Tudjátok drágáim, a világ nem mindig volt ilyen szürke és sivár – mesélte Méhmama gyermekeinek. – A legenda szerint, amikor még nem irtották az erdőket az óriások, hogy kisajátítsák maguknak a Földet, akkor még több milliárdan voltunk.
- Több milliárdan? – csodálkozott rá Zümi.
- Úgy bizony – bólogatott Méhmama –, s mind együtt zümmögtünk a Földünkért. Látjátok drágáim, ezért kell nektek is útra kelnetek, hogy kiálljátok a három próbát, és kimene-kítsétek szeretett Királynőnket a gonosz darazsak karmai közül. Csak az ő segítségével egyesíthetjük újra a méhek országát. Induljatok hát!

Zümi, Zizi és Zimi édesanyjuktól könnyes búcsút véve, tarisznyájukban hamuban sült mézes pogácsával indultak meg, kelet felé vették az irányt, egyenesen az Első Erdőség irányába. Az Első Erdőségnek azért ez a neve, mert a méheknek itt kell véghezvinniük az első és egyben legfontosabb próbát. A türelem, alázat és szorgalom próbáját. Minden virág nektárját meg kell kóstolniuk, és ki kell választaniuk a legfinomabbakat, amiből később mézet készítenek.

- A mondákban mindez sokkal könnyebbnek tűnt – sóhajtott fel Zizi. – Már hetek óta kós-tolgatjuk a virágokat, de egyik sem tűnik olyanak, amivel a Királynő elé járulhatnánk.
- Fel a fejjel! – bízta Zimi. – Hosszú még az út, hiszen...

Hirtelen hatalmas ricsaj kerekedett. Méheink mind egy odvas tölgy ágán megbújva fi-gyelték, ahogy az óriások félelmetes szörnyeikkel csattogva, bűgva, morogva kioltják egy pompás csertölgy életét.

- Szent Kaptár! – Zizinek könnybe lábadt a picike szeme.
- Hogy a lódarázs szállna rájuk! Nem tehetik ezt! – mérgelődött Zimi is.
- Bizony, hogy nem! Nem hagyhatjuk ennyiben! – kiáltotta Zümi, és irtózatosan gyors tempóban indult meg a veszély fő forrása felé.
- Szent Kaptár, ez meg megöli itt magát! – sikította Zizi.
- Nehogy ott hagyd a fullánkod, nem ér annyit! – kiáltotta Zimi, és rögtön utána repült.

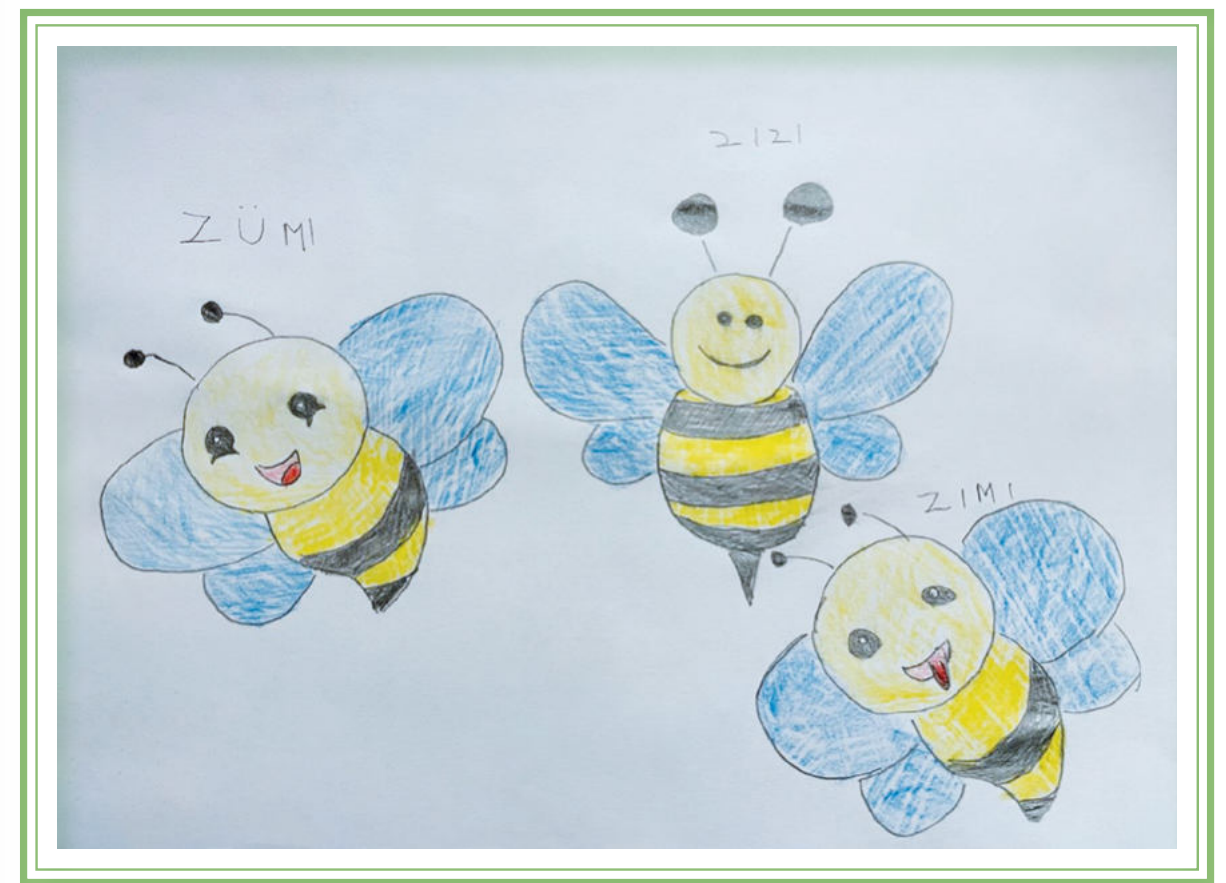
Minden hiába, Zümi megállíthatatlan volt. Eltökélten szállt a lelketlen óriások felé.

- Hé, te! Te nagyfejű, igen, te! Ide hallgass, nem azért dolgoztunk ennyit, hogy csak így romba döntsetek az erdőt. Hahó! Hallasz te engem? – Zümi körbe-körbe szállt az óriáson, aki mintha meg sem hallotta volna, legyintett párat a levegőben, és egy új fa felé vette az irányt.

Jobb ötlet hiányában az óriás fejére szállt, hogy hátha úgy jobban meghallja.

- Hahó!

És valóban, az óriás elcsitította folyton pörgő, fogas szörnyetegét és hatalmas tenyerével Zümi felé suhintott. Addigra Zimi is odaért, aki nem hagyta ezt annyiban, mindent bevetve

Sándor Zoltán (12)

védte testvérét. Az óriások táborában hamar egy kisebb csetepaté kerekedett. A két kis méhecske próbált egérutat találni, de a levegőbe suhintó kezek megnehezítették egyen-súlyozásukat. Valahonnan egy vastag papírköteg is előkerült, és a méhek közé csapott. Zizi kettőt pördült a levegőben, majd zizegve a földre zuhant. Ekkorra a szegényes, kicsit lassú tempóban közlekedő Zimi is megérkezett.

- Jaj ne! – hüledezett, és egyenesen a földön szuszogó testvéréhez szállt.

Az egyik óriás fölemelte hosszú lábát és árnyékot vetett a földön heverő testvérekre. A méhek szorosan becsukták szemüket, jól tudták mi következik.

- Ne bántsátok már őket! Többet tesznek ezek hárman értünk, mint mi mindannyian egymásért! – mordult fel az egyik óriás.

Kikapta a papírköteget társa kezéből, a földre terítette, és ráseperte a kis méhecskéket. Zümi feszülten figyelte minden mozdulatát. Készen állt rá, hogy bármikor életét adja testvéreiért.

- Köszönünk mindent! Csináljatok nekünk sok finom mézet! – kacintott az óriás, aztán egy óvatos mozdulattal elengedte őket.

Méheink ettől boldogabbak sosem voltak, fogták a már elkészített mézeket, és elindultak a második próbához.

A második próba helyszíne egy sárból készült vár volt, a darazsak vára. A várból egy torony magasodott. Méhmama esti meséiből következtetve abban a toronyban őrizték a Méhkirálynőt. Csak a legkitartóbb, legfurfangosabb szolgálók tudták kiszabadítani érdekes cseleikkel.

– Törjünk rájuk! – indult meg vicsorogva Zizi.

– Héhó! – húzta vissza fullánkjánál fogva Zümi. – Sokkal erősebbek nálunk. Túl kell járunk az eszükön. Nekem már van is egy ötletem!

Zümi sebesen tisztázta testvéreivel ördögi tervét, majd mindenki a helyére állt, és elindult a küldetés.

– Szélmentes napot, kedves Darázs urak! Ez a csöpp méz minden, amit beszállgatni tudunk az udvaruknak. – Zizi egy falat mézet mutatott fel a szigorú darazsaknak, akik egy intéssel jelezték, hogy melyik irányba vigyék a finom adót.

Méheink azon reptiben a várudvaron találták magukat. Zümi terve zökkenőmentesen haladt. Most már csak nagyon csendesnek kell lenniük, hogy feljuthassanak a toronyba. A várudvaron külön ajtó vezetett a toronyba. Szerencsére nappal a darazsak nagy része vadászon volt, így csak egy-egy kósa alak elől kellett elbújniuk út közben. Halkan fellépkedtek egy csigalépcsőn, és a Királynő cellájánál találták magukat. Áldották az összes mezőt és virágot, hogy az édesanyjuk annyit mesélt nekik elalvás előtt. A cella előtt egy darázsőr állt, aki egyenletes zümmögéssel szundikált. Csendesen megközelítették, majd Zümi egy jókora mézdarabot kent durva pófájára, és szárnyaira, így az sem menekülni, sem segítségért kiáltani nem tudott. Elvették tőle a kulcsot, és kiengedték a Királynőt, aki valóban olyan szép volt, mint ahogy a mondákból megismerték. Lefordultak a csigalépcsőn, de pár arra kószáló ór meglátta őket. Nem volt kérdés, menekülniük kellett. Gyorsan.

A darázshad üldözőbe vette őket, az erdőbe próbáltak menekülni, de újabb veszélyforrásba ütköztek, hiszen az óriások még mindig ott tevékenykedtek.

– Mit tegyünk?

– Bármilyen történet – szökött a Méhkirálynő –, ha kell, ma hősi halált halunk, ti hárman beteljesítettétek a méhek sorsát, teljesítettétek a három próbát.

– Na, azt már nem! – kiáltott fel Zümi. Érezte, hogy ha a jószívű óriás felé veszi az irányt, akkor az megkönyörülhet rajtuk.

Úgy is lett. A mosolygós öreg üdvözölte őket, majd a később érkező darazsakat a már jól ismert papírköteggel elűzte.

Hálájuk jeléül a méhek minden mézüket az óriásoknak adták, és tovább indultak a Nagy Mező felé létrehozni saját országukat.

Hihetetlen, hogy a természet milyen körforgásban áll. A méhek segítik a növényeket, a fa pedig életén túl, akár papírköteggént is megmenti a méhek életét.

Nyáregyházi Napsugár Óvoda Süni csoport (6): Méhike első útja

Méhike, a kis dolgozóméh, sok ezer társához hasonlóan egy erdőszéli kaptárban született. Kezdetben apró kis pete volt egy viaszsejt bölcsőben, majd átalakult lárvává, később bebábozódott, pár nap múlva pedig, kinyitotta a sejtecske lezárt tetejét és kíváncsian nézett körül a szibongó méhkasban.

Mindenki szorgalmasan dolgozott körülötte és a következő pillanatban már ő is bekapcsolódott a munkába. Sejteket tisztított, méhpempővel etette a lárvákat, virágport és nektárt raktározott, mézet készített, szellőztetett a szárnyacskáival, őrizte a bejáratot és egy-két alkalommal már tájoló repülésen is részt vett a fiatal testvérkéivel, Zümmögő, az öreg méh kíséretében.

Aztán eljött a nagy nap, amikor sok száz pajtásával együtt, ő is megkapta kis virágporgyűjtő kosárcsészéjét és kefécskéjét, majd boldogan repült ki a napfénybe.

A virágos kert illata és csodás színpompája egészen elkábította. Örömmel szállt le az első virágra, egy szép tulipánra. Belebújt a kelyhébe, hogy hozzájuthasson a finom virágporhoz. Hát amint ott szorgoskodik, a mellette lévő virághoz is vendég érkezett. Egy kis színes pillangó, aki hosszú szívókájával az ízletes nektárt lakmározta.

– Jó reggelt! Milyen szép vagy! – ámuldozott Méhike.

– Jó reggelt! – tárta szét szárnyait a pillangó. – Te is szép vagy!

– Mit csinálsz? – kérdezte kíváncsian a kis méh.

– Nektár eszegetek, virágport viszegetek – válaszolt vidáman a kis lepke.

– Te is? – csodálkozott Méhike. – Én a kosárcsészébe gyűjtöm és elviszem a kaptárba. Neked nincs is kosarad!

– Persze, hogy nincs, mert az csak a méhecskéknak van. Én a testemre tapadt virágport szállítom egyik virágról a másikra!

– Én is csupa virágpor vagyok! – prüszkölt nevetve Méhike.

– Akkor te is megporzod a növényeket! Képzeld, a virágok átalakulnak terméssé! Tudtad, hogy megporzás nélkül nem is lenne termés?

– Ezt nem tudtam.... de nagyon örülök, hogy hasznos dolgot tehetek. Ne haragudj, de sietnem kell vissza a kaptárba és ma még nagyon sokszor meg kell töltenem a kosárcsészémet.

– Én is jóllaktam már, tele a pocakom! Viszontlátásra! – röppent fel a pillangó.

Méhike belemerült a munkába, virágról virágra röpködött és szinte tele volt már a kosara, amikor valaki megszólította:

– Szervusz! Hát te ki vagy és mit csinálsz?

Méhike kikukucskált a szirmok közül és a virág szárán megpillantott egy piros ruhás katica bogárkát.

– Szervusz! Én méhecske vagyok és a nektárt gyűjtöm, amiből majd mézet készítünk

Süni csoport (6)

a kaptárban a társaimmal. – magyarázta türelmesen Méhike. – Te pedig egy hétpettyes katica vagy ugye? Zümmögő néni már sokat mesélt rólatok.

– Igen, az vagyok, nemrég születtem. Ma másztam ki először. Nem láttál erre levéltetveket?

– Micsodákat?

– Zöld levéltetveket, amik kiszívják a növényekből a nedveket. Én ugyanis őket pusztítom, így vigyázok a virágokra.

– Akkor te nagyon hasznos vagy! – nézett rá csodálattal Méhike.

– Bizony, de szerintem te is! – mondta nevetve a katica, majd kisvártatva felkiáltott:

– Ott egy tetű... most elkapom! – azzal fürgén elmászott.

Közben Méhike kosara is megtelt és felszállt. A magasból minden csodaszép volt és parányi mégis észrevett egy pár hangyát, akik szintén hazafelé igyekeztek terheikkel megrakodva.

– Kitartást! Mindjárt ott vagytok a hangyabolynál! – bízta őket fentről Méhike.

– De jó, köszönjük! Egységben az erő! – válaszolt az egyik hangyácska. – De azért most pihenjük meg egy kicsit.

– Igazad van, mi is gyengék vagyunk egyedül, csak együtt boldogulunk! – szállt le egy pillanatra Méhike is, hogy megszusszanjon. – Tudjátok, a mi családunk hatalmas és mindenkinek megvan benne a helye és a maga dolga.

Süni csoport (6)

– Mi is rengetegen élünk a bolyban, egy teljes ország. Lebontjuk és elhordjuk a sok hulladékot, megtisztítjuk az erdőket-mezőket. Na, siessünk pajtásaim, várnak már bennünket a bolyban!

Búcsút intetek egymásnak, aztán mindenki ment útjára.

Méhike örömmel vitte a teli kosárkáját.

– Méhike, de ügyes voltál! – simogatta meg buksiját Zümmögő néni, amikor átvette a nehéz kosárkáját, hogy kiürítse.

Méhike ivott egy pár korty harmatcseppet és már indult is vissza. Egész nap szorgalmasan dolgozott testvérekével és még nagyon sok érdekes rovarral találkozott, szöcskékkal, bodobáccsal, futrinkákkal, rózsabogárral...

Estére nagyon elfáradt mégis elégedetten, mosolyogva hajtotta fejét párnácskájára. Arra gondolt, hogy mennyi jó barátot szerzett és milyen sokat hasznos dolgot tanult ma.

Tacey Leah Rose (12): Örömtánc

A nagyvilágban sok minden él. Minden élőlény másképp és máshogy. Mi emberek beszélünk, úgy kommunikálunk, a madarak csicseregnek, a kutyák jeleket adnak egymásnak, csóválják a farkukat, morognak, vagy éppen ugatnak. De mi van az apróbb állatokkal, rovarokkal, bogarakkal? Ők hogy “beszélnek” vagy jeleznek? Egyáltalán kommunikálnak?

És itt lép be a mi kis hősünk, a méhecske. A méhek a méretükhöz képest szorgos és fontos kis rovarok. Segítenek a virágok beporzásában, nélkülük nem lenne méz sem, amit a vajás kenyérre kenhetnénk.

Nekik egészen különleges a kommunikációjuk: ők nem beszélnek vagy csivitelnek, hanem táncot járnak. Ha egy méhecske talál egy repce rétet vagy egy szép virágot, azt gondolja, hogy jó nektárt lehetne gyűjteni belőle, visszamegy a méhkashoz, és a többi méhecskének eltáncolja az utat a virágokhoz, majd ők az útbaigazítás segítségével eljutnak a nektárhoz.

Ugyanez történt egy szép tavaszi napon, amikor Berta, a méhecske a szokásos virágkereső útján egy szép nagy virágos rétre talált rá.

– Ah, mennyi virág! – örvendezett Berta.

Beljebb zümmögött a tengernyi virágba, és elképedve csak csodálta. Ritka esemény volt ennyi sok szép virágot találni. Bárcsak megtarthatná az összeset magának! – gondolta álmodozva.

Tacey Leah Rose (12)

És már fordult is vissza, hogy megkeresse a méhkast, amikor hirtelen megtorpant a levegőben. Mi van, ha nem megy vissza? Akkor mind az övé lenne – gondolta Berta. Nem kéne osztoznia senkivel. Mind az övé lenne. Csak az övé.

Sajnos ez a borzalmas, erős vágy eluralkodott Bertán, és ott maradt egyedül a virágokkal teli mezőn. Ekkor még nem is vette észre, hogy mekkorát tévedett.

Pár nap elteltével már teljesen dugig ette magát a nektárral, és borzasztóan unatkozott, egyedül érezte magát, és nagyon hiányoztak neki a többiek. Már a virágok sem tűntek olyan ragyogóan szépnek. Haza akart menni, vissza a méhkashoz. Így is tett. Visszarepült.

Ahogy az erdőn át zümmögött, észrevette, hogy meglepően nagy csönd van. Sehol egy zümmögés. Végül odaért a méhkashoz, de az is teljesen üres volt. Elmentek, elköltöztek! – gondolta elszörnyedve Berta. Ha nem lett volna olyan önző, és nem tartotta volna meg magának az összes virágot, most nem lenne itt egyedül! Bárcsak-bárcsak most ő is ott zümmöghetne megint együtt a többiekkel!

Hirtelen valami neszt hallott, felnézett, és az egyik méhecskét látta a csapatából. A méhecske odarepült hozzá, mert látta Bertán, hogy eltévedt. Majd elkezdett táncolni: egyet jobbra, majd egyet balra mozgott, majd fel és le, így tovább, egyre cifrábban. Amikor befejezte a táncot, Berta megköszönte, majd elrepült az új méhkashoz az útmutatás szerint. Ott, a boldogságtól sugárzóan a többieknek eltáncolta az utat a nagy virágos réthez, amit talált.

Azóta Berta, ha bármilyen virágot talál, már boldogan zümmögve száguld vissza a csapatához, és eltáncolja az odavezető utat.

Tömpe László: Paraszára paszitára

Egyszer volt, hol nem volt, akár az Óperenciás-tengeren túl is történhetett volna, de bizony az Üveghegyeken innét esett meg, mikor Göcsej vidékét még javában dúlta a török. A zalai kis faluban, mit faluban, Kustánszegen élt egy öreg gazda. Volt neki három szép szál fia és egy hajadon leánya. Annak menyegzője után az ifjú ara és hitvese a szomszédos Paraszára költözött, a gazda pedig magához hívatta fiait és azt mondta nekik:

– Gyermekeim. Megöregedtem, s kirepült a féltve őrzött madárkám is. Közeleg az elszámolás ideje. Megtanultátok tőlem a méhészkedés csínját-bínját. Rátok hagyom eszközeimet és egyenlően osztom meg közöttetek a csekély birtokomat. Legyetek okosak és sáfárkodjatok jól azzal a kicsiny földdarabbal és mindig gondoljatok a húgotokra is!

Azzal az öreg örök álomra szenderült.

A méhészek régi szokása szerint karácsonynak éjszakáján mindhárom ifjú egy mogyorófa pálcával érkezett a templomba. A lelkipásztor arról prédikált, hogy *“mindenkinek, akinek van, adatik; akinek pedig nincs, még amije van is, elvétezik tőle”*. A gondolat befészkelte magát a fivérek fejébe. Mikor hazatértek, a szokás kedvéért a mogyoróvesszővel annyit suhintottak a levegőbe a méhkasaik felé, ahány rajt szerettek volna a rákövetkező nyáron.

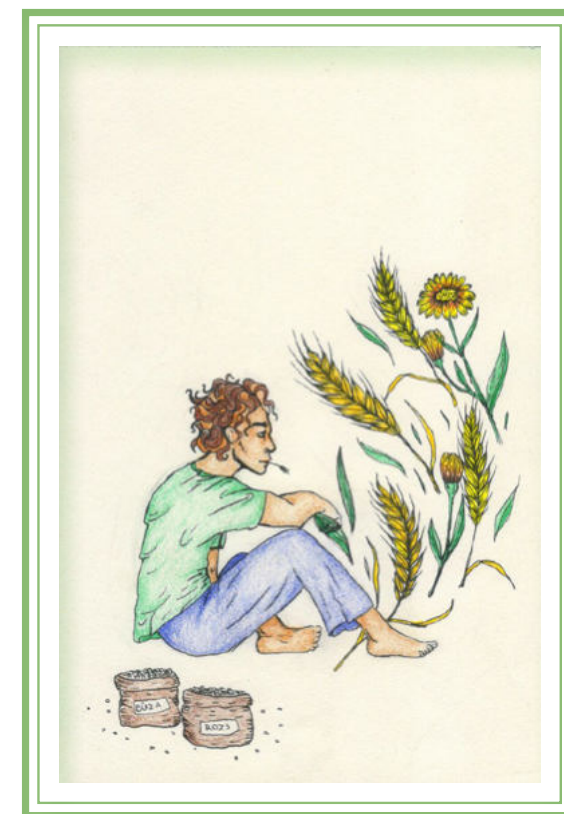
Ezután teltek-múltak a hetek, s a hónapok. A legidősebb testvér nem feledte édesapja meg a lelkész szavait és nagy lendülettel vágott bele a munkába, hogy öröklött kicsiny birtokából a lehető legtöbbet hozza ki. Kivágta a földjét szegélyező fákat. Beszántotta még a telekhatárt is, hogy mindenhol méztermő növényeket vethessen. Gondolta, mennyi méze lesz, és a fölösleget még el is adhatja az egerszegi vásárbán. A középső fiú ugaron hagyta a magáét, amelyen rengeteg mezei virág és vadnövény sarjadt. A legkisebbik a tavasz beköszöntével ment ki a mezőre. Annak rendje és módja szerint szántott, s vetett bele búzát, rozsot. Mikor megfáradt, leheveredett a föld melletti fák tövébe, és az árnyékból figyelte a mezsgye és az árokpart ezerszínű gypét és zengő-bongó életét.

Tömpe László

Kedves húguk pocakja már javában gömbölyödött, mikor az első méhek szorgos munkával kezdték hordani a nektárt a három fivér kasaiba.

Úgy megsokasodtak a méhek, hogy a két idősebb fiúnak a nagyapjuktól rájuk maradt, rég nem használt öreg hordóit, köpűit is újra használatba kellett venni. Annyi mézet annak előtte még soha nem gyűjtöttek. A legkisebbnek azonban csak kicsinyesként teltek a lépek. A gabonátbla melletti vékony, virágos mezsgye, s a fák sem kelhettek versenyre a vadvirágos parlaggal vagy a bevetett méztermő mezővel. Azonban a fák alatt megannyi szilvaalja, s odébb szegfűgomba is cseperedett. Mikor eljött az aratás ideje, begyűjtötték a rozsot s a búzát a legifjabb fivér földjéről, majd az bevetette a tarlót hajdinával. A vadvirágok a csekmetben¹ még termelték a nektárt, a legidősebb fiú földjéről azonban már levirágzott az elvetett növény, ezért a méhek másutt kerestek gyűjtenivalót maguknak, így az ő kasai nem teltek tovább.

Tömpe László

Már javában rövidültek a nappalok, amikor a kanizsai pasa portyázott a vidéken, sanyargatta egész Zala népét. Összeharácsolt, amit tudott. Kegyelmet nem ismert. Ahol ellenállásba ütközött, üszkös házak, kietlen falvak, üres kamrák, kástuk² és kongó pajták maradtak utánuk.

Mire észre fordult az idő, betakarították a hajdinát, begyűjtötték a maradék mézet is, s a legifjabb rokon is világra jött. Kitűzték hát a keresztelőt és az örömvendégséget is. Hej, de nem illik ám paszitára üres kézzel menni!

Nagy gondban volt a legidősebb testvér, hiszen hiába fáradozott annyit, se gabonája, se méze nem volt, hisz a török mindent elvitt, mit lehetett, de a földjét a méhek már elkerülték. Úgy kellett egy kis élelemért a testvéreinél kuncsorognia. Kapott is tőlük, cserébe odaadta a mogyorófa vesszejét, ha már ő hasznát nem vette. Gondban volt a középső fivér is. Ugyan egész évben semmi dolga nem volt, csodálhatta a gyönyörű virágos domboldalt, a tölgyest a domb tetején, s a lábánál pedig a bereket. Ami méz azonban termett a török után, azt mind gabonára cserélte, de jól tudta, hogy nem fog kitartani egy esztendő, így ő is a kisöccséhez fordult. A legkisebb fivér úgy gazdálkodott, hogy jusson is, maradjon is. Ugyan nem vetett be mindent, de művelte az örökségét, így akkora babakalácsot süttetett a feleségével a paszitára, hogy az a fumu³ alig fért ki az ajtón.

¹ Csekmet: bozótos, sűrű növényzet (őrségi tájszó)

² Kástu: jellegzetes őrségi épület, amely egyszerre volt éléskamra és jószágélelem tárolására szolgáló építmény

³ Fumu: hagyományos, baba alakú fonott kalács, mely Göcsej, Hetés és a Muravidék területein elterjedt

Tömpe László

Mikor eljött a napja, a keresztelőn újra felhangzott az ige a tiszteletes szájából: „mindenkinek, akinek van, adatik; akinek pedig nincs, még amije van is, elvételik tőle”. Így ment hát a három fivér Paraszára paszitára. A család leszármazottait, pedig azóta is Kas néven illetik a környéken.

Vácziné Bergendi Nikoletta: A három méhecske

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy erdő, annak a közepén egy méhkas.

Három méhecske lakott benne: Sárga Sára, Mézes Dénes és Búbajos Kankalin. Sárga Sára volt a legkisebb, a legelevenebb és a legsárgább méhecske a kasban. Mézes Dénes volt a legfalánkabb és a legnagyobb, Búbajos Kankalin pedig a legcsíkosabb és egyben a leghiúbb méhecske nemcsak a kasban, hanem a környék összes méhe között.

A három méhecske minden évben izgatottan várta a virágbontó kikelet napját, amikor útnak indultak a közeli kamillás rétre nektárt és virágport gyűjtögetni.

Az ünnepnapot a tavaszi nagytakarítás előzte meg. Sára napokig sürgött-forgott, takarított. Reggelente körbepélt az erdőt, a mezőt és figyelte, hogyan hajtanak rügyet a fák, hogyan hoznak bimbót a virágok. Eközben Dénes mézet falatozott, Kankalin pedig csak napoztatta magát a tavaszi napfényben.

Mikor eljött a virágbontó kikelet napja a három méh már kora reggel a közeli rétre sietett. Az úton mindig Sárga Sára repült elől, mert ő volt a legfürgébb. Mézes Dénes távolról követte, mert ő volt a leglomhább, Kankalin pedig folyton lemaradt, mert egyre csak a virágos kalapját igazgatta.

A kamillák minden tavasszal, dallal köszöntötték a méheket:

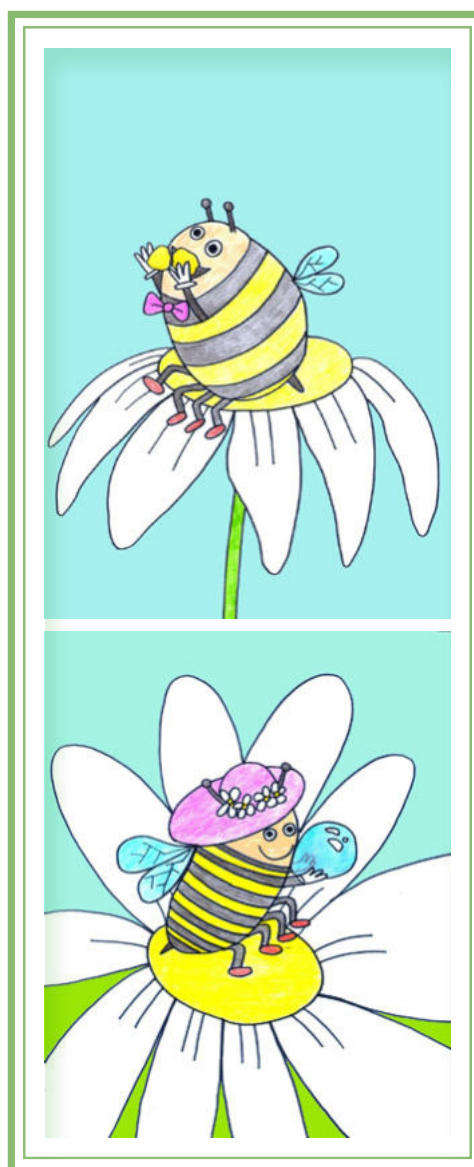
Üdvözetünk kedves méhek,
Itt a szüret napja,
Kinyílt már a kamillák
Fehér kis kalapja.

A három méh rögtön hozzá is fogott a szürethez. Sárga Sára pördült-fordult, de olyan gyorsan tüsténkedett, hogy az összes virágporos korsóját összetörte. Mézes Dénes korsói mind üresen maradtak, mert a gyűjtögetés helyett inkább jóízűen kortyolgatta a nektárt. Kankalin pedig csak üldögélt egy kamillavirágon és elégedetten nézegette magát egy reggeli harmatcseppben.

A kamillák ezt látva nagy haragra gerjedtek. A virágok haragjától feltámadt a szél, a felhők eltakarták a napot és zúgni kezdett a virágos mező:

Dologtalan, lusta méhek,
Kár nektek szép virágénekek!

Súgott, búgott a kamillás rét és elzavarta a három méhecskét. Az égen összefutottak a zivatarfelhők

Vácziné Bergendi Nikoletta

és esőt zúdítottak a méhek nyakába. Mire a három testvér hazaért, bőrig áztak és megfáztak a hirtelen jött zivatarban. A tüsszögésük messzire elhallatszott.

- Mit tegyünk? Mit tegyünk? – zümmögtek a méhek.
- Gyorsan meg kell gyógyulnunk – fontoskodott Sára.
- A méz a legjobb orvosság – kontrázott rá Dénes.
- Még a csíkjaim is elsápadtak – siránkozott Kankalin.
- De mit tehetnénk, mit tehetnénk, ha elfogyott a mézünk? – döngtek és zúgolódtak egyszerre mindannyian.

Abban a pillanatban előbújt a napocska az égen és énekelni kezdett a méheknek

*Gyertek-gyertek ki a rétre,
Dolgozzatok ti is végre!
Itt a szüret, itt a napja,
Virít a virág kalapja!*

Vácziné Bergendi Nikolett

A méhecskék összesúgtak, összebúgtak. Együtt visszarepültek a kamillás rétre és újra munkához láttak.

Sárga Sára gyűjtötte a legtöbb nektárt, ügyelve arra, hogy óvatos legyen. Mézes Dénes gyűjtötte a legfinomabbat, mert ez-úttal nemcsak falatozott. Kankalin pedig a legszebb kamillán szorgoskodott, mert az a saját szépségére emlékeztette.

A szorgos méhek döngicsélésére jókedvűen sóhajtott fel a kamillás rét és dalolni kezdett:

*Üdvözlünk kedves méhek,
Itt a szüret napja,
Kinyílott már a kamillák
Fehér kis kalapja.*

A virágok énekére a napocska táncot járt az égen, a szél messzire nyargalt és elvitte magával az esőfelhőket. A méhek a szüret után mézet készítettek, amitől hamar ki is gyógyultak a náthából.

Ha a méhek meg nem gyógyultak volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Virág Márton Zalán (12): A kalandos út – *Avagy a méhecske és az ember barátsága*

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember. Ez az ember egész álló nap a gazdaságában dolgozott. Volt ott minden: pulyka, bárány, disznó, ló, sőt még méhecskéket is tartott.

Mind közül a méhecskéit szerette legjobban. Képzeltetik, miért... A szorgos méhek nemcsak a virágokat porozták be, hanem nektárból ínycsiklandó mézet is készítettek. Egyre többször szeretett a munka után lefeküdni a kaptár mellett, és csak hallgatni a méhek zümmögését. Olyannyira, hogy egy idő után magától megtanult méhül! Nagyon kíváncsi volt, hogy vajon miről beszélgetnek hön szeretett méhei. A társalgásaik egy egészen különleges helyről szóltak:

- Tudod Zümmzümm, az jár a fejemben, hogy eléggé nagy hőstett lenne eljutni a Fehér-rétre.
- Ez igaz Méheléna, de ki tudna eljutni oda... Hiszen, annyi drága honfitársunk elesett már az úton!
- Egy ember talán, talán eljuthatna oda... Azt olvastam a MM-ben.
- Miben?!
- Az MM-ben, a Méhmagazinban ...

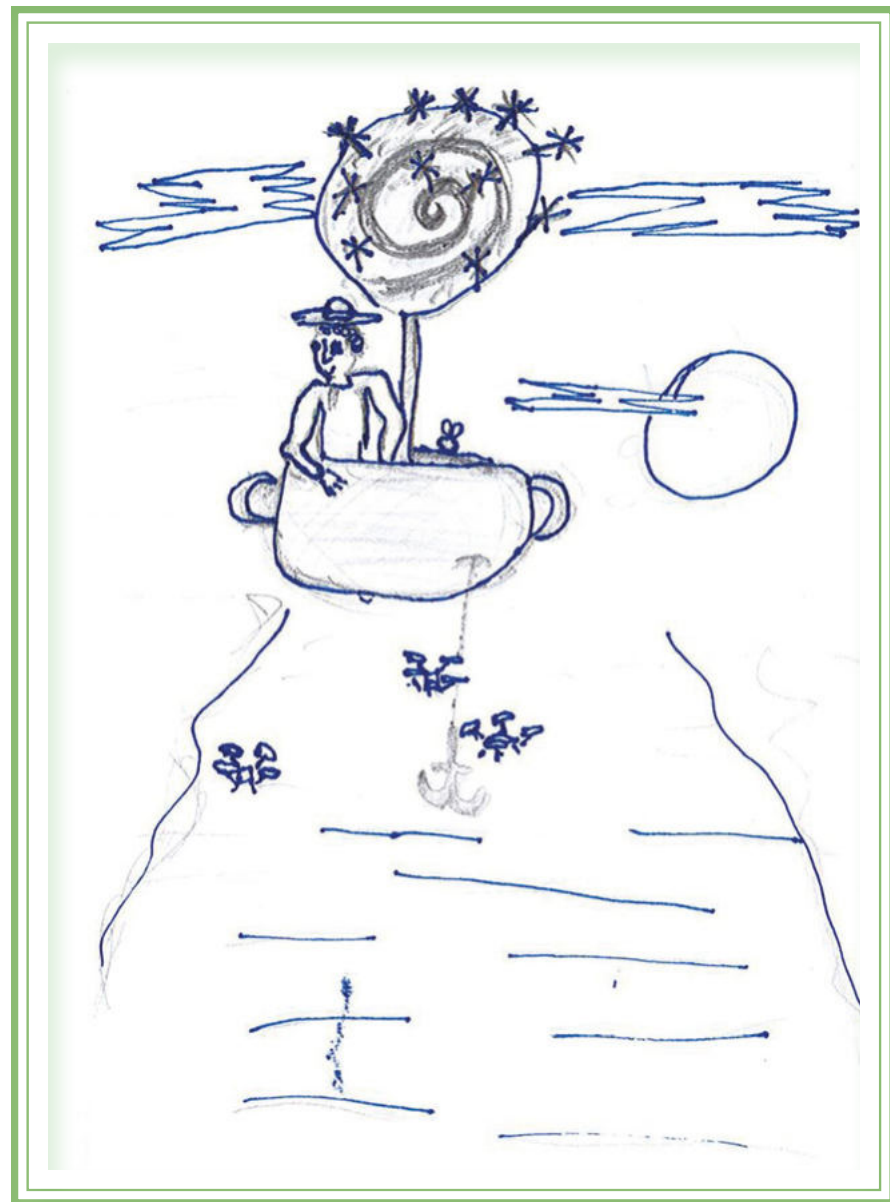
És hallgatta őket napestig, amíg az asszony be nem parancsolta a házba. Egyszer csak észrevette, hogy egy méh is minden este ott üldögél a kaptár előtt, és őt meg a feleségét hallgatja. Másnap felkereste a méhet, amelyik minden nap ott ült, és megkérdezte tőle:

- Miért bolydult fel így a kaptár?
- Azért, mert az egyik legnépszerűbb újságunk kiírt egy pályázatot, hogy aki elmegy a Fehér-rétre, és talál egy biztonságos utat a tisztás felé, az elnyeri a kaptár tiszteletbeli társuralkodója címet.
- Kedves barátom – mondta a méhnek – nem segíthetnék? Hiszen, ami nektek lehetetlen, nekem könnyen megoldható!
- Ó, de jó lenne! Hiszen lárva korom óta erről ábrándozom!
- Rendben van! Akkor holnap délben találkozunk annál a kőrisnél.

Másnap találkoztak a megbeszélt helyen, és az ember hozott két hatalmas nyalókát egy kosárban ennivalónak az útra, mert mind a ketten nagyon szerették az édeset. Együtt elindultak arrafelé amerre az újság térképe mutatta.

Körülbelül egy kilométert mentek, amikor egyszer csak drónok zümmögése verte fel a csenget. A drónok egy folyó fölött cikáztak, éppen ott, ahol a méheknek át kell kelniük. A méhecske nagyon megijedt a drónoktól, tudta, ha ezt az utat választják méhtársai a Fehér-rétre, a drón propellerek levághatják szárnyaikat. A folyón pedig mégsem úszhatnak!

Hosszú-hosszú töprengés után kisütöttek, mit tegyenek. Az ember fogta a kosarat, és hozzákötözte az egyik nyalókához, mondván, megmarad a másik elemőzsiának. A nyalókára a közeli marcivirágmező (pityangos rét) terméseit ragasztotta: és íme, ott állt előttük a legújabbfajta repülő alkalmatosság. Ahogy a szél fújni kezdte a könnyen szálló,

Virág Márton Zalán (12)

repítőszőrös pitypangtermést, felemelkedtek a földről. Az ember beleült, a drónok között ügyesen kormányozva átrepült másik oldalra, így aztán jogosan gondolta: ha engem elbír, egy egész méhrajt is át tud vinni. A drónok problémáját megoldva bátran utaztak tovább.

Ahogy mentek, mendégéltek, egyszer csak egy hatalmas erdőséghez értek. Ez az erdőség az óriási mamutfenyők erdeje volt. Amikor beértek az erdőbe, rögtön haditanácsot is tartottak:

- Szerintem – mondta a gazda – az lenne a legokosabb, ha alagutat ásnánk egészen végig az erdő alatt, és az alagút vége, az erdő másik oldalán lenne.
- Szerintem pedig az lenne a legjobb, és egyben legizgalmasabb, ha a fenyőfákon lenge-dezve jutnánk el az erdő másik végébe.

Nem tudtak dűlőre jutni, ezért aztán szavazást tartottak, és ki gondolta volna... Mindenki ugyanannyi szavazatot kapott! Végül a méh ötlete mellett döntöttek, mert annak

a kivitelezése rövidebb ideig tartott. El is indultak. Hanem az az erdő nem volt aztán kicsi! Mire a feléig eljutottak, úgy kifáradtak, hogy lógott a nyelvük! Az embernek azonban most is csodás ötlete támadt: a megmaradt nyalókát megfordította, úgy, hogy a feje legyen nála. A fogójával elhajtotta az ágakat, hogy ne legyenek az útban. Csodák csodája: úgy maradt az összes ág! Így azután az erdő is megnyílt a méhek számára.

A következő kihívás, már a rét megszerzéséről szólt. Ugyanis a rét oldalán röpködő lódarazsokról nem lehetett bejutni a rét közepébe. Az ember és kedvelt méhe most is megbeszélték a helyzetet:

- Most is rád bízom a gondolkodást – mondta a méh – úgy látszik, neked nagyon jó ötletek pattannak ki a fejedből!
- Azon gondolkodtam – szólt az ember –, hogy hátha most is hasznát vehetnénk az óriás nyalókának.

Meg sem várta a méh válaszát, máris beleállította a földbe a tisztás szélén a nyalókát. Erre az összes lódarázs arra fordította a fejét, és mindenről elfeledkezve repültek teljes sebességgel a nyalóka felé. Csakhogy, meleg volt, tűzött a nap, és a nyalóka kicsit megolvadt, a szerencsétlen darazsak meg mind beleragadtak. Miután az összes darázs az édesség foglya lett, az ember fogta a hatalmas nyalókát, és jó messzire eldobta, hogy soha többé színét se lássák a darazsaknak. Csak most volt idejük körülnézni: az egész rétet mézédessé illatú fehér virágok borították. Szedtek belőlük egy csokorra valót bizonyítékkul, és már szaladtak/repültek haza, hogy társuralkodóvá választhassák a méhecskét. A kaptárban nagy vigadalmat csaptak, mindenki körülzsongta a kitüntetett méhecskét.

Az újdonsült társuralkodó azonban nem feledkezett meg segítőjéről, egy hatalmas csupor mézet adományozott neki. Azóta tart a barátság a méhek és az emberek között, és reméljük ez a kapcsolat soha nem fog megszűnni.

Zsoldos Panna (16): Repcepor

A ragyogó napkorong felkelt a dombok felett, fényárba borítva a környék mezőit. Éhes madárfiókák csivitelése hallatszott a távolban, a fák ágait szelíd májusi szellő ingatta, és a virágzó rétek felé rovarok valóságos hadai igyekeztek.

A keskeny úton egy autó kerekei verték fel a port, ami aztán egy zümmögő méhcsalád bosszúságát váltotta ki. Szárnyaikat megrázva tovaröppentek, csak egy tűnt meglehetősen zavartnak. Kacsázva szállt a többiek után, ide-oda pillantva. Nem igazán érdekelte az úti cél, és bár néha szólították, de nem lett lelkesebb tőle.

Mindannyian dolgozók voltak, de ezzel a sorssal a fiatal lázadó méh, Repce nem volt kibékülve. Egész életében erre készítették fel, feladata a virágporgyűjtés volt. A többiek látszólag szerették munkájukat, minden nap izgatottan kirepültek a kaptárból, ellepték a mezőket és esténként fáradtan, de elégedetten tértek vissza. Repcének ez nem okozott örömet. Viszont nem vágyott más, dolgozók által ellátott munkára sem, és nem akart királynő se lenni, mindig is hidegen hagyta a téma. Sokszor megkérdezték tőle, „Akkor mit szeretnél csinálni?”. Ő pedig szíve szerint válaszolt, hogy úrhajós szeretne lenni, és csillagport akar gyűjteni. Erre mindig egy-egy elfojtott kuncogás volt a válasz, és álmai feledésbe merültek.

Repce nappal kénytelen volt a többi dolgozóval együtt virágról virágra szállni, gyűjtögetni. Azonban éjszakánként gyakran kiszökött a kaptárból, és bár a hideg éjszakában nem tudott sokáig kint maradni, de sokszor elidőzött a csillagos ég alatt, csak bámulva a milliányi kicsi, ragyogó, aranyszín pontot.

Ezen a reggelen sem volt másképp, a dolgozók ellepték a környék rétjeit, fáit. A tavasz már szinte nyárba fordult át, és a repce mezők virágba borultak. Órákon át mást sem csináltak a lelkes dolgozók, mint virágról virágra szállva gyűjtötték a nektárt és a virágport, és beporozták a növényeket. Repce is munkának látott, és bár el-elmerengve, de gyűjtögette az elvárt mennyiséget. Késő délután, a hazatérés előtt megpihent egy árnyékos fűcsomóban, külön a többi dolgozótól. Egyszerre szokatlan zajra lett figyelmes, egy hatalmas cserebogár közeledett felé. Rémületében felröppent, elfeledve hogy a másik is képes a levegőbe emelkedni, de amaz csak megszólította.

– Mit csinálsz te itt lent? Társaid odafent együtt pihennek meg.

Repce zavartan megrázta magát, és közelebb merészkedett az idegenhez.

– Jobb szeretem egyedül tölteni az időmet. Ezen felül, a munkámat sem kedvelem igazán.

– És ugyan miért? – érdeklődött tovább a cserebogár.

– Nem érzem jelentősnek. Mitől lesz más, mitől lesz több ez a világ, ha én naphosszat virágport gyűjtök egy életen át? Szeretnék úrhajós lenni, elrepülni a csillagokig, azok porát gyűjteni. Az különleges lenne, valami, amit még senki sem tett meg – válaszolta a méh egy pillanattal később, de rögtön meg is bánta az őszinteségét, hiszen eddig mindenkitől csak egy lesajnáló pillantást kapott. Meglepetésére, a hallgatója csak óvatosan elmosolyodott.

– Mi akadályoz meg benne, hogy megtedd amit szeretnél? Szabad vagy – válaszolta. Repce épp ellenkezni készült, amikor meghallotta a raj közeledtét, akik időnként a nevét kiáltották. Gyorsan felröppent, és még egyszer visszapillantott, majd utolérte a többi dolgozót.

Szabó Panna (10)

Napjai hasonlóképpen folytatódtak, reggelente kirepült, virágport gyűjtött, esténként hazaindult a többi méhecskével. Azonban a különös beszélgetés sokszor eszébe jutott, és minden alkalommal arra gondolt, hogy mit tudott volna válaszolni a cserebogár felvetésére. Többször is kiszökött az éjszakába, elvágódott a csillagok közé, de nem bírta rászárni magát, hogy elinduljon. Az elvárások és a kötelességtudat nem engedte, hogy maga mögött hagyja a többieket.

Egy nap óvatlanul a repcemező túlsó feléig elszállt, és csak a naplemente vörös színe ébresztette rá, hogy eltelt a nap.

Hevesen zümmögve szelte át a rétet, de a többi méh már hazaindult. Repcét maguk mögött hagyták, és emiatt önmagát is meglepő csalódottságot érzett. Már hűvösödött a levegő, ő pedig amilyen gyorsan csak tudott, visszarepült a kaptárba. A többiek ekkorra pihenni tértek, csak pár éber méhnek tűnt fel a késői hazatérte. Kissé megdorgálták, de különösebben nem foglalkoztak vele.

Nyugovóra tért ő is, de nem jött álom a szemére. Pár órával később nem bírta tovább, és kirepült az éjszakába. Tiszta volt az ég, a hold fényétől halovány árnyékok rajzolódtak ki. Semmi sem mozgott a kis méhen kívül.

Repcé miután elég messze jutott a kaptártól, megállt és felpillantott a csillagokra. Mint mindig, most is magával ragadta a látvány. Elkezdte megszámolni őket, de egy pár tucat után elveszett közöttük, és csak nézte a messziséget.

Egyszerre a cserebogár hangja szólalt meg a fejében. „Szabad vagy”, visszhangozta újra meg újra. Ekkor megérezte a késztetést, hogy elinduljon, és felfele kezdett repülni. A növények lassan eltörpültek alatta, a levegő egyre hidegebb lett, Repce pedig nem mert lenézni, egyre csak szállt a magasba, a csillagok felé.

Rövidesen lelassult a mozgása, és arra gondolt, hogy megáll egy pillanatra, majd folytatja az útját. Lepillantott, hogy lássa mennyire jutott messze, és ekkor elállt a lélegzete. Éppen alatta terült el a repcemező, és ahogy a hold fénye rásütött, a virágok ezernyi aranyba borult, világító pontoknak tűntek. Pont, mint a csillagok. Repce csak bámulta a tájat, és örömmel töltötte el, amit látott. Már nem érezte úgy, hogy a hideg éjszakán át el akarna jutni a csillagokig. A saját csillagainak meleg fényére vágyott.

Visszaindult a földfelszín felé, de az út teljesen kimerítette, és a szárnyai is átfagytak. Leérkezve megpihent egy levélen, és rövidesen álomba merült.

Reggel a nap melege ébresztette. Még mindig kimerült volt, de belül valami megváltozott benne. Visszatérve a kaptárokhoz, amennyire csak tudott, észrevétlenül csatlakozott a dolgozókhoz, akik a rétre készülődtek.

Aznapi minden erejét bevetve szállt a virágokra, és a ragyogó sárga mező látványa mérhetetlen örömmel töltötte el. Hamarosan feltűnt a jelentős változása a többi méhnek. Heteken át sokan kérdezték, hogyhogy ilyen kedvvel végzi a munkáját. De Repce minden alkalommal csak mosolygott, és tudta, amit ők nem.

Ő valami különlegeset csinál, csillagport gyűjt.

Magasan értékelt mesék

Beer Bernadett: Leszel a barátom?

A Kaptár királyságtól nem messze, a Mézfaluban kezdődik a történetünk. Itt él a Gesztenyevirág utcában egy hatalmas gesztenyefa tetején pihenő kis kasban Mézes Máté, a Mézes család legifjabb kis méhecskéje. A Zümmögő óvodába jár, éppen nagycsoportos. Legjobb barátja Pille Panni, a szép kicsi pillangólány, akit igazándiból mindenki Piske Panninak hív, mert allergiás a virágporra, ezért mindig rózsaszínű az orra. Mézes Máté hamarosan kirepül a Zümmögő óvodából, és megkezd az iskolát, Mézes anyu és Mézes apu a Fullánkos Iskolába írátták be, ahol repülő tagozatra fog járni, hiszen kicsiny termete ellenére nagyon ügyes és gyors a repülésben, kitűnő mézgyűjtő válhat majd belőle, ha kijárja az iskolát, és megtanulja mindazt a tudományt, amit egy kis méhnek tudnia kell.

Egy virágillatú tavaszi délutánon történt, amikor is Mézes Máté és Piske Panni éppen mézes-vajas ibolyát uzsonnáztak az óvoda udvarán, hogy Méhi néni csendet kért, látszott kerek arca barázdáiból, hogy valami nagyon fontos dolgot szeretne elmondani a zizegő kis társaságnak.

- Mint ahogy az tudhatjátok, nagy hagyománya van a Zümmögő óvodában a Mézgyűjtő Kupának, ilyenkor Mézfalu összes óvodájából összegyűlnek a nagycsoportos óvodások az Akácosban, és összemérik a tudásukat és az ügyességüket – kezdte hangos zümmögéssel Méhi néni.
- Az lesz a legügyesebb kis méhecske, aki egy csiga óra alatt a legtöbb virágport tudja összegyűjteni a kis tarisznyájába. Ebben az évben az a megtiszteltetés éri a falut,

Rüill Szofi Emma (5)

hogy a Kaptár Királyságból ellátogat hozzánk maga a Méhkirálynő is, ő fogja átadni a díjat az első helyezettnek.

A hír hallatára hatalmas nagy döngicsélés támadt a lapulevél tányérok között. A kis csoport alig bírt nem elrepülni a dióhéj székekből, annyira izgatottak lettek hirtelen, hogy a kis szárnyaik egyből mocorogni kezdtek a hátukon. Mézes Máté is nagyon izgatott volt, vajbajuszos szájjal kiáltott fel az egyik asztaltól:

- Milyen díjat nyer a legügyesebb méhecske Méhi néni? – Biztosan egy egész napos belépőt a Mézes napokra, ahol aztán a nyertes mindenféle mézet megkóstolhat! – nyalogatta meg körbe-körbe a szája szélét Hernyó Hugó.
- Vagy inkább egy tuskés gesztenye sapkát, amivel jól ki tudja lyukasztani a buborék labdákat a focipályán! – ábrándozott Dezső, a darázsfiú, kaján vigyorral a képén.

Mézes Máté és Piske Panni összenéztek, mind a ketten jól ismerték már a zsvány darásgyereket. Darázs Dezső volt legcsintalanabb az egész óvodában. Minden nap az duruzsolt a kis gondolataiban, hogyan tudna valami olyan rosszaságot elkövetni, amiért Méhi néni haja az égnek áll bosszúságában.

Egyik nap Hernyó Hugó dió székét kicserélte hóbogyóra, ami aztán hatalmas pukkanással kidurran, amikor Hugó ráült terebélyes kis popójával, és Dezső még jól ki is nevette az elpirult kis hernyócskát; mindenkinek azt mesélte később, hogy Hugó puffogatott akkorát ebéd közben. Másnap Méhi néni szemüvegén a cseplencsébe sarat kent, így egész délelőtt büntetésből neki kellett összehajtogatnia a pitypanglevél takarókat, míg a többiek a réten játszottak. Szerette bosszantani Méhi nénit, és a gyerekeket is, senki sem tudta róla viszont azt, hogy csak is azért szeret bántani másokat, mert neki nincsen egyetlen barátja sem.

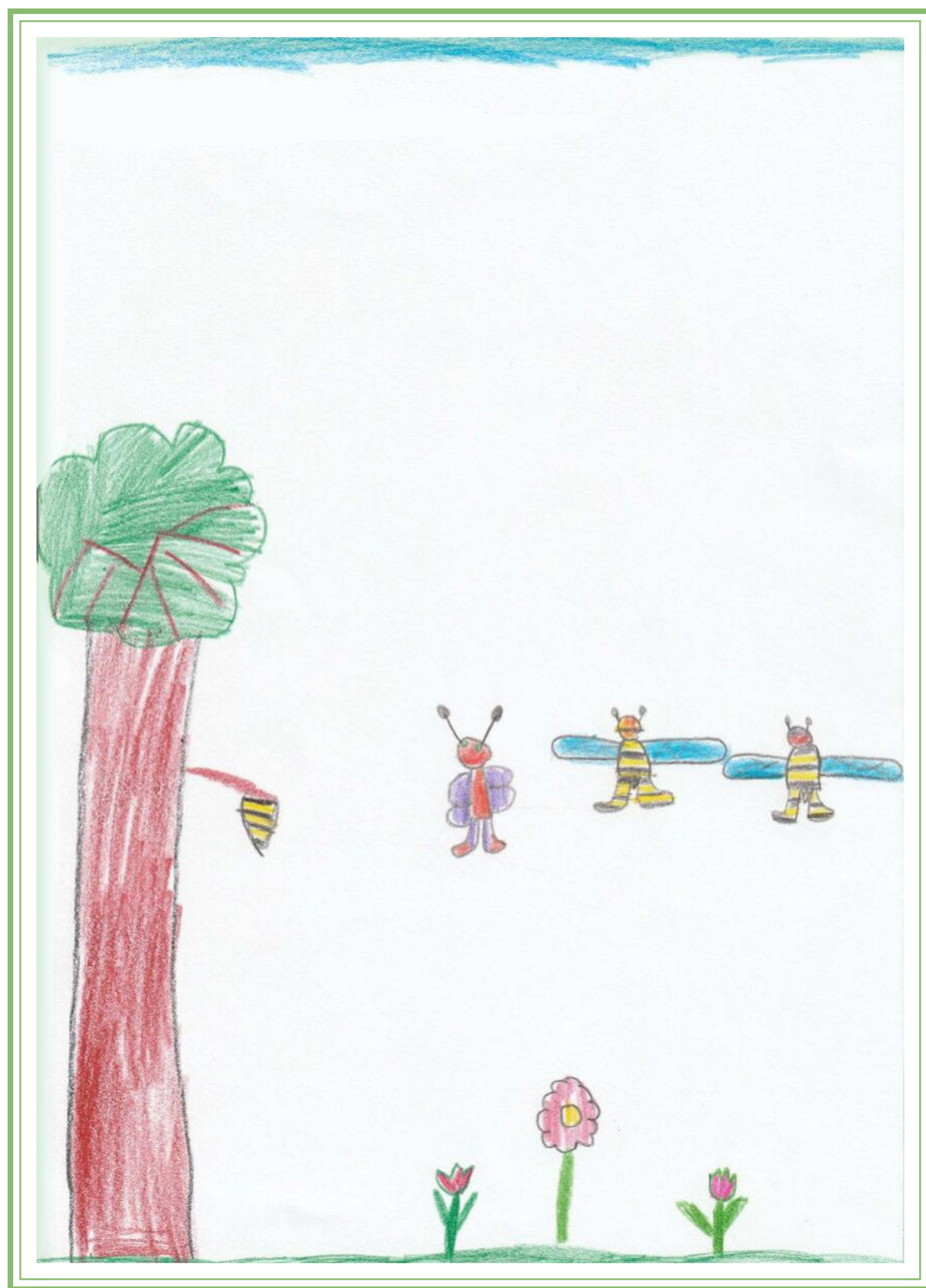
A rikácsoló hadat Méhi néni harangvirág csengettyűje csendesítette el, amit jó hangosan rázott meg az asztalok fölött.

- A díj, amit mindannyian meg szeretnétek nyerni – folytatta mondandóját – egy lila, orgonaszirm virágporgyűjtő táská, amit maga a Méhkirálynő varrt a győztes kis versenyzőnek. Gyakorlatok kitartóan délutánonként és lehet, hogy valamelyikőtöknek sikerül majd megnyernie a Királynő ajándékát. Mézes Máté és Piske Panni szót fogadott Méhi néninek. Lent a patak parton Máté gyakorolta a gyors repülést, és a virágpor gyűjtést, Panni pedig csiga órán mérte az időt. Mézes anyu puszedlit süített nekik, Mézes apu pedig repülő szemüveget készített fiának a nagy napra.

Elérkezett a verseny napja az Akácosban.

Piske Panni a büfé asztalnál töltötte óvatosan az eső cseppeket mogyoró pohárkákba, közben Mézes Máté tornagyakorlatokkal melegítette be szárnyait és lábait. Hiába volt ő a legkisebb méhecske a mezőnyben, nagyon szerette volna megnyerni a díjat; minden vágya az volt, hogy őt dicsérje meg a Méhkirálynő. Hiába nézett azonban körbe a rajtvonal előtt, nem látta a szurkolók között Darázs Dezsőt. Csak nem fog ma is galibát okozni – gondolta magában aggodalmaskodva Mézes Máté.

De bizony, a zsvány darázs gyerek éppen a legújabb rosszaságát követte el, amikor is letekerte az öreg akácok ágáról Pók Pali bácsi hálóját, amit aztán kifeszített a csemete akácok közé. Tudta Dezső, hogy Máté a csemete fáknál fogja kezdeni a virágpor gyűjtést, ezért hát gondolta, jól megréfálja a kis méhecskét egy ragadós csapdával. Kuncogva és szárnyait csatogtatva tekerte fel a csemeték ágaira a hálót, majd pedig elbújt a tulipánok közé leskelődni. Nem kellett sokat várnia, hamarosan hallani lehetett, ahogy Méhi néni megfújja a sípját:

Rónai Csaba Mihály (6)

kezdétét vette a virágporgyűjtő verseny. Kisvártatva Dezső zümmögésre lett figyelmes. Máté járt a szomszédos akácfa felső ágán, gyorsan gyűjtötte kis kezeivel a virágport a hátizsákjába, közben vidáman dudorászott.

– Na, gyere csak közelebb, kis csíkos barátom – gondolta magában Darázs Dezső – itt van a te igazi ajándékom.

Mézes Mátét ebben a pillanatban azonban megijesztette egy arra repülő cinege, ezért szegény méhfiú ijedtében szélsébesen repült bele a ragadós meglepetésbe. Még feleszmélni sem volt ideje, Dezső repült elő a tulipánok közül, olyan nagyon nevetett, majdnem összeakadtak a szárnyai. Máté a feje búbjától a szárnya végéig beleragadt a pókhálóba, dühösen kiabált rá a hahotázó darázs gyerekekre:

– Szégyelld magad Dezső, most miattad nem fogom megnyerni a díjat, pedig már félig volt a táskám! Így soha nem lesznek barátaid, ha mindig mindenkinek csúnya tréfákat eszelsz ki! Össze is törhettem volna a lábaimat, a szárnyaim is tele van ragaccsal... Neked jó, hogy nincsen egy barátod sem?! – vont a kérdőre dühösen Mézes Máté a közben elszomorodó darázs fiút.

Dezső nagyon megijedt, hogy Máténak sérülést okozott, könnyes szemmel nézte a ragacsos kis méhet. Végre megértette, hogy nem szabad másokat bántani, hiszen ennek a mókának most rossz vége lett. Máté a ragaccsal a szárnyán már nem tudott tovább repülni, majdnem meg is sérült, ezért Dezső miután kiszabadította, segített neki visszarepülni a rajtvonalhoz. Méhi néni csúnyán leszidta a csintalan darázs fiút, Mátét pedig megfürdették a kis patakban, hogy a ragacsok eltűnjenek a csíkos kis testéről. A díjat végül egy másik Mézfalvi óvoda nyerte meg, amelyet ígéretéhez híven a Méhkirálynő át is adott neki.

– Bocsánatot kérek, hogy ilyen butaságot csináltam, én igazán nem akartalak bántani téged. Én csak egy jót akartam nevetni, de úgy látszik, ez a csínytevés most nem volt mókás – állapította meg elcsukló hangon a darázs fiú.

– Megbocsátok neked Dezső, látom rajtad, hogy nagyon megbántad, amit tettél, nem haragszom már rád – mondta kedves hangon Máté. – Szeretnéd, ha barátok lennénk? De csak azzal a feltétellel, ha megígéred, hogy többé nem csinálsz ilyen butaságokat!

– Igen, szeretném. Nagyon szeretném! Megígérem, hogy többé nem csinálok semmi csibészséget! – csillant fel a szeme a Dezsőnek.

Pisze Panni rákacsintott Darázs Dezsőre, örült ő is, hogy a kis darázs fiú jó útra tért, és többet már nem fog rosszalkodni.

Attól a naptól kezdve már hárman voltak barátok. Darázs Dezső megtanulta, hogyan lehet jó barát, Pannival és Mátéval sokat játszottak együtt, gyorsasági repülő versenyeket rendeztek délutánonként az Akácosban, együtt gyakorolták a virágról–virágra ugrálást a réten, közben Panni néha nagyokat tüsszentett. Sokat mókáztak és nevettek, de közben senkinek nem esett bántódása. Méhi néni se volt többé mérges Dezsőre, akiből a legtisztább és legrendesebb kisóvoda vált egyszeriben. Szívesen segített bármelyik kis pajtásának, és Hernyó Hugóval is sikerült kibékülnie, miután közösen elfogyasztottak egy jókora mézes krémes tortát. Betartotta az ígéretét, jó gyerek lett belőle, aki nem tréfálkozott mások kárára. A kis darázsfiú kapta a legnagyobb ajándékot rosszasága ellenére: igaz barátokat és jó játszótársakat.

Berecz Emese Tünde és Timár Bori (9): Virág-világ

Volt egyszer egy varázslatosan szép világmindenség. Benne megszámlálhatatlan virágszál, és virágágy. Az ágyásokat ösvény kötötte össze és gyümölcsfa díszítette. De ez a csoda nem magától termett!

A beporzó rovarok szorgosan dolgoztak, minden élőlény tette a dolgát. Az emberek nem így látták, ők még fenségesebb világot képzeltek maguknak! Ezért elkezdtek rovarirtó szereket használni.

– Ennyi nem elég! – ezt kiabálták.

– A rovarvédőket zárják börtönbe! Nem akarunk ennyi bogarat látni!

Úgy is lett. A rovarokat ez érzékenyen érintette, nem poroztak be több növényt. Titkos helyeken kezdtek el bujkálni. A darázsgarázsban, a méhfészekben, a pillangó otthonban, a poloskák és a bogarak búvóhelyén virágoztak a virágok, teremtek a fák.

Tíz évnél is több idő telt el így, míg két kilenc éves kislány, Bori és Mesi az iskolában megkérdezte:

– Miért sárga minden? Miért nem színesek a virágok? A könyvekben különféle színekben pompáznak a növények.

– Tudjátok lányok – szólta a tanár néni –, ez hosszú történet, de ha kíváncsiak vagytok, elmondok. Körülbelül tíz éve még szebb virágjai voltak a világunknak. A bogarak, rovarok, lepkék szabadon tették a dolgukat. De mi, emberek még tökéletesebb világot szerettünk volna! Ezért a beporzó rovarok megsértődtek, visszavonultak. De kezdjük is az órát!

A két gyermeket ez a válasz nem hagyta nyugodni. Vissza akarták szerezni a régi virágvilágot, látni akarták a természet csodáit, érezni szerették volna a gyümölcsök ízvilágát.

Tudták, hogy a tanár néni nem mondott el mindent.

Egy hétvégén felderítő útra indultak. A táskájukba rovarszótárt, gumikesztyűt, elemóziát csomagoltak. Hat napig gyalogoltak mezőkön, mocsarakon át. Egyszer aztán rázendített az eső. A csuromvizes lányok megláttak egy kastélyt. A palotát ezernyi rózsaszín és kék pillangó díszítette. Bekopogtak, és a világ legszebb pilléje fogadta és köszöntötte őket.

– 1210429201220112021! (Tudták a lányok, hogy mit mond a lepke, mert elővették a rovarszótárt.)

A lányok megszeppenve felelték:

– Mi is köszöntünk! – és adtak neki egy szótárt.

– Köszönöm, de nincs szükségem rá, a ti nyelveteket is értem, minden nyelven beszélek. Miért jöttetek?

A barátnők egyszerre mondták:

– Miért sértődtetek meg? Az emberek nem akartak rosszat!

A lepke azt mondta mérgesen:

Berecz Emese Tünde (9)

– Tényleg? Akkor miért öltetek meg annyi rovar?

– Megöltünk?! De hiszen ezeket az információkat mi is most tudtuk meg! – csodálkozott Bori és Mesi.

– Én vagyok a királynő, jobban tudom, mint akármelyik ember! – mondta bosszúsan az uralkodó. – Menjete el az öreg varázslóhoz, aki megmondja nektek a varázsfőzet receptjét, ami még segíthet a világon!

A két kislány örömmel indult útnak, hamar megtalálták a lepkebirodalom mágusát. Ő örült, hogy segíthet az embereken.

– Jól van, itt a varázsfőzet receptje! – mondta a varázsló és átadott egy papirost.

Az alapanyagokat összegyűjtötték az erdőben és visszamentek a barlangba. A mágus rögtön elkészítette a főzetet. Átadta a lányoknak:

– Sok szerencsét!

– Köszönjük! – mondták, és zsebre vágta a csodaszert.

Több nap után, amikor hazaértek, a növényekre spriccelték a főzetet és elmondták a varázsigét.

– Áj, báj, varjúháj, ha visszajöttök, szép lesz már! – kántálták.

Timár Bori (9)

Hirtelen a nap fényében megjelentek a pillangók, a felhőkben a méhek, és a fák lombjában a poloskák. A virágágyak újra kiszínesedtek, a gyümölcsfák ontották a virágokat, a levegőben finom, lágy rózsailat áradt szét. A két leány szeme elé tárult a virág-világ, amelybe azonnal beleszerettek és megfogadták, hogy örökre vigyáznak rá.

Biró Bulcsú (8): Metál Méhek

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy tölgyerdő, abban volt egy tölgyfa, azon pedig egy méhkaptár. Abban lakott négy méhfiú: Marci, Gábor, Dominik és Bence. Nagyon unatkoztak egy napon. Aztán egyszer csak Bence megkérdezte:

– Nincsen valami jó játékok, Gábor?

Gábor azt felelte, hogy nincs.

– De akkor mit csináljunk?

Ekkor Dominik elkezdett valamit ütni. És Bencének abban a pillanatban támadt egy ötlete:

– Alakítsunk egy zenekart, hogy a bogarak tudják hallgatni a zenénket!

Erre Marci:

– Én tudom, hol vannak hangszerek. A szomszédban van egy barátom, Dani, tőle tudunk kölcsönkérni mindenféle zeneszerszámot.

És a méhek már mentek is a hangszerekért. Marci basszusgitárt fogott, Dominik elkezdett dobos játszani, Gábor gitározni kezdett, Bence pedig fogott egy mikrofont és elkezdett énekelni. Kerestek maguknak egy hangszigetelt kis szobát, azt berendezték stúdióknak, és már mehetett is a zenebona.

Miután kiadták az első lemezüket, amit a kaptárban lakó méhcsaládok tátott szájjal hallgattak, egyből aranylemez lett és már mehettek is az első turnéjukra, ahol nemcsak zenéltek, hanem virágport is gyűjtöttek. A turnén a zenélés mellett a csodaszép tavaszi virágok porát gyűjtögették. Azután hogy megérkeztek az első úti céljukhoz, a kerti barackfához a bogaraknak zenélni, egyre csak gyűjtötték a virágport. Majd pedig megérkeztek a második úti céljukhoz, az erdei szamóca bokorhoz, ahol olyan sok virágport és nektárt gyűjtöttek, hogy a koncertre nem is maradt idejük. De a bogarak sem bánták, mert tudták, hogy jó ügyért halasztották el az eseményt. Kárpótlásul tartottak a méhfiúk egy dupla koncertet. És nem is maradt idejük szétnézni, mert már menniük is kellett a következő koncertre, hiszen imádta őket a világ.

A következő helyszín a Marci által kiválasztott vadalmafa volt, ahol háromszor annyi virágport gyűjtöttek, mint az eddigi helyeken összesen. Itt tökéletes koncertet adtak. Utána pedig Dominikon volt a sor, hogy helyszínt válasszon. Csakhogy nem tudott dönteni a fügefa, a szilvafa és a hangyaboly között. És akkor Bence kijelentette, hogy ha Dominik nem tud, akkor ő fog dönteni.

Erre Marci azt kérdezte Bencétől:

– Miért, talán te vagy a főnök?

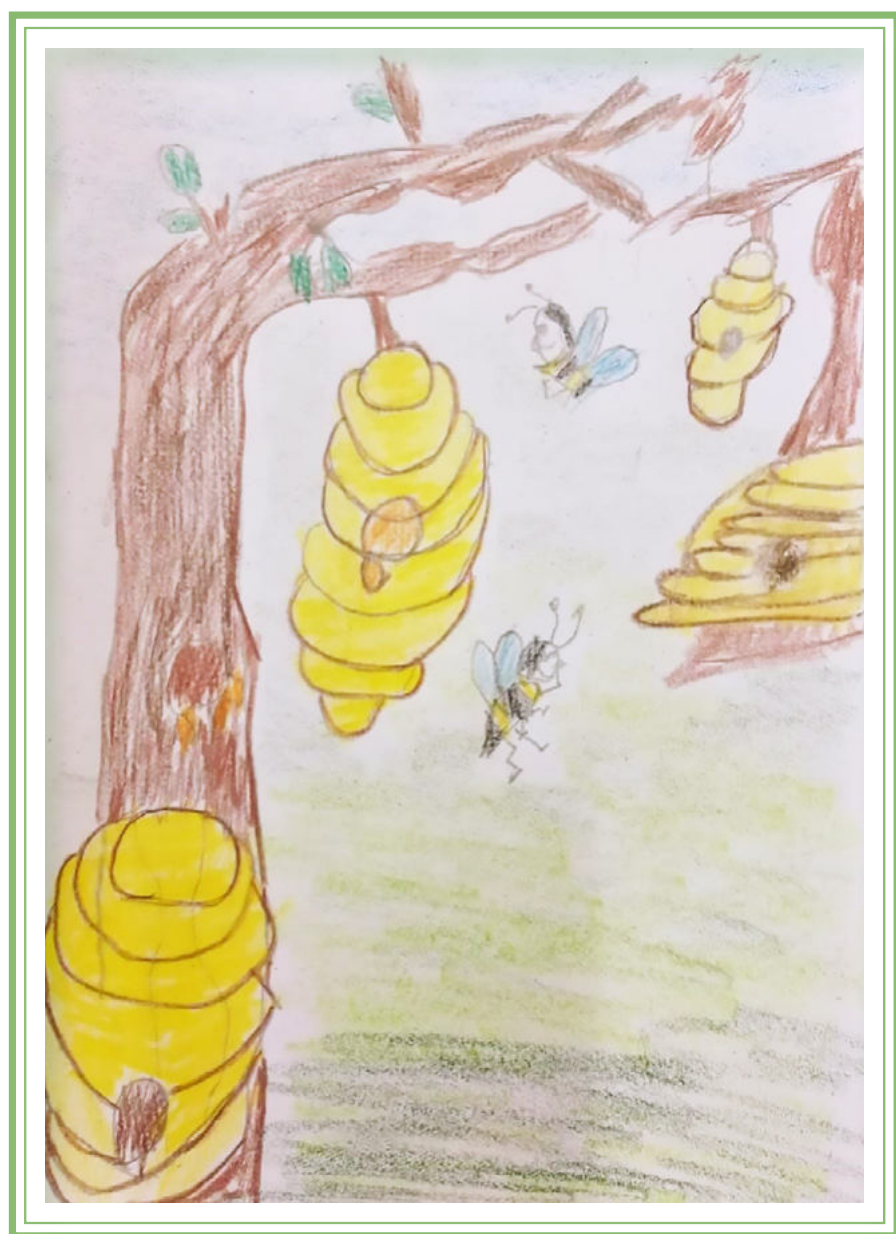
Utána pedig kijelentette, hogy ő fog dönteni! Most pedig Gábor kérdezte:

– Talán te vagy a főnök?

A fiúk jól összevesztek, aztán dühösen szétváltak. Egyedül Dominik nem volt dühös.

Marci a rétre ment, ahol a virágport gyűjtötték gyerekkorukban.

Gábor az erdőbe ment, ahol először találkozott a többi méhecskével.

Kiss Gábor (6)

Bence a folyóhoz ment, ahol nyáron a melegben fürdöttek. Mindannyian magukkal vitték a hangszerüket. Gábor a gitárját, Marci a basszusgitárját, Bence a mikrofonját, Dominik pedig a csörgődobját, és elkezdtek egy dallamot játszani, de rájöttek, hogy az élet barátok nélkül semmit sem ér.

Utána együtt kiválasztották a helyszínt és folytatták a turnét. De a következő koncerten már egy új tag is volt a bandában. Dani volt az a szomszéd kaptárból, aki pedig szintetizátoron játszott.

És a jó barátok boldogan éltek és tovább zenéltek, míg meg nem haltak.

Borbély Villó Szófia (11): A zümmögő szomszédok

Ez mind egy nyári zümmögő napfelkeltén kezdődött. Éppen a nagyiéknál nyaraltunk az öcsémmel, mikor Flávió, a nagyapám eldöntötte, hogy méhészkedni fog és a legkorábbi időpontra hozat egy kaptárt, tele megannyi virágról elnevezett méhecskékkal. A nagymám, amikor hallotta a hírt nagyokat nevetett, de papa sajna mégis elkezdett méhészkedni. A mami tudta, hogy úgylis ő járja meg a sok méhszúrással, mivel neki kell majd ápolgatnia a papit, vagy Flávió papa megunja a méhek gondozását, és mama csinál majd megint mindent a méhek körül. Mint a múltkori dinnyekaktusz gondozását.

A reggeli tea közben egy jármű robogása csapta meg a fülünket, s ekkor nagyon furcsa, fiatalos ugrándozó futással kiszaladt Flávió papa a kocsihoz. Rögtön át is vette a csomagot. Sajna nem olvasta végig a használati utasítást, de Juci mama megmentette a kis füzetet a kidobástól és végigolvasta. Hátha mégis kelleni fog a tudása. Ezután kicsomagoltuk mi gyerekek a kaptárt, mert hát a gyereknél ki tudná jobban szétbontani a csomagolópapírt (SENKI). Szóval utána elmentünk reggelizni, mama híres meggydzsemes kenyerét ettük a kockás terítős asztalon. Papa behabzsolta a reggelijét, és borzasztóan izgatott volt, hogy mindjárt felveheti a méhész ruháját. Már rohant a szobába átöltözni.

– Indulás! – kiáltotta Flávió papa, s katonásan járva mentünk utána libasorban és egyszerre mondva hajtogattuk:

– Egy, kettő! Egy, kettő!

Addig hangoztattuk, míg öcsike el nem botlott a küszöbben és dominóhatásra mindenki eldőlt papiékon kívül. Senkinek sem lett baja csak a küszöb kicsit tönkrement. De folytattuk a szövegünket és továbbra is gyalogoltunk. Juci mama megállított minket kint az ajtó előtt, hogy ne legyünk olyan közel a méhekhez. Már csak az kéne, hogy a minket is ápolgatnia kelljen! Messziről néztük, mit csinál papa a kert végében. Még nyári szünet előtt tanultam a méhek kommunikációjáról, és mivel odáig is elláttam, és így láttam a repülések mintáit, így tudtam mit beszélnek. Ezt most megosztom veletek:

– Héj! Nézzétek, itt az új gazdánk!– mondta Liliom, a legkisebb és legbarátságosabb.

– Csodás! Megint dolgozhatunk napokig és cukorral helyettesítik a mi fenséges mézünket – mondta ezt gúnyosan Büdöske, aki mindig gonoszcodik és csúfolódik.

– Miért kell mindig gonoszkodnod Büdi? Lehet ez az ember jóindulatú is.

Ekkor félbeszakította a beszélgetést a méhek figyelemfelkeltő trombitája, mely egy kála virágból készült. Mire megharsant a hangszer, indulhatott az első hadjárat. Felfedeztek megannyi virágot, majd visszatértek kedves otthonukba. Nem telt sok időbe a kirándulásuk, dél lett. Tűzött a nap, a méhek a szomszédomban voltak, a szobám ablakából jól rá lehetett látni a kaptárokra. A házunk ugyanis téglalap alakú volt és vele párhuzamosan volt a keskeny kert. Jól lehetett onnan látni Flávió papát. Papi és a méhek most ismerkedtek meg egymással. Ellenőriztem az összes ablak be van-e csukva, hogy ne jöhessenek be a méhek. Nevetgéltem rajtuk a szobámból, hogyan beszélgetnek a kis rovarok, nagyon vicces volt.

– De bolondos ez a bácsi! – mondta boldogan Akác az udvari bolond s nagyokat nevetett.

– Tényleg az! – értett vele egyet Liliom.

Délután a méhek elmentek porozgatni a növényeket. De Liliom és Akác mindig lemaradtak a nagy röhögcsélésben a csapattól. Több napon át mentek a virágokhoz. Már hajnalban alig tudtam aludni a zümmögéstől. Ahogy a harmat elkezdett száradni a virágokról, a méhecskék már neki is álltak dolgozni. Állandóan ezt a hangot hallottam: Zümm! Zümm! Borzasztó volt, de megértte. Később a nagy munkából méz lett. De nemcsak papa érdeme volt, mama esténként kilopódzott és csinált valamit a méhekkal. Viszont azt már nem láttam, hogy mit, mert nagyon álmos voltam és lefeküdtem végre aludni. Sajna nem tartott sokáig, egy kakas kukorékolt a szemben lévő házban. A reggelire vajás mézes kenyeret ettünk, nagyon finom volt. Papa már alig várta, hogy megkóstolhassa, csak úgy dülöngélt a széken a különleges ízeztől.

– Flávió, adtál a méheknek ennivalót? – kérdezte Juci mama, s papa lenyelte a falatot.

– Nem. – mondta döbbenten.

– Hát akkor sürgősen adjál nekik ételt! – Mondta felcsattanóan mamika.

Ekkor papa odament a hűtőhöz és kivett egy csirkecombot. Az volt a tegnapi ebéd.

– Flávió! Nem combot kell nekik adni, hanem cukrot. Miért nem olvasod végig sohasem, hogyan kell őket gondozni? – ezt morcosan mondta mama, de papi, mint egy katona berakta a hűtőbe a combot és elvitte a cukros bödönt.

– Étel! – kiáltotta Rózsa, a legpocakosabb méhecske, aki olyan nagy volt, mint a rózsa feje

– Végre! – Mindenki ordította, és odarepültek a nagy kupac cukrozott vízhez, majd majszolták ők is a reggelit.

Már másfél hete méhészkedett papa. Elkezdődött, amit mama mondott, de már papa is tudta, hogy mama minden este kimegy a kaptárhoz. Nemsokára ő fog méhészkedni. Az első jel az volt, amikor papa így tért be az ebédlőbe:

– Nagyon fájnak a lábaim, kérlek szépen, etesd meg a kis méztermelőket.

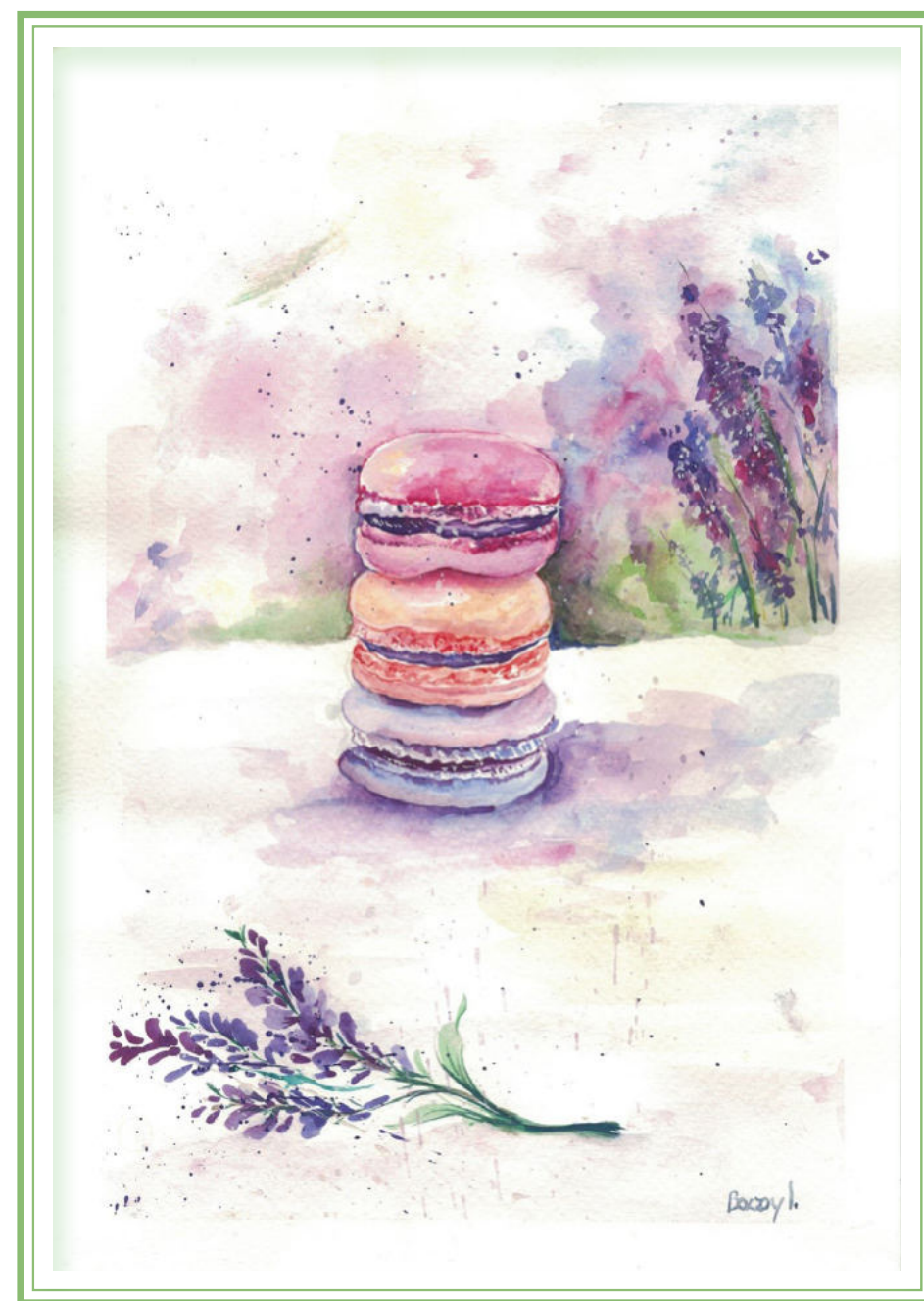
– Persze, te csak ülj le. De fogadd el, hogy én megmondtam, ezt is én fogom csinálni! – mondta mama, közben nagyot sóhajtott.

Nem szeretett kiabálni és még egy munkát se akart. Kiment hozzájuk, a csíkos rovarokhoz. Látszott rajtuk mennyire örülnek, szívecske alakban röpködtek, nagyon izgatottnak látszottak. Örömtáncot is lejtett pár méh, nem láttam még sohase táncolni méhet, de aranyosak voltak. Mama szeretett az állatokhoz beszélni, én is szoktam, tőle tanultam:

– Sziasztok, kedveskék! Hoztam nektek fincsi cukrot!

– Juhé! Nézzétek itt a kedves néni, aki esténként szokott jönni hozzánk! – kiáltotta Liliom.

Mindenki odaröpült, mint egy híresség köré. Nagy beszélgetés indult, de mire bement a nagy elcsendesedtek a méhecskék. Másnap újra mama csinált mindent, majd azután is és azután is. Ő méhészkedett, és vett egy könyvet is, hogy megtanuljon mindent a méhészkedésről. Abból tudta meg, hogy nem is szabad ilyen sokszor cukrot adni a méheknek, és az igazi mézet a méhek a virágok nektárjából készítik. Egy nap kitalálta, hogy a piacon fogja árulni a mézet ha már úgyis ő csinál mindent. Majd a vasárnapi piacon árul Piroska nénivel.

Bozay Ildikó

Mikor végre hozzászoktam az esti zümmögéshez, sajnos hazautaztunk, de hazavittünk egy csomó lépes mézet. Mama falujában felkapott lett a méz, és a méhek is hozzászoktak az új otthonukhoz. Mamit meghallgatták a méhek minden bajáról, boldogságáról és papi pedig kitalált megint valami újabb dolgot, amiről még nem tudok, mert még úton vagyok hazafelé. Majd ha legközelebb jövök az öcsikémmel, majd kiderül mi az új hobbi.

Bukovszky Borbála (11): Apró szemmel látni a világot!

Őnök el tudják képzelni, hogy vajon milyen lehet apró szemmel látni a világot? Nap, mint nap veszályban élni az óriások között? Sajnos szinte senkit sem érdekel, hogyha egy hangyát, vagy például egy katicabogarat összetapos. Pedig ők ugyanolyan élőlények, mint mi! És nélkülik nem lenne világ a világ! Az is lehet, hogy a kis zümmögők világa egy teljesen más dimenzió, amit az apró szerzetek eltitkolnak előtőlünk. Gondoltak már arra, hogy ezek az induri-pinduri kis teremtmények tartják egyben a világot? Megfordult-e esetleg a fejükben, hogy minden egyes embernek van egy apró zümmögő, vagy éppen tarka vagy nyálkás őrangyala, aki megvédi a bajtól? Gondolom, tudják, hogy mi a válasz. És mit mond minden egyes átlagon felüli ember, tudós, vagy állatszakeértő? Ez lehetetlen, és a világunknak nincs is erre szüksége. Pedig lehet, hogy ők csak azon fáradoznak, hogy ránk vigyázzanak, mi meg így bánunk velük! De képzeljék, valaki e csodálatra méltó, szemfényvesztő világot felfedezte. Ez egy kislány volt, Abigél. Ő az egész világot másképpen látta, védte az apró állatokat, és ez csodálatra méltó, hiszen még csak 8 éves volt. Egy fertőző betegség elragadta a szüleit. Örökbe fogadták. Zárkózott lett, a legjobb barátai a kis zümmögők lettek. Fura dolgokat látott, ezért sajnos mindenki örültnek tartotta, még a saját családja is. ... De egy napon hatalmasat változott az élete.

- Abigél! Kicsikém! Abi! Hol vagy, kincsem?
 - Anya, itt vagyok.
 - Mit keresel itt bogaram?
 - Anya, látod azt?
 - Mit?
 - Azt... ott! Nem én vagyok a bogarad, ők! Milyen csodavilág! Hú! Csodálatos. Az a méhecske ott, látod? Éppen előadást tart. Milyen aranyos, hogy táncol! Ó, és minden rovarocská tapsol.
 - Abigél ezt már megbeszéltük, már két pszichológushoz jársz, ne képzelődj. Rémálmaid vannak? Azt képzeled, elvisz a gonosz mumus méhecske? Nyugi! Ne félj! Csak képzelődsz!
 - Én nem félek, imádom őket! Nem igaz, hogy te nem látod, lehet, hogy szemorvoshoz kellene menned?
 - Ne beszélj butaságokat! Jaj! ...Menj már innen te méh! Ááá, fuj! A csuda vinne el, te...
 - Anya! Te összegyúrtad? Ne... nem! Szerencsére nem! Engedj oda, kiviszem a kertbe.
- Abigél gyengédem, óvatosan tenyerébe fogta az ijedt teremtményt. Sietve indult a kertbe, hogy a méh-hoteljában biztonságba helyezze. Egy pillanatra a napfény elvakította, s amikor újra kitisztult a látása, nem hitt a szemének. Tényleg örültnek tartotta magát.
- Hol vagyok? Mi történik velem?
 - Jól érzed magad Abigél? – kérdezte egy vékony hangocska.
 - Te meg ki vagy?
 - Ó, bocsánat! Engedd meg, hogy bemutatkozzam. Én a méhecskék hercegnője vagyok, és egyben a te őrződ.

- De hogyhogy én is ilyen kicsi vagyok? De ijesztő így, apró szemmel látni a világot!
- Mit gondolsz? Lezsugorítottalak. Azt hiszik megőrültél! Meg kell mutatnom neked a valóságot! Tudnod kell, hogy nem képzelődsz! Te mindig segítesz nekünk, most nekem kell segítenem. Hiszen te vagy az egyik fő életben tartónk!
- Hogyhogy életben tartótok?
- Hát, te szeretsz minket, vigyázol ránk, és hiszel bennünk. Így marad fenn a mi kis világunk.
- Szóval nem képzelődtem? Hát nem vagyok őrült!
- Még szép, hogy nem! De sajnos, nemsokára te is elfelejtesz minket. Mint minden gyerek. És mi lassan kihalunk, és ha mi kihalunk, akkor pár év, és az emberek is megszűnnek létezni.
- Hogyhogy?
- Ezt így nem tudom elmagyarázni. Gyere, inkább megmutatom neked a mi kis világunkat. Látod itt ezt?
- Igen! Pont olyan, mint egy repülőtéri kapurendszer. Három kiskapu, egy nagy, amelyek különféle helyekre vezetnek.
- Pontosan! Zümmögő birodalom kapujában állsz. Gyere, menjünk az első kapuhoz. Ez itt a rovarok otthona. Itt él szinte az összes, kivéve a hangyák, és a méhek. Ők a birodalom takarítói is. Persze máshol is élnek, de a kapun keresztül oda mennek, ahová csak akarnak.

Bukovszky Borbála (11)

Van itt egy portál, amin keresztül a világ különféle helyeire juthatnak. Hosszú az út, nem jutnának másképp célba. Minden kapunak van egy őrzője, az uralkodó. Itt kormányzó az uralkodó. Na, gyere, menjünk a következő kapuhoz. Ez itt a méhek kapuja, mármint, ahol én is élek. Mi a virágokat porozzuk be. Mi biztosítjuk, hogy a növények termést hozzanak. Nekünk is van portálunk. Nálunk királynő uralkodik, mármint az én anyukám... Ja, és a rovarok és mi is az emberek őrangyalai vagyunk ám! A harmadik kapu mögött a hangyák nemzetsége él. Nekik nincs portáljuk, de ha úgy alakul, a mi vagy a takarítók portálját használják. Nekik is királynőjük van. Nagyon-nagyon hasznosak. Az utolsó kapu közös, mindenki használja. Itt jutunk ételhez és italhoz. Piacok vannak, ahol főleg az öregek árulnak, akik már kiöregedtek a munkából. Ez a kultúra központja is. Ide különböző versenyek, „Ki mit tud?”, házasság, rovarolimpia miatt jönnek, valójában ez a fő helyünk. Itt folyik az oktatás is, ahol a kicsikből dolgozókat és őrangyaloknak méltóakat faragnak a tanárok és az ezredesek. Íme, ez a mi világunk. Segítjük, tiszteljük, tanítjuk, szeretjük egymást. Tanulhatnátok tőlünk!

- Sokat álmodtam már erről a helyről. Köszönöm, hogy megmutattad ezt nekem, de most haza kell mennem, összeveszttem a nevelőanyámmal és most biztosan aggódik.
- Látom. Tényleg aggódik.
- Ezt meg... hogy érted?
- Meg tudom nézni.
- Hogyan?
- Ez maradjon az én titkom, de nagyon hiányzol neki. Viszont, elárulok neked egy titkot. Az édesanyád is látta a világunkat, azt akarta, ha nagy leszel te is szeress minket és vigyázz ránk.
- Tényleg?
- Igen tényleg. Na, menj. Nagyon fogsz hiányozni.
- Te is nekem. De titokban majd rendszeresen látogatlak.
- Remélem is! De ne feledd, amit most mondok! Higgy mindig bennünk, ne felejts el és jegyezd meg, ha mi nem lennénk, ti sem. Ne bánts minket, Abigél!
- Nem tennék ilyet.
- És kérlek, ha nagy leszel, tanítsd meg ezt a gyermekeidnek is!
- Megígérem.
- Nos... kedves hallgatóim! Így fedeztem fel ötven évvel ezelőtt ezt a csodás világot. Azóta is vigyázok rájuk, óvom őket. Sajnos, eljárt felettem az idő. A mai napon átadom lányomnak, Boglárkának a szervezet vezetését. Minden jövődöbéli tagunk teljesítette az első feladatot, elkészítette kertjében a saját méh-hoteljét, vagy darázs-garázsát. Ki szeretne tagja lenni a „Mentsük meg a zümmögők birodalmát!” szervezetnek?
- Én! Én! Én! Igen és hiszek bennük, védem őket, vigyázok rájuk, és óvom őket minden rossztól!

Büki Franciska (6): Zümi és Zümm-zümm kalandja

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szivárványos erdő. Ebben az erdőben élt Zümi és Zümm-zümm egy gyönyörű sárga méhkasban.

Egy szép napsütéses tavaszi napon Zümi és Zümm-zümm nagyon unatkozott, ezért elhatározták, hogy kimennek a közeli virágos rétre játszani. A réten találkoztak barátaikkal, Fecske Francival és Katica Katával. A jó barátok összedugták a fejüket és úgy határoztak, hogy bújócskázni fognak.

– De ki lesz a hunyó? – kérdezte Katica Kata.

Zümi el is kezdte kiszámolni:

*Méhecskének az a dolga
virágokat járják sorra
illatos port gyűjtsék össze
zümm-zümm-zümm.*

– Zümm-zümm te vagy a hunyó! – mondta Zümi

Zümm-zümm becsukta a szemét és számolni kezdett. Eközben Zümi egy szép sárga gólyahír virágjában talált búvóhelyet, Katica Kata egy zöld falevél mögé bújt. Fecske Franci pedig egy piros kalapos gombát pillantott meg és gyorsan be is bújt a kalap alá.

Zümm-zümm tízig számolt, majd így kiáltott:

– Aki bújt, aki nem, jövök!

Miközben kereste a barátait egyik virágról a másikra szállt. Észre se vette, hogy közben a lábacskaíra sok-sok virágpör ragadt. Egyszer csak megpillantotta a fűben Hangya Roxit, aki nagyon lógatta az orrát.

– Miért vagy szomorú Hangya Roxi? – kérdezte tőle Zümm-zümm.

– Azért vagyok szomorú, mert elvesztettem Hangya Jázmint, sehol sem találom – válaszolta Hangya Roxi.

Zümm-zümm, hogy megvigasztalja Hangya Roxit, hívta játszani:

– Gyere, játssz velem, keressük meg a barátaimat és közben talán megtaláljuk Hangya Jázmint is.

Miközben kerestek, a fűben megpillantottak egy sérült szitakötőt.

– Hát te ki vagy? – kérdezték tőle.

– Szitakötő Kinga vagyok – válaszolta – Nagyon fáj a szárnyam. Repültem-repültem egyszer csak egy hatalmas piros gomba került az utamba, már nem tudtam kikerülni. Tudnátok nekem segíteni?

– Tudunk hát – válaszolta Zümm-zümm és már hívta is pillangó doktort.

Pillangó doktor beragasztotta Szitakötő Kinga szárnyát, így már hárman folytatták a többiek keresését. Szitakötő Kinga megmutatta a piros kalapos gombát, amelyiknek neki-ütközött. Zümm-zümm a gomba kalapja alatt megpillantotta Fecske Francit.

Büki Franciska (6)

– Megvagy! – kiáltotta és örömeiben felrepült a szivárvány zöld csíkjáig.

A magasból egy zöld falevél mögött piros, fekete pöttyös pontot vett észre. Ő csak Katica Kata lehet, gondolta Zümm-zümm és már kiáltotta is:

– Megvagy Katica Kata, bújj elő a zöld levél mögül!

– Hol lehet Zümi? – kérdezte Zümm-zümm. Sehol sem találom.

Szállt virágról-virágra, egyszer csak megpillantott két kicsi csápocskát. Ó, ez csak Zümié lehet, gondolta. Odarepült, hogy közelebbről megnézze és láss csodát Zümi ott szundikált a gólyahír virágocskában. Zümm-zümm megcsiklandozta Zümi talpacskáit, hogy felébressze.

– Ó mennyi virágpor van a lábacskaídon! – mondta Zümm-zümm

– A tiéden is rengeteg van – mondta Zümi, amikor kinyitotta a szemét.

A két kis méhecske nagyon elcsodálkozott. A nagy bújócskázás közben észre sem vették, hogy mennyi sok virágport gyűjtöttek.

Zümi és Zümm-zümm elfáradtak a játékban, úgy határoztak, hogy elköszönnek barátaiktól és hazarepülnek. A szivárványos erdőben kezdett sötétedni, Hangya Roxi pedig keserves sírásba kezdett.

– Mindjárt sötét lesz és Hangya Jázmint nem találtuk meg! Jaj, hol lehet? – zokogta.

A sok barát összefogott és mindenki Hangya Jázmin keresésére indult. Zümi pillantotta meg először egy gyönyörű, sárga pitypangos mező közepén. Hangya Jázmin egy morzsát cipelt a hátán. Hangya Roxi nagyon megörült, hogy előkerült a barátja és most már együtt cipelték a morzsát hazáig.

Zümi és Zümm-zümm elbúcsúztak barátaiktól és virágporos lábacskaikkal elindultak haza, de nagyon sötét lett, ezért nem találták a hazavezető utat. Szerencsére arra repült egy lámpás bogár, aki szívesen segített nekik. Lámpájával világított a sötét szivárványos erdőben, egészen a sárga méhkasig. Zümi és Zümm-zümm udvariasan megköszönték a lámpás bogár segítségét. Így értek boldogan és fáradtan haza. Otthon édesanyjuk lepucolta lábacskaikról a sok virágport és megdicsérte őket a szorgos munkáért, melyet játék közben tudtukon kívül végeztek.

Itt a vége, fuss el véle, aki tudja, mesélje!

Dihen József (10): Robi „Tökéletes Virága”

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy méhecske, Robi, aki minden nap más-más rétre járt a társaival virágport gyűjteni. Nem talált olyan virágot, ami igazán tetszett volna neki. Ezért elindult egy kalandra, hogy megtalálja a Tökéletes Virágot.

Találkozott egy dongóval. A méhecske bemutatkozott:

- Szervusz, én Robi vagyok a méhecske!
- Szia, mit keresel itt Robi?
- Én virágokat keresek, a Tökéletes Virágot!
- Gyere velem, segíték! – mondta a dongó.

Ezután szálltak, szálldogáltak, és találkoztak egy pillangóval, aki végül elvezette őket egy rétre. Nagyon sok méh, dongó és pillangó volt ott. Mindannyian a virágokat látogatták, kóstolgatták, ízlelgették, és közben beporozták az összeset.

Robi nagyon sokféle virágot látott itt, de nem találta a Tökéletes Virágot. A rovarok elkezdtek mondani, hogy nekik melyik a kedvencük.

Dihen József (10)

A pillangó azt mondta:

- Nekem a tulipán, mert mikor kinyílik, olyan, mint mikor én kinyitom a szárnyam.

Erre a dongó:

- Nekem a rózsa, mert olyan illatos.

Ezután egy darázs is elmondta:

- Nekem a napraforgó, mert hatalmas a tányérja.

Ezután még mindig keresgéltek, mikor találkoztak a rét legöregebb méhecskéjével.

- Mit kerestek barátaim? – kérdezte az öreg méhecske.

- Mi a Tökéletes Virágot keressük – mondta Robi.

- Jaj, hát te nem tudod, hogy minden virág egyformán tökéletes? Mindegyik élelmet ad nekünk!

Robi elgondolkodott az öreg méh válaszan, és rájött, hogy milyen igaza van. Ezután minden rétre és mezőre vidáman járt el, és minden virágot, amit csak látott egyformán szeretett és beporzott.

Dzsurbán Erika: Kicsinyke meséje

A zöldellő réten nőtt egy kedves kis virág, Kicsinyke. Sárga fejecskéje alig nőtt túl a fűszálakon. Nem voltak pompázatos szirmai, sem messzire szálló illata, de minden arra repülő éhes bogárkát, méhecskét, pillangót szívesen kínált egy korty édes nektárral.

Egyszer nagy vihar vonult át a rét felett. Fújt a szél, zuhogott az eső, villámlott, mendörgött. Hirtelen egy elázott, erőtlen méhecske zuhant a kis virágra.

– Segíts, kérlek!

Csak ennyit tudott mondani. Kicsinyke körbe ölelte szirmaival, virágfejét lehajtotta a zöld fű közé, így védte a méhecskét. Elmúlt a vihar, kisütött a napocska. A kis virág szétnyitotta szirmait, a melengető sugarak megszáritották a megfáradt kis mézgyűjtőt. Kicsinyke megittatta nektárral, ettől erőre kapott.

– Köszönöm kedves kis virág. Zümme vagyok. Téged, hogy hívnak?

– Én Kicsinyke vagyok. Kérlek, látogass meg, ha erre jársz. Olyan egyedül érzem magam itt a réten.

Zümme elköszönt, és hazarepült. Elmesélte a kaptárban, és a barátainak, Pillepöttynek, a pillangónak, és Katicabogárkának, hogy milyen kedves kis virág nyílik a réten.

Persze mindenki kíváncsi volt Kicsinykére, és ezután szinte minden nap meglátogatta valaki, Zümme is gyakran szállt el hozzá. A kis rovarok virágport hoztak a kis lábaikon, és minden alkalommal édes nektárt kaptak.

Reggelente Kicsinyke friss harmatban mosdott, csiklandó napsugárban szárítkozott, hogy ha látogatója érkezik, nagyon szép legyen, és nektárja olyan finom legyen, mint a méz.

Egy napsütéses reggelen, Kicsinyke úgy érezte, pici kis magokat nevel a szirmai között. Boldogságát elmesélte barátainak, akik vele együtt örültek.

Lassan eltelt a nyár. Hűvös, őszi szelek söpörtek végig a mezőn. Zümme, Pillepötty, Katicabogárka, és a méhecskék is egyre ritkábban jöttek. Kicsinyke szirmai között egyre nőttek, erősödtek a magocskák, de a kis virág ereje napról-napra fogyott.

Aztán egy reggelen Szél úrfi táncot járt a réten. Repültek a színes falevelek. Egy hirtelen mozdulattal körbe ölelte Kicsinyke dédelgetett magocskáit, és szétszórta őket a sárguló fűben. A kis virág bánatosan nézett utánuk. Szirmai lehullottak, szép zöld levelei elszáradtak. Lehajtotta fejecskéjét a földre, és elaludt.

Reggelre, puha, fehér hótakaró fedte a rétet. Jótékonyan védte a földben szunnyadó füvek, virágok álmát a téli fagyoktól. Kicsinyke is álmodott a hótakaró alatt. A méhecskékről, Zümméről, Pillepöttyről, Katicabogárkáról és az elrepülő magocskákról.

Lassan elmúlt a tél. Melengető napsugarak csókolták a védő hótakarót, és a füvek, virágok, magocskák nagyot nyújtózkodtak. Kíváncsian dugták ki fejüket a föld alól. Fürödtek a ragyogó napsugárban, a lágy szellőben és a frissítő tavaszi záporban.

Amikor Kicsinyke is erőre kapott, nagyot nyújtózott, és kidugta virágot bontó fejecskéjét a zöld fűszálak fölé, olyan csodálatos dolgot látott, amit legszebb álmában sem. Körülötte a zöldellő rét fűéből, rengeteg kis kedves, apró, sárga virág nyílt a fűben.

Dzsurbán Erika

Azok a magocskák, amiket a kedves, látogató kis rovarok beporoztak, Kicsinyke óvta, dédelgette őket, aztán a csintalan Szél úrfi szerteszórta valamennyit, mind bekerültek a földbe, átaludták a telet, és kedves, kis sárga virág lett belőlük.

A tavasz érkezésével előbújtak a bogárkák, pillangók, méhecskék is téli rejtekükből. Természetesen Kicsinyke barátai is elrepültek meglátogatni a kedves kis sárga virágot. Alig hittek a szemüknek, és óriási volt az örömük, amikor meglátták, hogy száz meg száz apró sárga virág nyílik a réten. Ezután akkor sem volt már magányos Kicsinyke, ha nem jártak arra a barátai. A sok apró virág minden reggel friss harmatban mosdott, csiklandó napsugárban szárítkozott, és édes nektárral várta kis vendégeit.

Ettől kezdve, nem volt a zöldellő rétnak még egy olyan szeglete, ahol ennyi kis virág, bogárka, méhecske kötött volna barátságot, mint ahol Kicsinyke élt.

Farkas Veronika (9): A csodálatos megmentés

Egy szép napon Zümi a méh és Kata a katicabogár elindultak sétálni. Szomorúan látták, hogy a kedvenc mezőjüket lekaszálták és bepermetezték az emberek. Hogy fognak itt élelmet találni?

Kétségbeesetten repültek egyre messzebb, hogy megfelelő területet találjanak maguknak. Végre felbukkant egy illatos mező, amit legelőnek hagytak a gazdák a beporzó rovaroknak. Zümi örvendezve fordult barátjához:

- Figyelj csak, Kata! Neked mi a kedvenc ennivalód?
- A levéltetű. Na és neked? – érdeklődött a katicabogár.
- A nektár a kedvencem! – sóhajtotta Zümi éhesen.

Amíg beszélgettek, szálltak virágról virágra, mezőkről mezőkre. Egyszer csak sírást hallottak.

- Ki sír ilyen keservesen? – kérdezte a katicabogár.
- Sajnos nem tudom – szomorkodott Zümi.

Amint körülnéztek, megláttak egy hervadó csipkebokrot.

Farkas Veronika (9)

– Kérlek, segítsetek rajtam, mentsetek meg! Jó tett helyébe jót várj! – kiabálta a bokor.

Odament a két barát a rózsabokorhoz. Kata szemei kikerekedtek, mikor meglátta, hogy mitől szenved a kiszáradó növény. Egyből odaröppent és hozzálátott a mentőakciónak. Elkezdte falatozni a levéltetveket, amelyek már kidagadtak a csipkerózsa leveleiből és szárából kiszívott nedvektől. Miközben Kata végzett a kis gonosztevőkkel, Zümi körbedongta, vigasztalta a szomorú rózsát.

Csöpögni kezdett az eső, jólesett belőle kortyolgatni. A csipkerózsa hálasan hajolt a kis rovarbarátok fölé, hogy ne ázzon el a szárnyuk.

Zümi köszönetképpen megsimogatta a virágok bibéjét, ami csiklandozta a rózsát. Nevetve kínálta meg a méhet a nektárjával, így ő is elmajszolta a jutalmát.

"Jótett helyébe a jószívű gazda is jót várhat majd!" - kacsintottak egymásra a sikeres mentőakció résztvevői. Később vidáman köszöntek el egymástól. Kata és Zümi egész nyáron védelmezték a mező növényeit a levéltetvek újabb támadásaitól, nagy örömmel és jó étvágygal végezték a munkájukat.

Nyár végén látogattak el az első rózsabokorhoz, akit megmentettek, és örömmel látták, hogy érett csipkebogyók fejlődtek ki a beporzott virágaiból. Milyen boldog lesz majd a gazda családja, amikor begyűjtik a sok termést. Milyen egészséges lekvárok fognak készülni a szabadon hagyott mező ajándékaiból. Milyen nagyszerű, hogy egy kis odafigyeléssel az ember, az apró rovarok, a vadnövények kisegíthetik egymást.

Minden jó, ha vége jó! Ez az élet körforgása.

Feketéné Barna Ila Gyöngyi: Az öregember kertje

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregember. Ennek az öregembernek volt egy csodálatos kertje, melyben szépen nőttek a szebbnél-szebb gyümölcsfák, katonás rendben sorakoztak a szőlőtőkék, zöldelltek a málnabokrok és epertövek, illatoztak a különféle vadvirágok.

A bácsika szeretettel gondozta és ápolgatta növényeit s munkája végeztével, örömmel pihent meg fái árnyékában, a déli melegben. Ilyenkor elnézegette a szorgos méhek munkáját, akik még ekkor is gyűjtögették a virágok nektárját, zümmögésük pedig a legszebb altatózene volt a munkában elfáradt apóka számára. Így ment ez évről-évre, nap mint nap, tavasztól ősziig. Ősszel az apóka és a méhek fáradozásainak köszönhetően, a kert finomabbnál-finomabb gyümölcsökkel hálálta meg a gondoskodást.

Egyszer az öregapó nagyon elfáradt és azt mondta a fiának:

– Hallod-e, édes fiam, én már nagyon megöregedtem, ezért neked adom a kertem, benne minden örömmel, viseld gondját ezután te.

A fiú megköszönte apjának a kertet, s már előre örült, hogy mennyi finomságot fog majd őszi betakarítani. Azonban a gyümölcsöst nem úgy akarta művelni, ahogy apja tanította, hanem úgy, ahogy ő gondolta jónak. Első dolga az volt, hogy a vadvirágokat kikapálta és így szólt:

– Csak nem gondoljátok, hogy az én kertemet fogjátok csúfítani bujaságotokkal, és engedem, hogy az én fáimtól elszívjátok az életet vizet! – s mind egy szálal kiirtotta őket.

Majd így szólt a gyümölcsfákhoz:

– A világ minden kincséért sem metszem meg ágaitokat, hogy azokon minél több gyümölcs teremjen.

Ezután az eper- és málnatövek következtek, s így biztatta őket:

– Nőjetek szabadon, növekedjete, jó sok gyümölcsöt teremjete!

S mikor meglátta a szorgos méhek csapatát, szaladt a vegyszeres kamrába permetlevet készíteni, és így morgott magába:

– Csak nem gondolják ezek a semmirekellők, hogy hagyom, hogy az én kertemben garázdálkodjanak és megsúrjanak. Majd adok én nekik! – azzal lepermetezte kertjének minden növényét.

Szegény méhek prüsszöltek, köhögtek, majdnem megfulladtak, így gyorsan elmenekültek a közeli erdőbe.

Feketéné Barna Ila Gyöngyi

A fiú örült, hogy kertjét megvédte a nem kívánt lakóktól s alig várta, hogy eljöjjön az őszi, s a gyümölcsfák gazdagon megjutalmazták fáradozásait. Teltek múltak a napok, a vadvirágok nem nőttek ki újra és a méhek sem tértek vissza régi otthonukba, nem gyűjtögették a kert virágainak nektárját.

Az öregember csak csóválta a fejét, s hiába mondta a fiának, hogy nem gondozza jól a kertet, így nem fog benne teremni semmi. A fia nem hallgatott rá, csak legyintett és azt mondta:

– Majd én tudom, hogyan kell csinálni.

Eljött az őszi. A fiú kiment a szőlőbe, hogy begyűjtse a termést, de meglepődve látta, hogy a kertben nem termett semmi, még egy árva szem szilva sem. Nem is telt öröme a kertben. Fejét lógatva, szomorúan ment haza az apjához és elpanaszolta neki, hogyan járt.

Az öregember türelmesen meghallgatta és azt mondta neki:

– Édes fiam, ahhoz, hogy a kert bőséggel teremjen, meg kell teremtened az egyensúlyt benne. Nem hagyhatod, hogy növényeid összevissza nőjenek, a fákat meg kell metszened, a bokrokat meg kell nyesened. De ami még ettől is fontosabb, nemcsak a fákat kell szeretned, hanem a kert minden lakóját, a vadvirágokat és a méheket is, mert ha ők nincsenek, a kerted sem fog teremni semmit.

A fiú most már megértette és megfogadta az apja szavait, s a következő tavasztól mindent úgy csinált, ahogy tanította. Sőt, hogy a méheket visszacsalogassa, kaptárokat és itatókat rakott ki nekik, hogy legyen hol lakniuk, és ha megszomjaznak a nyári melegben, ihassanak, amennyi csak jól esik. Így a méhek lassan visszatértek kertjébe és újból szorgosan gyűjtögették a nektárt, beporozták a virágokat s őszi lett nemcsak termés, de még méz is bőséggel. Nagyon megörült ennek a fiú, de még jobban az apja, mert látta, nem hiába ültette el a kert szeretetének magját a fia lelkében.

Feketéné Barna Ila Gyöngyi

Feketéné Barna Ila Gyöngyi

Finta Flóra (10): Luca és a méhecskék megmentése

Luca nagymamájának és nagypapájának a kertje nagyon szép volt, talán olyannyira, hogy mikor a szabadidejét náluk töltötte, úgy érezte, mintha a mesebeli Óperenciás-tengeren is túl lenne.

A nagyszülők egy kis faluban laktak. Patak csordogált a kertjük végében, a friss levegőt harapni lehetett. Kedves, aranyos emberek éltek itt. Luca szeretett itt lenni, mert a hangok, illatok mind-mind elvarázsolták. Amikor kiült a kertjükbe, bármilyen gond is nyomta gyermeki lelkét, itt biztosan megnyugodott. A háznál lakott Mazsi, a kutya is, aki mindig nagyon örült, ha ott volt a kislány. Sokat játszottak együtt. A mesebeli házat rengeteg zöldellő fa, bokor és virágos növény vette körbe. Még egy kis tavacskát is készített nagyapa, ahol az elröppenő pillangók és az elszálló madarak mellett szorgos méhek is sűrűn látogatták a kertet, ahol serényen gyűjtötték a nektárt és a virágport.

Mindig sokat beszélgettek nagymamával. Luca sokszor kérdezett tőle, de ő mindig nagyon nyugodtan és alaposan válaszolt minden kérdésére, úgy, mintha még akkor válaszolna először.

- Nagymama miért szeretsz ennyire kertészkedni? – kérdezte egyik nap tőle.
- Azért, drágám, mert ez nagyon megnyugtató, és szeretem, ha szép lesz a környezetünk. Minden élőlény számára fontos, akár egy bújóhelyet, vagy átmeneti otthont is teremthetünk egy-egy szép kertben a sokféle növényvel.
- Nem fáradsz el a sok munkától? – kérdezősködött tovább Luca.
- Nagyi csak kacagott egyet.
- Nekem ez nem fáradtság, mind inkább kikapcsolódás.
- Luca kicsit bátortalanul sürgött forgott kint a sok illatozó, színekben pompázó virág között, hiszen félt a méhecskéktől.
- Kincsem! – nyugtatta meg sokszor nagymama. – Ők nem bántanak téged, ha te sem idegesíted fel őket, ha nem hadonászol, ha nem zavarod a területüket, csak a dolgukat végzik.
- Bizony ám Lucus! – kapcsolódott be nagyapa –, rengeteg feladatot kell elvégezniük.
- De nagyapa... – folytatta a kis cserfes lány. – Miért olyan fontos a méhek munkája?
- Ó, drága kisunokám – és akkor elkezdte mesélni papa –, azért, mert a méhek fontos szerepet töltenek be a növények beporzásában. Munkájuk során gyűjtenek pollent, propoliszt és nektárt is. A nektárt gyűjtő egyedek is poroznak be növényeket. Sokat olvastam arról is, hogy az emberiség ételmiszer-termelésének mintegy harmada függ a rovarok beporzó tevékenységétől, nagyrészt a méhekétől. A háziméh a legfőbb méztermelő.
- Képzeld el! – mesélte tovább – még csak színek sem lennének az évszakokban, ha ők nem dolgoznának ilyen ügyesen. Nem lennének bizonyos gyógyszerek, mert sok gyógyszer alapanyaga is tőlük függ.
- Nagyapa, hogy te mennyi mindent tudsz róluk! – ámult el Luca.

- Most már nem is gondolom őket olyan félelmetesnek, mint eddig – mosolyodott el a kislány.
- Nagyon örülünk ennek! – mondták kórusban a nagyszülők.
- Nem éhezted meg Luca? – kérdezte mama.
- Kicsit éhes vagyok, de lehetne, hogy a kertben eszünk ma? – kérdezte félénken.
- Hogyne lehetne! – válaszolt nagymama.

Amíg az ebéd elkészültét várta a kislány, a hintában ücsörgött. Imádta ezt a hintát, nagyapa saját maga készítette a családnak rönkfából. Olyan gyönyörű májusi nap volt, a nap sugarak csak úgy simogatták puha kis bőrét.

Amint ott üldögél, odarepült hozzá egy méhecske.

A kislány először ijedtében felpattant, de a méh megszólította.

- Ne félj tőlem, nem akarlak bántani, hanem segítséget szeretnék kérni tőled – mondta kétségeesen.
- Mi a baj? Mi történt? – kérdezte tudakozóva Luca.
- Sajnos nagy baj történt – folytatta szomorúan a méh – a szomszéd gazda nem bio permetszert használt a kártevők elpusztítására, így néhány pajtásom elpusztult, néhányan pedig nem érzik jól magukat. Magam is azért éltem túl, mert éppen itt voltam nálatok és csak messziről láttam már a történéseket.
- Hogyan tudnék nektek segíteni? – faggatózott tovább a kislány.
- Segíts nekem megkeresni az állatok Medve doktorát, ő mindenre tudja a gyógyírt!
- Rendben van, segítek! – tért magához ámulatából a lány.

Kis idő elteltével meg is érkezett a segítség. Medve doktor és segítői elszállították a közeli méhkaptártól a mérgezett méheket.

Szomorúan nézte ezt végig Luca és újdonsült méhbarátja. A doktor azonban megnyugtatta őket.

- Ne féljetek, mindent megteszek, amit csak tudok – mondta dörmögő hangon a doktor- és azzal elmentek.

Luca és kis szárnyas barátja tovább beszélgettek.

- Hogyan tudnánk elérni, hogy legközelebb ne forduljon elő ilyen történés? – tudakozódott tovább Luca.
- Úgy – folytatta a méhecske –, hogy felhívjuk az emberek figyelmét arra, hogy ne használjanak mérgező növényvédő szereket, hanem váltsanak bio-permetszerekre, vagy hagyják megoldani a természetnek.

Lucának sem kellett több, lelkesen fogott egy papírt és egy ceruzát, és elkezdett rajzolni, tervezni egy plakátot arról, hogy hogyan mentsék meg a többi méhecskét is.

- Te meg mit csinálsz, Luca? – kérdezősködött nagyapa.
- Méhmentő akcióba kezdtem! – mondta lelkesen a kislány.
- Ha gondold, segítek neked, hadd lássam, mit csináltál eddig! Hm! Ezek nagyon jó gondolatok, Luca!

– Nekem is van egy ötletem! – folytatta nagypapa. – Mégpedig az, hogy a környéken tegyük ki ezeket a csodás plakátokat, hogy a többi ember is lássa, hogyan is kellene a méhekre vigyáznunk! Reméljük, hamar ráébrednek az ő fontosságukra, és megállíthatjuk a pusztulásukat!

Ez idő alatt az ebéd is elkészült, és nagymama is bekapcsolódott a beszélgetésbe, miközben elfogyasztották a finom ennivalót.

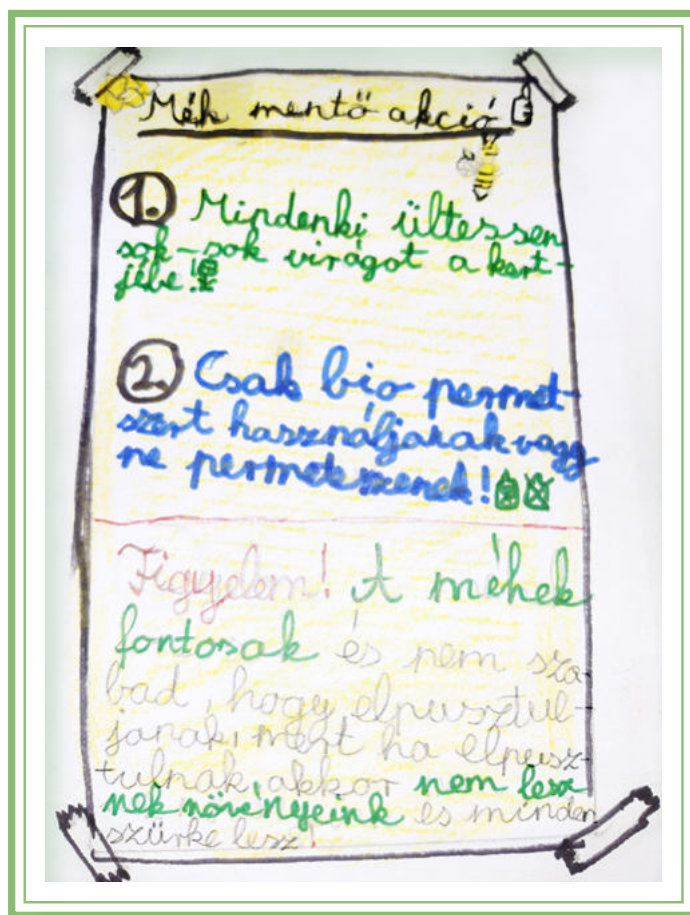
– Ha megebédeltünk, elmehetünk a közeli piacra, és vehetünk még néhány virágot a kertbe és virágmagokat is, hogy még több méhbarátot csalogassunk a környékre. Olyanokat kell választanunk, amelyek tavasztól ősziig felváltva virágoznak.

– Ez nagyon jó ötlet nagymama! – lelkesedett Luca. – Ennek nagyon fognak örülni!

– Mondd, Luca! Már nem félsz a méhektől?

– Nem, nagymama, sokat tanultam róluk, és amiről már vannak ismereteim, attól nem félek! – mondta büszkén Luca, és egy cinkos kacsintással odapillantott a mellette elszálló kis méhbarátjára is.

Luca és nagyszülei méhmentő küldetésének köszönhetően a szomszédok is virágba borították a kertjeiket, és áttértek az ökoszterek használatára. A mérgezett méhek is meggyógyultak¹, és boldogan repkedtek a sok illatos, ezernyi színű virág között. A kis mesebeli falu még szebb lett, mint valaha volt.

Finta Flóra (10)

¹ A valóságban sajnos a permetszerrel mérgezett méhek elpusztulnak, nem gyógyíthatók meg.

Fritsi Bertalan (13): Aprovarok - Döngő

Egyszer volt, hol nem, volt, az Óperenciás pocsolyán is túl, a sörösüveghegyen is túl, a rózsaujtórengetegen is túl, ahol a százbörtömlős giliszta túr, volt egyszer egy Birsalmafa. Ez volt errefelé a legnagyobb birsalmafa, bár igaz, ami igaz, több ilyen fa nem is állt a közelben. A történet ezen a fán vette kezdetét, pontosabban e fa egyik hatalmas, foltos levelén.

Most ismerkedjünk meg azzal a dongóval, aki – ha jól figyelsz, láthatod –, pont az előbb említett, hatalmas, foltos levelen üldögél. A neve Döngő. Döngő, a dongó. Na, mármost nem ő választotta ezt a nevet, szóval ne firtassuk, ha lehet! Döngő testét kékesfekete bunda borítja, mely gyönyörűen csillog a napon. Két átlátszó szárny áll ki a hátából. Mi? Hogy kövér? Ilyet nem illik mondani, másrészt nem is kövér, csupán a szőre miatt olyan, mintha dundi lenne. Még szerencse, hogy nem hallotta meg.

Térjünk vissza a tárgyra. Döngő éppen leheveredett kicsit a levélre, ugyanis elfáradt a nagy munkában. A feladat a beporzás, a pollengyűjtés. Néha mindenkire ráfér a pihenés. Szóval ne zavarjuk meg... ó, látom, nem is kell! Ugyanis három méh szállt le éppen Döngő mellé. Éppen arra készülnek, hogy a birsalmafa virágaiból némi nektárt gyűjtsenek. A három barnás rovar lábai egyszerre érkeznek a levélre, teljesen egyforma mozdulatokkal másznak bele a legközelebbi virágokba, és egyenletesen kezdik el a feladatukat. Döngő kíváncsian figyeli őket. Mikor a három méh végez, elegánsan rebbenek fel a levegőbe.

– Nahát! – tapsol Döngő vidáman. – Ez igazán szép volt!

– Micsoda? – kérdezik a méhek teljesen egyszerre a dongó mellett zümmögve.

– Hát, hogy ilyen... izé... művészien szálldostok, meg gyűjtitek a nektárt!

– A kaptársadalom a legnagyobb odafigyeléssel végzi fontos feladatát – válaszolja a három rovar egyszerre. – A munkánk nélkülözhetetlen. Ha a társadalom nem lenne, a gyümölcsök nem lógnának a fákról. Mi porozzuk be a növényeket.

– Na, igen, igen – bólogat Döngő. – De azért én is, vagyis hát, a dongók is jól végzik a szakmát. Mi is beporzunk! Mi is ugyanúgy hozzáteszünk ehhez.

– Az igyekezetetek elismerésre méltó – mondják fahangon a méhek –, de fel sem ér hozzáunk. A gyümölcsök, a növények miattunk ilyen szépek. A közös erőfeszítésünkben van az erő!

– Jó, elismerem, de mi, dongók és poszméhek is fontosak vagyunk.

– Ugyan-ugyan – bólogattak egyszerre a méhek. – Mi nem érünk rá a ti... hm... ostobaságaitokra! – a hangjuk egyszerre csendült, de érzelmeket a dongó nem tudott a szavaikból kivenni. Mintha robothangon beszélnének, és nem lennének önállóak.

Döngő kezdett felmérgesedni, de közben szomorú is volt.

– Figyeljétek meg! Ha esni fog az eső, és ti nem tudtok dolgozni, mi mentjük meg a helyzetet.

– Haha, engedje meg, hogy kacagjunk – mondták, de a nevetésük nem volt igazi. Teljesen örömtelen volt. Semmi érzelmeket nem vittek bele. – De mi erre tényleg nem érünk rá. Vár a fárasztó, ám roppant eredményes, szorgos munka. Örvendtünk a találkozásnak! – azzal háromfelé váltak, és elrepültek.

Döngő szomorúan állt a levélen. Ebben a pillanatban megdőrdült az ég. Pár perc múlva esni kezdett az eső. A lepkék szárnyukat féltve menekültek, a giliszták szomorúan másztak ki az üregükből, a fürge sáskák elugráltak.

A méhek visszavonultak a kaptárba. Az eső hetekig zuhogott. Döngő és barátja, Zsongó, szintén döngő, egy levélről figyelte a kaptárt. Mivel a méhek nem mentek ki ilyen időben beporozni (bár néha-néha kipislantottak a kaptár ablakán, de látva a külvilágot, gyorsan elfordították a tekintetüket), a beporzást a döngők és a poszméhek végezték (mivel az ő testük tényleg vaskos és szőrös is, ezért jobban bírják a hideg, nedves időjárást). Végül Döngőnek mégis igaza lett.

Persze végül hosszú idő után elállt az eső, és a méhek előmerészkedtek, és folytatták szokásos elfoglaltságukat. De Döngő és Zsongó, meg persze a többiek így is megmentették a helyzetet akkor, amikor a méhek inkább nem kértek a szőrigázásból.

Mert persze kicsi a döngő, de erős, meg hiába aprovarok ők, igazi csoda-lovagok, és a többi és a többi. Még ezer rovarmondást felsorolhatnék, ami ide illene, de szerintem magatok is tudtok ilyeneket. Vagy nem? Akkor kérdezzetek meg egy döngőt vagy valamely más rovar!

Itt a vége, zümmögj véle!

Fritsi Bertalan (13)

Gacza Kristóf (8): A dolgoz méhek

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy falu csupa kedves emberekkel, összetartó családokkal. Ebben a faluban mindenki önellátó volt. Maguk termesztett növényeket ettek, állatokat tartottak és maguk sütötték a kenyeret is. Az emberek tavasztól ősziig „falták” a jobbnál jobb, zamatos gyümölcsöket, az immunrendszerük védelmére pedig nagyon sok mézet fogyasztottak. Éppen ezért kiemelkedőnek tartották a méhek szorgos munkáját, nagy tisztelet övezte ezeket a rovarokat. A méhek csalogatására a kertjeikben és a környezetükben sok olyan virágot ültettek, amik a méhek kedvencei közé tartoztak. Volt a faluban egy levendulaültetvény, körömvirágok szaporodtak körbe-körbe, minden kertben megtalálható volt a kakukkfű, sáfrány, zsálya, de a napraforgó tábla és a pipacsmező is díszítette a környéket. Folyamatos volt a virágzás, ezáltal mindig volt mit enniük ezeknek a szorgos rovaroknak, a falu tavacskája pedig megfelelő ivóhelyet biztosított számukra. Lakhatásukra a falubeliek által készített rovarhotelek és kaptárak szolgáltak. Egymás támogatása volt a siker kulcsa.

Egy szép tavaszi napon, még a virágzás és porzások előtt történt, hogy egy kirándulócsoport érkezett a falu melletti erdőbe, oda, ahol a méhek kaptárjai álltak. A fiatalok jól érezték magukat, játszottak, túráztak és szalonnát sütöttek. Mindenre igyekeztek nagyon odafigyelni, de mégis hibát ejtettek. A tüzet otthagyták, de abban még apró parázsok voltak. A szél kissé feltámadt és az őszi ott maradt száraz leveleket a parázsra fújta. A parászból tűz lett, a tűz pedig áttért a fákra, az erdőre. Mire a falubeliek észrevették, hogy nagy a baj, már késő volt. Hívták a tűzoltókat, de a fák nagy része már leégett, a méhek lakóhelye egyik pillanatról a másikra a tűz martalékává vált, a méhek elmenekültek és új lakóhelyet kerestek maguknak.

A tüzet szerencsére sikeresen eloltották, de az embereket nagy veszteség érte: a tűztől féltő méhek messze elkerülték a környéket, amint megéreztek a leégett erdő szagát, már fordultak is vissza. A falubelieknek alig lett termésük, élelem, gyümölcsök és méz nélkül maradtak. Maguknak is alig volt elég, eladásra semmi sem maradt. A megélhetésük forgott kockán. Törték a fejüket, hogy mitévők is legyenek, hogyan tovább? Így nem tudnak élni. A városba nem szerettek volna menni, mert szerették ezt az életet, de a méhek munkája nélkül komoly válságba jutottak.

– Nincs mit tenni, útra kell kelni, meg kell keresni barátainkat, a méheket – javasolta a falu első embere.

Gacza Kristóf (8)

– Rendben! Induljunk útnak, minél előbb! – harsogták a többiek.

Felkerekedtek, hogy megleljék a méhrajukat. Amint mentek mendegéltek, találkoztak egy mókussal.

– Szia Mókus! Mondd, nem találkoztál egy tűz elől menekülő méhcsaláddal? – kérdezték az emberek.

– Óh, dehogynem! Hallottam róluk. Az egész erdő róluk beszél. Nagy bajban vannak, nincs elég ennivalójuk. Menjetek tovább, kérdezzétek meg a cobolyt. Ő többet tud, talán tud segíteni nektek, hogy hol találjátok meg a barátaitokat – válaszolta a Mókus.

Mentek tovább, reménykedve, hogy talán segít nekik valaki megtalálni a méheket. Hamarosan szerencsére össze is találkoztak a cobollyal.

– Kedves Coboly! Nem tudod, hol vannak a tűz elől menekülő méhek? – érdeklődtek a falubeliek.

– De! Pontosan tudom. Menjetek a patak partjára, ott az egyik fa odvában húzták meg magukat. A Bagoly vigyáz rájuk! – mondta határozottan a Coboly.

Továbbálltak az emberek, mentek egészen a patakig. Amint odaértek, meg is látták a Baglyot.

– Szervusz Bagoly koma! Jöttünk a méheinkért. Nem tudod, merre vannak? – kérdezték az emberek.

Gacza Kristóf (8)

– Már nagyon vártak titeket. Le vannak gyengülve. Itt vannak az odúmban, ide kuckózták be magukat! – felelte a Bagoly.

Az emberek odamentek a fához, odatartották a kaptárt, amit magukkal vittek, hogy abban tudják hazaszállítani a méhecskéket. A legyengült méhek szép lassan átmenekültek a kaptárba. Látszott, hogy az erejük elhagyta őket, de szerencsére, mire hazaértek, a kaptárban lévő mézet megették és új erőre kaptak. Megérkezésük után elfoglalták lakóhelyeiket.

A falu otthon maradt lakói örömujjongással fogadták a csapatot, boldogok voltak, hogy szerencsére mindenki visszatért. Egy falusi mulatsággal ünnepelték, hogy újra ott vannak a méhek. Azóta ezen a napon minden évben vigasságot rendeznek, ahol természetesen minden a méhekről szól.

És mit tesznek azért, hogy a helyzet továbbra is jó, sőt egyre jobb legyen?

Fákat ültetnek. Nagyon sokat. És virágokat. Így a méheknek is folyamatosan van mit enniük, így nagyon sok energiájuk van a fárasztó munkájukhoz. Azt pedig mondanom sem kell, hogy a falu gazdasága újra fellendült, nem volt többé híja a termésnek. Jutott bőven mindenkinek, még eladni is tudtak belőle. Mindez a méhek nélkül nem sikerülhetett volna.

Itt a vége, fuss el véle!

Gége Jázmin (9): A beporzó méhek

Még kicsi gyermekkoromban volt a nagyapám kertjében egy méhcsalád. Kaptárban éltek, és nagyon sokan voltak.

Egy szép tavaszi napon, mikor már majdnem minden ételmük elfogyott, a méhkirálynő kiválasztott két bátor dolgozót, hogy induljanak el táplálék után kutatni. Zümi és Majára esett a választása, akik mindenáron ki szerettek volna már repülni, hiszen nagyon vágytak az anyakirálynő dicséretére. Elbúcsúztak a kaptárban maradt testvéreiktől, és elindultak a számukra ismeretlen vidékre. Csiklandozta a szárnyukat a napocska. Vidáman tették meg a kilométereket, de néha leszálltak egy útszéli kis tócsához, hogy igyanak.

Egyszer csak finom illat csapta meg őket, nyomban versenyre szálltak, ki találja meg hamarabb az illat forrását. Ámulattal látták, hogy egy csodálatos, aranysárga, édes illatot árasztó repcemező áll előttük. A lágy szélben hajladozó virágszálak az suttozták:

– Porozz be! Porozz be!

A kis csíkos rovarok csodálattal hallgatták, hogy ezek a repcevirágok tudnak beszélni. Boldogan vállalták, hogy eleget tegyenek ennek a kérésnek, hiszen azért tettek meg ilyen hosszú utat, hogy a családjuknak ételmet keressenek. Itt pedig bőven akadt nektár és virágpor!

Összedugták a fejüket, és megbeszélték a teendőket. Zümi azonnal neki is állt a beporzásnak, Maja pedig hazarepült segítségül hívni a többieket, hiszen ez lehetetlen munka

Zombori Benczur Izabella

lenne kettőjük számára. A hír hallatán az egész család kirajzott a kaptárból, és meg sem álltak a repcemezőig. Úgy ellepték a virágtengert, hogy ki sem látszottak belőle!

A nap végén a legmagasabb száron virágzó repce hálásan megköszönte a méhek beporzását, hiszen nélkülük nem lenne termésük. Azt mondta a méheknek:

– Jótett helyében jót várjatok! Azon kívül, hogy cserébe elvihetitek a nektárt és a virágport, amit gyűjtöttetek, elárulom nektek, hogy 3 órányi repülésre az északi hegyek felé hatalmas akácerdő nyitja virágait 2-3 hét múlva.

Nagyon megörültek a hírnek, hiszen úgy számították, hogy a mostani ételmük pontosan addig fog kitartani. Még egy dolgot megosztott dolgozói segítőivel: azt, hogy nagyon vigyázzanak abban az akácerdőben, mert vadméhek tanyáznak. Ők ugyan nem az akác nektárjából táplálkoznak, hanem inkább az árvacsalánt szeretik, de az erdőt nagyon védik az idegen méhektől.

A méhek boldogan köszönték meg a jó tanácsokat, és a finomságokat. Hazaszálltak a kaptárba és elmesélték az otthon maradt dolgozóknak, akik az utódaikat gondozzák, hogy milyen szerencsésen végződött a mai felfedező napjuk.

Gyorsan teltek a napok, hol esett az eső, hol szikrázó napsütés volt, hol pedig viharos szelek suttoztak a kaptár lakói felett. Egy csodálatos reggelen csábító akácillat lengedezett a levegőben, így újból szárnyra kapott a méhcsalád, és pár órányi repülés után belepték az édes illatot árasztó akácot. Az erdő szélén repkedő lepkéktől azt is megtudták, hogy a vadméhek elköltöztek az akácospól. Ettől jobb hírt nem is hallhattak volna! Vigan repdestek egyik dús virágfürtről a másikra. Napokon keresztül látogatták a nyíló akácot. Csodák csodájára pár nap alatt annyi nektárt gyűjtött a szorgos kis méhcsalád, hogy nagyapám boldogan újságolta nekem, nemcsak a méheknek, hanem nekünk is lesz finom mézünk az idén.

A beporzó kis méhcsalád pedig már nagyon várta, hogy júliusban meglátogathassa a napraforgó ültetvényt. Ott ismét a beporzás feladata vár rájuk, ahol ismét megtömhetik pocakjukat a mennyei nektárral.

Gera Kinga Vivien és Nánai Nóra (10): Méhkaland

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két méhecske, Zora és Zara. Egy szépen gondozott, méhbarát kertben laktak a többi méhecskével együtt. Nagyon szerettek együtt repkedni virágról virágra. Kedvenceik a mézontófű, a mályva és a csillagfürt voltak, de szívesen lakmároztak a fűszer-és gyógynövények nektárjából is.

Egyik nap elhatározták, hogy messzebb repülnek a kaptártól, ahol éltek; fel szerették volna fedezni a szomszédos kerteket is.

Bátran neki is indultak. Vidáman repültek, zümmögtek a késő délutáni napsütésben. Megláttak egy házat, amelynek kertjében csábító körömvirág és levendula mosolygott rájuk. Úgy döntöttek, hogy megpihennek egy kicsit a virágok kelyhében. A levendula finom illata és a zamatos nektár édes íze hamar elbódította őket, ezért nem figyeltek a közelgő veszélyre. Hirtelen hideg és nedves pára vette körül őket. Zara azonnal érezte, hogy nagy baj van. Odakiáltott Zorának, hogy gyorsan repüljenek el onnan. A méhecskék még idejében észlelték, hogy a rájuk szálló fojtó szagú köd, mérgező permetlé. Sajnos, a ház gazdája nem tudta, hogy naplemente előtt 1 órával szabad csak kezdeni a permetezést. Ráadásul, a méhekre veszélyes növényvédő szert használt. Szerencsére, Zora és Zara még időben megmenekültek a veszély elől.

Nánai Nóra (10)

Az átélt izgalmaktól nagyon megszomjaztak. Zora meglátott egy rovaritató tálat, amelyben apró kavicsok is voltak, azokra tudtak rászállni. Így könnyen ihattak a vízből, mert nem fulladtak bele. Amikor kipihenték magukat, körülnéztek és rádöbbentek, hogy abban a kertben leltak menedékre, ahol az ő kaptáruk is áll. Boldogan odarepültek a védett otthonukhoz. A többi méhecske már nagyon aggódott miattuk. Szeretettel üdvözölték csellengő társaikat.

Megfogadták, hogy soha többet nem repülnek ki egyedül, csak a biztonságot nyújtó rajjal együtt.

Nánai Nóra (10)

Gonda Hanna (9): A méhek és a titok

A kíváncsi légy már órák óta figyelte a megállás nélkül röpködő méheket. Számtalan dolga lett volna erre a napra, de inkább meglapult egy nagy lila virág levelén. El sem tudta képzelni, hogy mi az a sárga por a lábukon. A nyári szél gyengéden belekapott a méhek szárnyaiba, akik nehezebben tudtak így repülni. A közelebb lopakodó légynek így volt ideje megnézni, hogy mit dolgoznak ilyen szorgosan a méhek. A légy felesleges munkának tartotta azt, amit ők csináltak.

- Még ilyen időpocsékolást! Inkább süttetnék a szárnyukat a napon, mint ahogy én szoktam – gondolta a légy és elmosolyodott. Egy fiatal méhecske odarepült a légyhez és megkérdezte tőle, hogy mi járatban van erre.
- Ó, én csak azt hittem, hogy valami fontos dolgot csináltok itt a réten, de rájöttem, hogy feleslegesen repkedtek ide-oda. A méhecske nagyon meglepődött ezen és ezt mondta:
- Ó, hiszen mi a világ legfontosabb dolgát végezzük!
- Tényleg? Mi a világ legfontosabb dolga? – kérdezte a légy.
- Hát mézet készítünk!
- Mézet készítenek? – csodálkozott tovább a légy. – Na és azt hogyan kell?
- Az titok! – vágta rá a méhecske és tovább repült.

A légy egy darabig várt, de több méhecske már nem állt vele szóba. Hamarosan leszállt az este. A légy átrepült egy másik virágra és tovább gondolkodott. Mindenáron meg akarta tudni, hogy hogyan készül a méz. Volt neki már egy terve.

– Követem a méheket a kaptárig, a kaptárnál elbújok és meglessem, hogy mit csinálnak a virágporral, hogy méz legyen belőle – gondolta a légy magában.

Bekukkantott a kaptárba, de csalódottan bújt vissza mögé. Az összes méhecske aludt. A légy elgondolkodott.

– Ezek délelőtt és délután is szorgosan dolgoztak. Miért nem csinálnak éjszaka a virágporból mézet? Hogyha holnap is ugyanúgy a réten fognak virágról virágra szállni, akkor mikor lesz idejük mézet készíteni?

Kavarogtak a légy fejében a gondolatok. Ahogy gondolkodott, elnyomta az álom. Álmában most ő is méhecske volt, boldogan szállt egyik virágról a másikra. Néha megfürdött a virágporban és az egész szárnya sárga színű lett. Álmából a nap sugarai keltették fel. Mikor felébredt,

Gonda Hanna (9)

a méhek már ott repkedtek körülötte. Visszaaludt volna még, de a kíváncsisága egyre csak hajtott. Mikor a méhek kirepültek a rétre, a légynek volt ideje beosonni a kaptárba. Ez egy tágas méh lakás volt, a légynek pár percbe telt körberepülni. Szétnézett nincse kiragasztva egy használati útmutató, hogy hogyan készül a méz, de nem talált. Akkor pillantotta meg a méhkirálynőt. A légy megdöbbenve állt a méhkirálynő előtt, mert sokkal nagyobb volt, mint a többi méhecske. Sőt, nála is sokkal nagyobb volt. Egy pár pillanatig még szótlánul álltak egymás előtt, aztán a méhkirálynő megkérdezte:

- Mi járatban vagy erre? Ugye tudod, hogy ide a méheken kívül senki más nem jöhet be?
- Ó, én csak eltévedtem, keresem a megfelelő virágot, de véletlenül berepültem ide – hebegte a légy és már ment is volna, amikor hirtelen megjelentek a visszatérő méhek. A fiatal méhecske, akivel a lila virágon találkozott egyből megismerte a legyet és odaszállt mellé.
- Mit keresel te itt a kaptárban? – kérdezte tőle a méhecske. Ekkor a méhkirálynőnek fontosabb dolga akadt, így kettesben maradtak.
- Én igazából azért jöttem ide, hogy megtudjam, hogyan készül a méz, mert nem árultad el nekem a réten.
- Én szívesen megmutatnám, de nem szabad, mert ez a méhek legősibb titka!

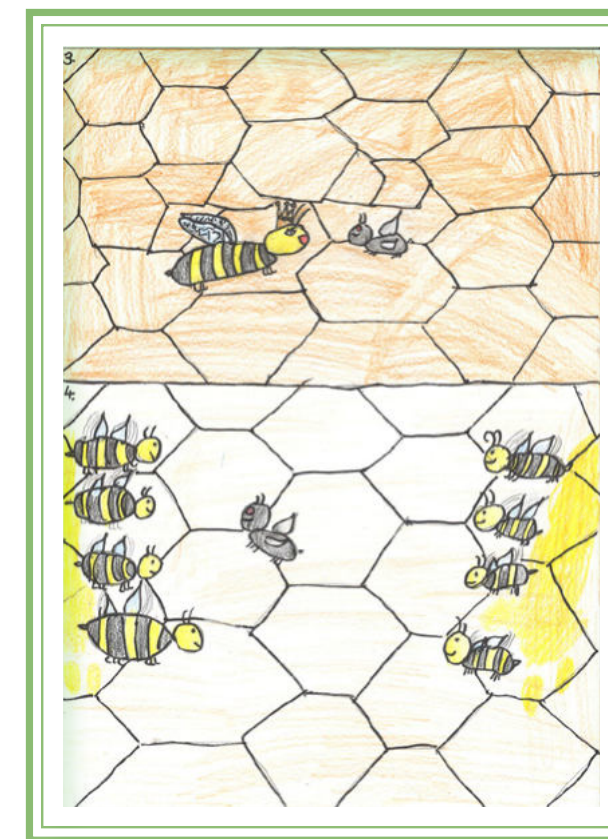
A légy elkezdett könnyögni a méhecskének, mert nagyon szerette volna tudni azt a titkot.

De a méhecske kezdett egyre dühösebb lenni. A légy pedig egyre szomorúbb volt és a méhecske megsajnálta őt. Ekkor a méhkirálynő repült be a kaptárba és kizavarta a legyet. A légy leszállt a kaptár mellett és egy ezüstös könnycsepp jelent meg a szeme sarkában. Amikor a méhek meglátták a búslakodó legyet, megesett rajta a szívük. Odarepültek hozzá, három erős méhecske felkapta és besuhantak vele vissza a kaptárba. Egyenesen odavitték őt, ahol a legtöbb dolgozó volt. A légy csak ámult és bámult, hogy a méhek kifáradhatatlanul dolgoznak. Kis barátja mellé repült és körbe vezette őt a hatalmas helyiségben. A légy egy darabig szótlánul nézelődött, aztán hirtelen megkérdezte:

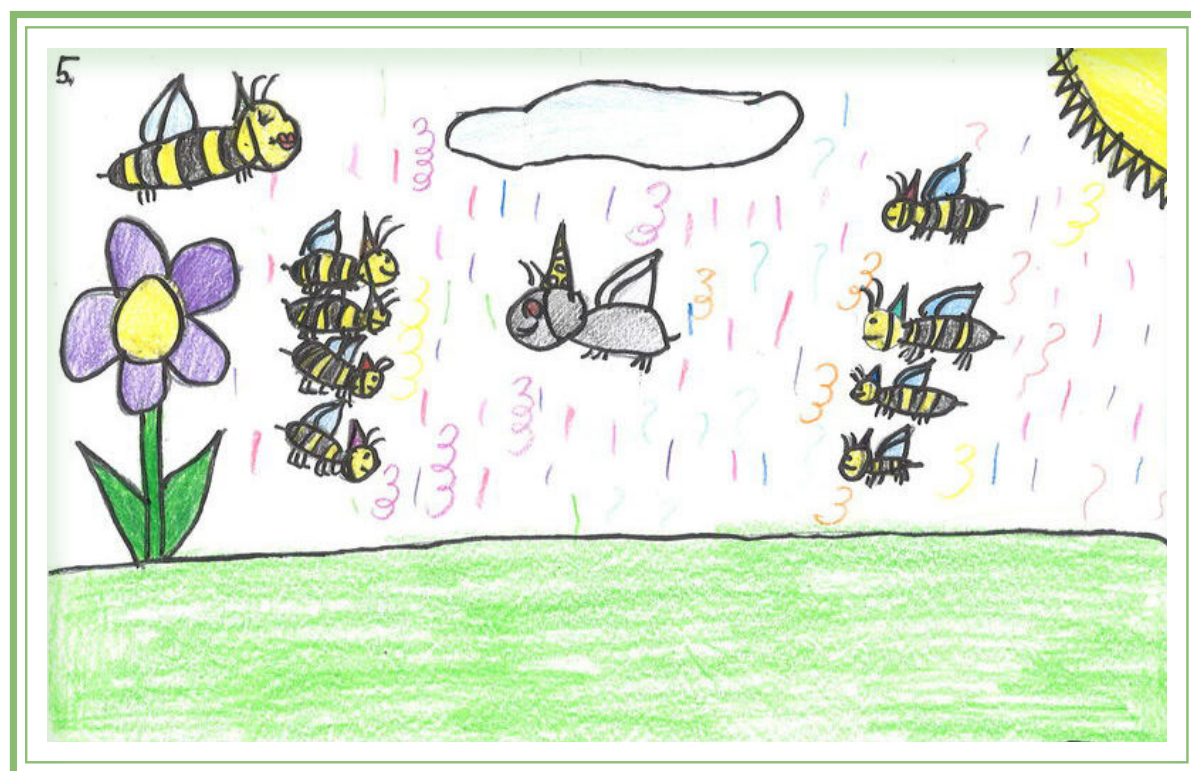
- Hát ti nem is a virágporból készítenek a mézet?
- Á, dehogy! – kacagott fel a méhecske. – Most már elárulhatom neked, hogy mi a nektárt gyűjtjük össze és azt hozzuk be a kaptárba. A sárga¹ virágpor pedig, ami ráragad a lábacskaikra, az a mi táplálékunk.

A légynek megakadt a szeme több méhecskén, akik nagyon gyorsan rebegtetik a szárnyaikat, de mégsem repülnek el. Még sosem látott ilyet!

¹ A virágpor nemcsak sárga lehet. A pollenszemcsék annyiféle színárnyalatúak ahány virágról származnak – a fehértől a feketéig, a sárgán át a barnáig, de lehet lila is, pl. a bogáncs, vagy a kigyósziszé.

Gonda Hanna (9)

Gonda Hanna (9)

Ha az ő szárnya beindul, azonnal a levegőben van. Közelebb ment hozzájuk és az egyik méhecske meglátta kíváncsi tekintetét. Odszállt hozzá és megkérdezte tőle:

- Miért nézel minket?
- Hát csak azért, mert nem tudom, mit csináltok – felelte a légy félénken.
- Elpárologtatjuk így a nektárból a felesleges vizet, hogy sűrűbb legyen.

A légy ebben a pillanatban értette meg, hogy hogyan készül a méz. A méhecskék megosztották vele a legnagyobb titkukat, ezért felajánlották a légynek, hogy segíthet nekik a méz készítésében. A légy most volt igazán boldog. Nagyon örült és azonnal hozzá is szeretett volna kezdeni, de a méhkirálynő előbb ünnepelni akart. Összezsúfította az egész kaptár népét és mindenki körbeállta a legyet. A méhek nagy ünnepséget rendeztek, még az öregebbek is odszálltak hozzájuk.

Ettől a naptól kezdve a légy ugyanolyan szorgosan dolgozott, mint a többi méhecske. Nektárt gyűjteni ugyan nem tudott, de megtanulta, hogy hogyan kell úgy rezgetetni a szárnyait, hogy azonnal ne repüljön el. Nagyon ügyesen beilleszkedett a méhek közé, ők pedig némi virápporral megoldották, hogy sárga csíkos legyen. Így éltek nagyon hosszú ideig. Azóta a legyek és a méhek nagyon jó barátságban vannak.

Ha a méhek a titkukat el nem mondták volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Homovics Panna (18): Zümmögő Zelinke - Egy lázadó méhecske kalandja

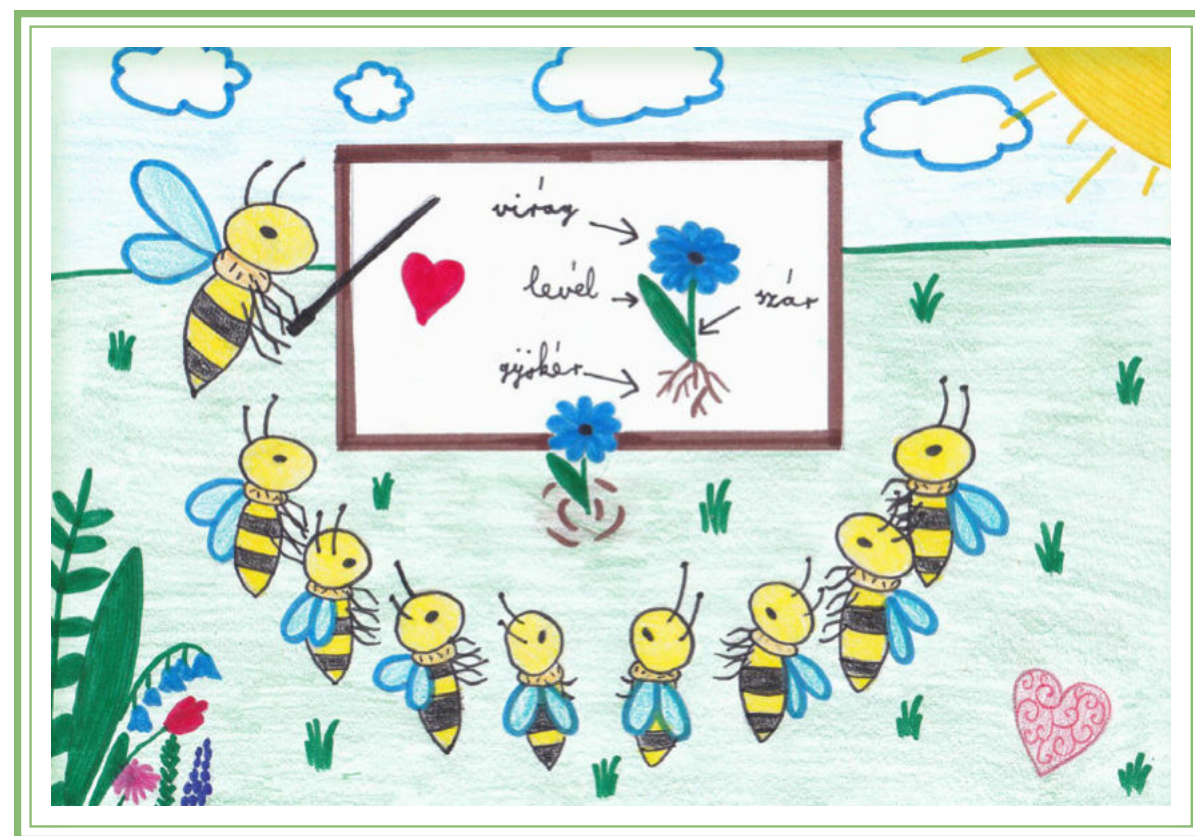
Derűs napra ébredtek Kaptárfalva lakói. A madarak vidám csiviteléssel köszöntötték a Nap felkelő sugarait, melyek felszárították a pázsiton csillogó harmatot és aranyos derengésbe vonták az egész környéket.

A közösség kis lakói egy méhként várták, hogy Hírvivő társuk megérkezzen és megmondja, merre találhatnak ma nektárdús virágokat. Mindenki elhivatott és tetterre kész volt, kivéve egy fiatalabb egyedet. Zümmögő Zelinke duzzogva gubbasztott a kaptár egyik sarkában és dolgozó társa papolását hallgatta, miszerint: „A méh feladata a nektárgyűjtés és méz-készítés a kaptár fennállásának érdekében”.

– Ah, úgy unom már! – sóhajtott fel kínkeservesen, ám társa annyira beleélte magát a magyarázásba, hogy ezt jóformán meg se hallotta.

Ekkor repült be a kaptárba Helga, a Hírvivő, s egy gyönyörű tánc közepette elmagyarázta társainak, hogy a Nyugati Réten éppen most virágzik a vadóka, menjenek oda nektárt gyűjteni.

Erre a hírré aztán az összes méh nekilódult és hangos zümmögés közepette elhagyták lakóhelyüket. Zelinke búsan, kedvetlenül verdesett hárttyás szárnyaival, s olyan mélyen

Bitvai Nikolett (10)

belemerült az önsajnáltságba, hogy majdnem nekirepült Fullánkos Feliciának, az egyik legrátartibb méhecskének, akiről köztudott volt, hogy nem érdemes vele csápot húzni.

– Zelinke, figyelj oda jobban! – ripakodott rá idegesen a másik. – Ugyan mégis miért vágsz olyan savanyú képet? Hiszen ez is csak egy dolgos nap, mint a többi.

Zelinke jobbnak látta hallgatni, s nem ecsetelni azon álláspontját, miszerint neki éppen az a baja, hogy ez a nap pontosan úgy telik, mint az összes többi. Ő többre vágyott, úgy vélte, az, hogy naponta nektárt hord a méhkasba, csakhogy még több dolgozó születhessen (akik majd ugyanezt a munkát végzik egész életükben) nem túl hasznos elfoglaltság, főleg, hogy másik 60 000 társa is ugyanezt csinálja nap, mint nap.

– De ezt persze magyarázhatnám egy kaptárfanatikusnak... – motyogta az orra alatt. – Miért van az, hogy itt mindenki beletörődik a sorsába? Miért ne lehetne egy méhecske másra is hivatott, mint hogy nektárt hordjon a születendő kicsiknek? Én szeretnék világot látni, nemcsak a Keleti és a Nyugati Rétet ismerni! De persze ebbe Méhanya sose menne bele...

Szívét lehúzta a bánat, hiszen tudta, bármennyire is szeretne, most nem repülhet el csak úgy, hiszen arra a többi dolgozó felfigyelne. Fejében azonban már egy ideje érlelődött a szökésre alkalmas terv, s úgy vélte, lassan el is érkezik a pillanat a megvalósítására.

Rövidesen megérkeztek a vadalmazfákhoz, amelyek telis-tele voltak illatos, rózsaszín virágokkal. A méhek rögvést rávetették magukat egyre-egyre s így tett Zelinke is. Mélyen belefúrta magát egy virágba, s hosszú nyelvével szívogatni kezdte az édes nektárt, ám amikor végzett, nem repült át egy másik virágra, ahogy társai. Nem, ő kivárt. Úgy vélte, ha a többiek visszaindulnak, talán kerekét oldhat anélkül, hogy az ügyeletes Örök felfigyelnének hiányára.

A kis méhecske fülelt és bár hosszan kellett várakoznia, kitartását siker koronázta. A züm-mögés lassan elhalkult, ő pedig kicsattanó örömmel és egy „Hurrá, szabad vagyok!” felkiáltással kirobbant a virágból.

– Na, jó, de mihez kezdjek most? – tanakodott a fejét vakargatva. Végül úgy döntött, mielőtt új küldetést tűzne ki célul maga elé, kicsit jobban megismeri az őt körülvevő világot, így elhagyva a Nyugati Rétet nekivágott a mellette elterülő Erdőnek.

Útja egyre bentebb vezetett a sűrűbe, ahova már a Nap sugarai is csak pislákolva jutottak el, s noha Zelinke a világ minden kincséért sem vallotta volna be magának, félt, ráadásul még el is tévedt.

– Csak semmi pánik, immár a magad ura vagy, nem kell félni, meg tudod magad védeni...

– Mi volt ez? – röppent gyorsan egy száznyolcvan fokos fordulatot, ám a bozótban, ahonnan az előbb az ismeretlen hangot vélte hallani, nem talált semmi különöset.

Szíve a torkában dobogott, mikor elindult erre a kis kalandra, mely úgy vélte, egy új életforma kezdete lesz, nem gondolta volna, a megszokott társadalomból való kiszakadás ennyire félelmetes. Ijedtében leröppent inkább egy fadarabra, mely furcsamód sima volt, nem olyan, mint az, ahol ők fészkelnek.

– Lehetséges, hogy ez is olyan mesterségesen létrehozott fa lenne, amelyet az óriás csupaszborúék gyártanak, hogy legyen hol megpihenniük séta közben? Mintha Helga valami hasonlóról mesélt volna a múltkorában, de azt hittem, csak viccel...

Ekkor megrengett az ég és valami hatalmas csattant nem sokkal Zelinke mellett, mire ő ijedten felreppent, ám abban a pillanatban neki is repült egy óriási sziklaszerű dolognak és félig alétan hullott vissza a padra.

– Ne bánts! – kiáltotta egy hang valahonnan magasan a távolból és a méhecske már tudta, két csupaszború óriással van dolga, akiknek létezését eddig egyébként megkérdőjelezte.

– Ne bánts! – ismételte meg az idősebb csupaszború. – Lehet, ha nincs ez a jószág, ma nem ehettél volna reggelire mézes kenyeret. Hidd el, minden egyes kis méhecske nagyon értékes!

– De hát olyan sokan vannak, és még szűrnak is!

– Azt csak védekezésből teszik. Ami pedig a számukat illeti, a méhek a kiháló állatok közé tartoznak. Pedig gondold csak bele, mennyi értékes dolgot köszönhetünk nekik! Méhek nélkül a növények zöme nem lenne beporozva, nem lennének gyümölcsök, amiket megesszünk, és mézünk sem lenne! Én mondom neked fiam, a méh az egyik legértékesebb állat a világon!

– Nem értem. Mégis hogyan képes egy ilyen apró állat beporozni a növényeket?

– Tudod, amikor a méhek nektárt szívnak a virágokból, a lábukra ráragad a virágpor, amit aztán átvisznek egy másik virágra, így az megtermékenyítődik. Méhek nélkül nem lenne tavasszal az a sok virágban pompázó fa, amik utána édes gyümölcsöket teremnek, és amiket azután mi elfogyasztunk. Hagyd hát őket békében, mert nélkülük nem lenne élet!

Pápics-Tóth Lili (6)

Zelinkéhez csak távoli morajként jutottak el az óriás szavai, s félt, eme kellemes bókokat csak álmodja. Mire magához tért a másik kettőnek csak hűlt helyét látta, noha pár perce még itt tornyosodtak fölötte.

– Talán mégsem csak a kaptárfenntartás a méhek feladata. Ha ez a hatalmas lény igazat mondott, mi apró kis teremtmények nagyon sokat segítünk nekik, tehát mégis csak hasznos az a mindennapi robotolás!

Szívét előntötte a boldogság, most, hogy tudta, a fáradságos munka nemcsak a kaptárnak tesz jót, de emellett az óriásoknak is nagy segítség. Egy kissé fölényes büszkeség töltötte el a gondolatra, hogy ő, legyen bármilyen kicsi is, nagy szolgálatot nyújt egy nála sokkal hatalmasabb fajnak.

– Azt hiszem, mégse kéne elszakadnom a kastól. Az Erdő elég veszélyesnek tűnik, és ki tudja, mit találnék azon túl... Meg egyébként is hiányzik Kaptárfalva – ismerte be halkan magának a pár órával ezelőtt még dacos, tette kész méhecske.

Zelinke beleszagolt a levegőbe és az ismerős illatot követve elindult hazafelé. Útközben elgondolkodott a mai nap tanulságán, aminek következtében rájött, hogy jóllehet sokszor unja a meglehetősen monoton munkát, ami napról, napra ismétlődik, mégis ez az ő hivatása. Erre lett teremtvé, ez a sorsa, azt pedig, legyen bármilyen nagy lázadó is az illető, nem változtathatja meg, bárhog is próbálkozik.

Ezt belátva, ballépését megbánva repült Kaptárfalva felé, ahonnan már érkezett is elé Felícia, hogy jól leszidja engedetlen magatartásáért, de Zümmögő Zelinke kivételesen ezt sem bánta. A mai napon új tapasztalatokat szerzett, és már nagyon várta, hogy megszthassa őket a többi méhhel, illetve, hogy egy új nap alkalmával beporzó képességének segítségével a virágokból gyümölcs válhasson az egész általa ismert világon.

Horváth András (9): Pei apó méhei

Hallottál már Lingről, a szecsuáni kisfiúról, aki jószívúságával és szorgalmával megmentette Jiuxiang város lakóit? Ha nem, elmesélem.

A városban élők sok-sok évvel ezelőtt olyan sokat permeteztek, hogy kihaltak a méhek. Azóta tollseprűvel porozták be a virágokat, hogy teremjenek. Egyik tavasszal az egyik munkás csodálkozva kiáltott fel:

– Nézzétek! Ott egy méh!

Erre odamentek a többiek is.

– Nahát, de gyönyörű! Vajon honnan jöhetett? Kövessük! Hátha elvezet a többiekhez!

Követni kezdték a méhecskét, aki egészen a varázslatosan szép, szent hegyig, a Tajsan-hegyig repült el. Esteledett már, mire egy kunyhóhoz értek, ahol sok-sok méhecske döngicsélt. A kunyhó előtt egy öregember ült és békésen pipázgatott. Illedelmesen köszöntötték egymást.

– Jó estét, én Pei apó vagyok!

– Jó estét Pei apó! Mi munkások vagyunk a messzi Jiuxiang városból. Egy méhecskét követünk idáig, mert nálunk sajnos kipusztultak.

– Én adok nektek méheket – mondta Pei apó –, de meg kell ígéretetek, hogy többet nem vegyszereztek, tisztelitek a méheket és méhlegelőket ültettek nekik!

– Megígérjük – felelték az emberek.

Ekkor Pei apó így szólt:

– Menjetez haza! Mire hazaértek, ott lesznek a kaptarak. De nagyon vigyázzatok! Ha nem tartjátok be az ígéretet, akkor a méheket visszaveszem!

Így is lett. Reggelre a gyümölcsöskerteknél termettek a kaptarak.

Az egyik munkás kisfia, Ling is csodálkozva ébredt. Még sosem látott méhet.

Ling inntól kezdve nagy szeretettel bánt a méhekkal. Gyönyörű méhlegelőt telepített nekik. De nem is bántották őt a méhek! Hálásan porozták be a fákat és szebbnél-szebb gyümölcsök teremtek a kertjükben. Nem így a többi kertben. Az emberek nem vették komolyan Pei apó intelmét. Nem bántak jól a méhekkal és nem ültettek méhlegelőket. Csak dolgoztatni akarták őket.

Pei apó haragja le is sújtott rájuk. Nagyon zendült az ég meg a hegy és a méhek újra eltűntek. Egyedül Lingék kertjében maradtak meg.

– Jaj, mi lesz velünk? – jajgattak az emberek.

– Telepítsetek méhlegelőket, és ha Pei apó látja a szorgalmatokat, talán visszaadja a méheket! – mondta nekik Ling.

– Pazaroljuk az időnket és a területeinket virágokra?! – nyafogták.

– Ha békében élünk a természettel, akkor a természet megsegít minket! – mondta bölcsen a kisfiú.

– Igaza van! Csináljuk meg! – kiabálták a város lakói.

Magokat, gereblyéket vettek elő, és elkezdtek méhlegelőket ültetni. Olyan illatos virágokat választottak bele, amikben sok nektár és virágpor volt. Amiket nagyon szeretnek a méhek. Egész Kína kivirágzott! Pei apó látta ezt a hegyről és újra az embereknek ajándékozta a méheket.

Az emberek ezután már törődtek a méhecskékkal. Azt tanácsolom, vigyázzunk rájuk mi is!

Bozzay Ildikó

Horváth Lilla (9): Miért nincs a méhnek kalapja?

Egy szép tavaszi napon Méh Marci meglátta Tücsök Tomit, amint az új kalapjában vígan ciripel.

Nagyon megtetszett neki a fényes cilinder, ami úgy ragyogott a napsütésben, hogy Marci le sem tudta venni róla a szemét. Úgy gondolta, neki is jól állna egy ilyen fejfedő.

– Nekem is kell egy hasonló! – mondta, és már repült is a mezei boltba.

– Minek neked ez a kalap? – kérdezte a méhet Szitakötő Szandi, a boltos.

– Láttam Tomin, hogy milyen szépen mutat rajta. Gondoltam, veszek egyet magamnak, hogy én is olyan daliás és fess legyek, mint ő. Talán az esőben sem ázok el legközelebb.

Azzal fogta a kalapot, fejére csapta, és boldogan indult virágport gyűjteni.

Ahogy szállt egyik virágról a másikra, a kalap megbillent a fején.

– Juj, vigyáznom kell, hogy el ne hagyjam! – és fejéhez szorította új szerzeményét.

Így viszont lassabban tudott haladni a munkával.

Ahogy így óvatoskodott, ügyelve a kalapjára, leejtett egy kosárnyi virágport.

– Jaj, kárba veszett egy délelőtti munkám! – kiáltott föl.

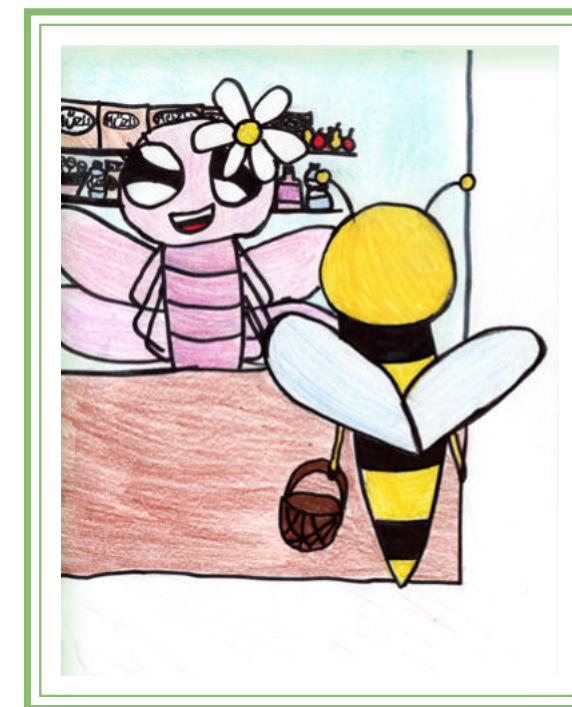
Igyekezett pótolni a veszteséget, és gyorsított a tempón. Már nem figyelt annyira az új kalapjára, csak a munkájára.

Estefelé az útja egy tó fölött vezetett. Egy pillanatra belenézett a tó tükrebe, és majdnem elejtette a virágporral teli kosarait ijedtében. Látta, hogy a fekete kalapja teljesen virágporos lett. Mikor leszállt a vízhez, hogy jobban szemügyre vegye, észrevette, hogy be is van horpadva.

– Biztosan akkor történt, amikor a harangvirágba bújtam virágporért – sajnálkozott.

Ekkor jött egy erős szélfuvallat, és lefújta a fejéről a fejfedőt. Utána akart kapni, de rájött, hogy nincs is rá szüksége.

A kalap csak hátráltatta őt egész nap a munkában. Kevesebb virágport gyűjtött, és nagyon el is fáradt, mert nehezebben mozgott a levegőben. Többé már nem irigyelte a tücsköt, aki azóta is vígan muzsikál a cilinderével a fején.

Horváth Lilla (9)

Horváth Róza (9): Az elveszett méhecskék

Rozi a kedvenc helyén, a körtefa alatt üldögélt a cicájával, Micóval. A tavaszi napsütésben figyelte, hogyan ébrednek a természet.

Mindenfelé rengeteg virág nyílt. Sárga nárciszok, piros tulipánok, rózsaszín jácintok.

A fák virágai kellemes illatot árasztottak. Mégis úgy érezte, hogy valami hiányzik. Fülelt erre, fülelt arra, de nem hallott semmit. Nagy volt a csend a kertben. Eddig minden tavasszal hallani szokta a virágok kacagását, amikor a méhecskék megcsikízték őket a nektár és virágpor gyűjtése közben. De most semmilyen nevetgélés nem hallatszott. Rozi elgondolkodott. Vajon hová tűnhettek a méhecskék? Mi történhetett velük? Hogyan lesz így finom méz és termés? Elhatározta, hogy megkeresi őket. De kitől kérjen segítséget?

Arra repült egy cinke. Rozi megkérdezte tőle:

– Kis cinke, nem láttad valahol a méhecskéket?

A cinke sajnos nem tudott segíteni, de azt tanácsolta Rozinak, hogy kérdezze meg a mesziről jött fecskét.

– Kis fecske, nem láttad a méhecskéket?

Horváth Róza (9)

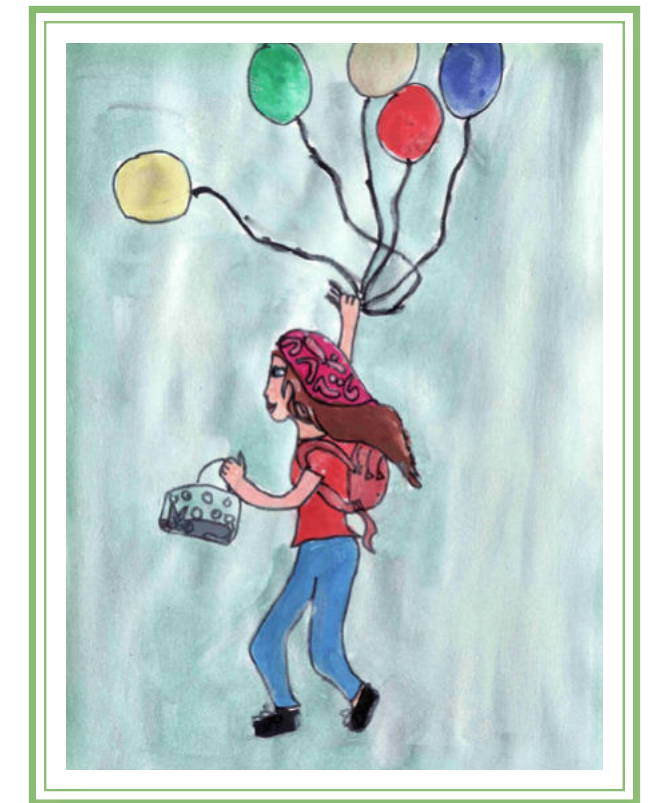
A fecske csak rázta a fejét. Rozi már majdnem sírva fakadt, amikor egyszer csak zümmögést hallott. Körbenézett, de csak egy dongó volt az. Egy rózsaszín virágon üldögélt. Tudta, hogy a dongók is szoktak segíteni a méhecskéknak beporozni a virágokat. Ezért azt gondolta, hogy ő biztosan tudja, hol csavarognak a méhecskék.

– Dongó, nem tudod, hová tűntek a méhek? – kérdezte Rozi. A dongó szomorúan válaszolt, hogy legjobb barátja, Zümi és a többi méhecske nagy bajban van. A hegyi varázsló beteg, nagyon fáj a torka és csúnyán köhög. Kért a méhecskéktől mézet, hogy elmúljon a betegsége, de a méhecskék még nem gyűjtöttek elég nektárt, ezért nem tudtak még mézet készíteni. A varázsló megharagudott, és bezárta a méhecskéket.

Rozi tudta, hogy a méhekre nagy szükség van, ezért erősen törte a fejét, végül kitalált valamit. Gyorsan beszaladt a házba egy üveg mézért és még pár mézes süteményt is beletett a hátizsákjába. Beleültette Micó cicát is. Szerencsére még nem eresztettek le a szülinapi lufik. Felkapta mind az ötöt, és felszálltak. Szálltak-szálltak, míg meg nem érkeztek a hegyi varázsló kastélyához. A dongó bezümmögött a kastély ablakán. A varázsló csodálkozva dugta ki a fejét. Rozi átadta neki a mézet és a süteményt. A varázsló annyira megörült, hogy elengedte a méheket.

Amikor Rozi és a cicája hazaért, a méhecskék már boldogan szedték a virágport és gyűjtötték a nektárt. A dongó is ott repkedett közöttük Zümi barátjával. Rozi megígérte a méhecskéknak, hogy a barátaival még több virágzó fát és növényt ültet majd, hogy minél több nektárt és virágport gyűjthessenek. Azt is remélte, hogy így a méhecskék száma is növekedni fog.

Rozi most már boldogan üldögélt tovább a körtefa alatt Micó cicával. A méhecskék végre itthon voltak, és gondoskodtak a mézről és az őszi termésről. A virágok pedig vidáman énekeltek a napsütésben.

Horváth Róza (9)

Inhoff Renáta: Az unatkozó méhecske

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis méhecske, aki egy tarka-barka virágos réten élt a családjával.

A család egy kaptárban lakott, ahol mindenkinek megvolt a maga dolga. Anya az utódokról gondoskodott, a fiatalok a kaptárt takarították és a kicsiket etették, az idősebbek viaszból lépet építettek. Sokan kijártak dolgozni a virágok közé, a kutatóméhecskék megkeresték a nektárt, aztán szóltak a gyűjtőméhecskének, akik összegyűjtötték a nektárt a virágokról, hogy mézet készítsenek belőle, és közben beporozták a virágokat a rájuk tapadt virággal.

Nagy volt a sürgés-forgás egész nap, de a mi kis méhecskénk nem szívesen vett benne részt. Kimehetett volna ő is gyűjtögetni, de nem volt kedve kirepülni, dolgozni, szeretett volna inkább a kaptárban játszani, pihenni és mézet szopogatni, vagy odakint kergetőzni valakivel.

Odament az anyukájához:

– Szia anya! Úgy unatkozom. Játsszol velem?

– Sajnálom kicsim, most fontos dolgom van, gondoskodnom kell róla, hogy legyen sok méhecske.

Odament az egyik fiatal méhecskéhez:

– Szia! Úgy unatkozom. Van kedved velem játszani és mézet eszegetni?

– Sajnálom, de most fontos dolgom van, meg kell etetnem a kicsiket, aztán takarítanom kell. De ha segítesz nekem, hamarabb végzünk, és közben beszélgethetünk.

– Nincs kedvem, inkább megkérdezek mást is.

Odament az egyik idősebb méhecskéhez:

– Szia! Úgy unatkozom. Van kedved velem játszani és mézet eszegetni?

Inhoff Renáta

– Sajnálom, de most fontos dolgom van, lépet kell építenem viaszból. De ha segítesz nekem, hamarabb végzünk, és közben beszélgethetünk.

– Nincs kedvem, inkább megkérdezek mást is.

– Odarepült az egyik kutatóméhecskéhez:

– Szia! Úgy unatkozom. Van kedved velem játszani, kergetőzni?

– Sajnálom, de most fontos dolgom van, meg kell keresnem azokat a virágokat, amikben nektár van. De gyere velem te is, nagyon jó móka ám virágot keresni és közben beszélgethetünk, versenyezhetünk!

– Nincs kedvem, inkább megkérdezek mást is.

Odarepült az egyik gyűjtőméhecskéhez:

– Szia! Úgy unatkozom. Van kedved velem játszani, kergetőzni?

– Sajnálom, de most fontos dolgom van, gyűjtögetnem kell a virágokból a nektárt és be kell poroznom a virágokat. De velem jöhetsz, és akkor beszélgethetünk, versenyezhetünk közben! Olyan finom a virágok illata, tetszeni fog neked is!

– Nincs kedvem.

A kis méhecske nagyon csalódott volt, hogy nem akar vele játszani senki. Bánatában leült egy virágra és elpityeredett. Ekkor arra szállt egy pillangó, mert szeretett volna ő is nektárt enni.

– Miért sírsz, te kis méhecske? – kérdezte a pillangó.

– Mert senki se akar velem játszani, és én úgy unatkozom! – mondta a méhecske.

– Hát sajnos játszani most én sem érek rá, de úgy látom, hogy a te rokonaid, a méhecskék sosem unatkoznak és mindig vidámak. Gyere, nézd csak meg ezt a virágot! Látod milyen gyönyörű, és érzed milyen illatos? Olyan sokféle virág van, különféle színűek és alakúak, én mindig vidám leszek, amikor rászállok egy ilyen szép virágra és megszagolom az illatát. És a nektárja olyan édes! Kóstold csak meg!

A kis méhecske ekkor körülnézett. A virág, amin ült, tényleg gyönyörű volt, kékes-lilás-rózsaszínes színekben pompázott és az illata is csodálatos volt. Nem bírt neki ellenállni, és belekóstolt a nektárjába. Hű, micsoda fenséges íz! – gondolta magában, és már kereste is, hogy hol van a következő virág, amire szállhatna, észre se vette, hogy közben a lábára és a szőrére egy kis virágpór is tapadt. Elkészönt a kis pillangótól és tovaszállt. Mire ésbekapott, már számtalan virágot meglátogatott, és csak hordta-hordta a sok nektárt a kaptárba. Amikor találkozott a társaival, váltottak pár szót, aztán vidáman tovasiettek vagy versenyeztek, miközben a kaptárba siettek. A nap végére nagyon elégedett volt, és arra gondolt, hogy nincs is jobb a nektárgyűjtésnél.

Este fáradtan és boldogan pihent le a kis társaival, eszegetett egy kis mézet, és arra gondolt, milyen furcsa, hogy mióta beszélgetett azzal a kis pillangóval, egy percet sem unatkozott. Attól kezdve sosem panaszkodott, ha reggel ki kellett menni nektárt gyűjteni, ő volt az első, aki kirepült a kaptárból.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Inhoff Renáta

Káli Zsófia (10): Bee és Borka hőstette

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szép nagy kerek erdő, tele zöld fákkal, üde növényekkel és szép illatos virágokkal. Itt élt a kis aranyos méhecske Bee. Szeretett játszani a barátaival az erdőben. Kedvenc időtöltésük a virágról virágra ugrálás és a bújócska volt.

Egy szép napon, amikor Bee a barátaival éppen bújócskát játszott, úgy gondolta, hogy jól megréfálja barátait.

– Most jó messze elrepülök és elbújok annak a nagy tölgyfának a repedéseibe. Ott nem fognak megtalálni.

Eltelt fél óra, aztán egy óra, de Bee-t még mindig nem találták meg a többiek. Úgy döntött, hogy egy másik úton megy haza. Hazafelé repülve az erdő közepén furcsa dolgot látott. Hatalmas lánc talpas gépeket, egy kis bódét és rengeteg szemetet ezek körül. Kíváncsi volt ezért közelebb repült. Egy kis asztalon egy tervrajzot pillantott meg. Ezen egy új szálloda alaprajzát látta itt az erdő közepén.

– Ez nem lehet igaz! Ki akarják vágni a fákat, le akarják kaszálni a növényeket, a virágokat. Mi lesz az erdővel? Nem tudunk majd elég virágport gyűjteni! – bosszankodott magában Bee.

Időközben besötétedett. Bee gyorsan tempót váltott. Hazafelé repülve az erdő másik felén egy kis házikót pillantott meg, aminek ablakából fényt látott világítani. Berepült az ablakon, ami egy kis szobába vezette. A szobában egy kislány, Borka feküdt az ágyban és olvasott. Borka a szüleiével együtt lakik ezen a csodálatos helyen ebben az édes kis házikóban. Miközben olvasott, Bee a kíváncsi méhecske rárepült a kislány könyvére. Megfordult és egyenesen egymás szemébe pillantottak.

Hirtelen egy fehér fénycsóva sugárzott fel a kislány szobájában. A következő másodpercben Borka méhecskévé változott. A két kis méhecske beszélgetni kezdett:

– Szia! A nevem Bee.

– Szia, az enyém pedig Borka – suttogta ijedten az újdonsült méhecske. Hogyan lettem méhecske? Ez valami varázslat?

– Emlékszel, amikor a szemembe néztél – kérdezte Bee?

– Igen emlékszem – válaszolt Borka.

– A titok az, hogy ha valakinek a szemébe nézek, az méhecske lesz. De ne aggódj, nem maradsz örökre az.

– Mindig is szerettem volna repülni és méhecske lenni, de azt gondoltam, hogy ez csak álom lesz számomra.

– Most kipróbálhatod. Ugye szereted a természetet, a szép virágokat, a zöld fákat? – kérdezte Bee.

– Igen, persze – válaszolta Borka. Gyakran kirándulok a szüleimmel az erdőben és jeles természetvédő vagyok.

– Helyes! – helyeselt Bee. Van kedved repülni? – kérdezte Bee.

– Igen, persze! – ujjongott Borka.

Bee és Borka elindultak az erdő közepe felé, ahol a kis méhecske a gépeket látta. Borka elsörnyülködött a látottakon.

– Hogy lehetnek ilyenek az emberek! Mennyi szemet és mit keresnek itt ezek a gépek?

– Igen, sajnos ez nem szép látvány! – sóhajtott fel Bee.

Káli Zsófia (10)

Ahogy Borka repült, meglátta a tervrajzot az asztalon. Közelebb ment. Nem akarta elhinni, amit látott. A tervrajzon a pecsét azé az építő vállalaté, ahol édesapja is dolgozik. Borka zokogni kezdett. Bee igyekezett megvigasztalni a kis barátját:

– Ne sírj Borka! Még tehetünk ellene valamit.

– De mit? – kérdezte kétségbeesve Borka.

– Mondd el édesapádnak, hogy mit láttál. Csak ő tud rajtunk segíteni.

– Rendben, megteszek minden tőlem telhetőt – mondta Borka.

Másnap reggel Borka elmesélte édesanyjának érdekes történetét. Az anyukája megsimogatta kislánya fejét és így szólt:

– Én is úgy gondolom, hogy beszélj meg apával, hátha tud egy jobb megoldást. Beszélj rá, hogy menjetek el sátorozni. Akkor kötetlenül és őszintén tudsz vele beszélgetni.

Így is lett. Borka és édesapja a hétvégén elmentek kirándulni. A kislány szándékosan arra a helyre vezette édesapját ahol a munkagép és az eldobált szeméthegek voltak az erdőben.

- Nézd apa mit műveltek itt az emberek a természettel! – kiáltott fel Borka.
- Ez szörnyű! – mondta az édesapja.
- Apa ezek a Te cégednek a munkagépei. Tudtad, hogy ide akartok építeni egy szállodát? Nézd meg ezt a tervrajzot! – mondta Borka és odavezette apukáját a tervrajzhoz.
- Azt tudtam, hogy szállodát akarunk építeni de azt hogy ide akarják, azt nem tudtam. A terveket nem láttam – szörnyülködött az apuka.
- Apa kérlek, tegyél valamit, hogy ez ne következzen be. Ha kivágják a fákat, levágják a virágokat, azzal sok élőlény elveszíti a lakóhelyét, a méhecskék is kevesebb helyről gyűjthetik a virágport. Nézd meg ezt a sok eldobált szemetet is! Elcsúfítják a környezetet. Még nem késő. Kérlek, segíts! – kérlelte édesapját Borka.
- Igazad van kislányom. Feltétlenül beszélek a főnökömmel – mondta az édesapja.

Hétfőn Borka izgatottan várta, hogy édesapja hazaérjen a munkahelyéről. Fel-le toporgott a szobájában, miközben kis barátja Bee járt az eszében. Egyszer csak kinyílt az ajtó és hallotta, hogy édesapja hazaért.

– Képzeld kislányom! – kiabált az édesapja – beszéltem a főnökömmel, aki egyetértett velem és megígérte, hogy egy másik helyen fogjuk megépíteni a szállodát, ahol nem ártunk a természetnek.

– Hurrá! – kiáltott fel Borka, és édesapja nyakába ugrott.

Borka aznap este kinyitotta a szobája ablakát, felkapcsolta a lámpát és izgatottan várta, hogy Bee berepüljön. Kis barátja nemsokára meg is jelent nála.

– Szia Bee! Képzeld, sikerült leállítani az építkezést és hamarosan a munkagépeket is elviszik és összeszedik a szemetet is – mesélte örömmel Borka.

– Éljen! Megmarad az erdő, a növények és a virágok. Nagyon köszönöm az élővilág nevében. Ügyes vagy Borka! – mondta Bee.

– Én is nagyon örülök. De most már menjünk aludni, pihenjük ki az izgalmakat! Holnap szeretnék veled bújócskát játszani – mondta Borka.

Azzal elköszöntek egymástól és mindketten nyugovóra tértek.

Kaptár csapat (10)

Törökkoppányi Általános Iskola és AMI: A méhecske és a medve barátsága

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy virágos tisztás az aranyerdő mellett. Itt építette fel kaptárját egy szorgos méhcsalád. Néha-néha szerettek volna gyógyító erejű nektárt gyűjteni az erdőben is, de a nektárt adó virágokat bizony erősen őrizték a legerősebb vadállatok.

Történt egyszer, hogy a méhkirálynő súlyosan megbetegedett. A kaptárban senki sem tudta meggyógyítani. A méhecskék összegyűltek tanácskozni, mitévők legyenek.

– Valakinek meg kell szereznie a gyógyító erejű aranynektárt az erdőből – határozták el.

De ki legyen az? Ezt a veszélyes feladatot nem tudja ám végrehajtani akárki!

– Majd én elvállalom – állt fel Bátor Botond, aki a kaptár legerősebb, legvakmerőbb harcosa volt.

– Hurrá! – örvendeztek a többiek. – Nincs nálad rátermettebb vitéz erre a feladatra.

Másnap kora reggel indult az aranyerdőbe, hogy megszerezze a gyógyító aranynektárt.

Amikor odaért és be akart surranni a fák közé, kiugrott az őrt álló medve.

– Megvagy, betolakodó! – kapott a méhecske után, de abban a pillanatban egy tüske csapódott a szemébe, ezért nem sikerült elkapnia.

– Jaj, jaj, nem látok! Segítség, megvakultam! – siránkozott.

Botond nagyon örült, hogy megmenekült, és már repült is tovább az erdő belsejébe. Megkönnyebbülten sóhajtott:

– Hogy én milyen szerencsés vagyok!

Igen ám, csak hogy a medve fájdalmas kiáltásai továbbra is a fülében csengtek. Nagyon megsajnálta, és elszégyellte magát, hogy magára hagyta a bajba jutott állatot. Vissza fordult hát, hogy segítsen rajta.

A medve panaszosan vinnyogott az erdő szélén. A méhecske így szólt hozzá:

– Visszajöttem, mert meg akarlak gyógyítani. Ha megengeded, kiveszem a szemedből a tüskét.

– Nem hiszek neked, hiszen minden miattad történt! Biztosan most is meg akarsz szúrni – mondta kételkedve a medve.

– Bízz bennem, kérlek! Pont azért szeretnék segíteni, hogy jóvá tegyem, ami történt!

– Rendben van – állt rá a medve. – Ha meggyógyítasz, akkor továbbengedlek az erdőbe.

Így is lett. A mackó annyira örült, hogy újra látott, hogy még útba is igazította Botondot az aranynektár felé. A kis méh most már akadály nélkül megszerezte a gyógyító édességet.

Visszaérve a medvéhez cseppentett belőle a szemébe, hogy teljesen elmúljon a fájdalma.

– Köszönöm, Botond! Te vagy a világon a legjobb szívű. Sosem felejtelek el. Amikor csak szükséged lesz rá, mindig beengedlek aranynektárért az erdőbe – búcsúzott hálásan a mackó.

– Köszönöm, barátom! – intett neki a kis méh. – Biztosan látjuk még egymást – azzal sietve elindult haza.

A többiek már türelmetlenül várták, mert a királynőjük egyre rosszabbul lett. Botond azonnal cseppentett a szájába a csodás orvosságból, és csodák-csodája, néhány perc múlva a királynő kinyitotta a szemét. Hálásan mosolygott Bátor Botondra, akinek az életét köszönhette.

Miután a kis méh elmesélte, hogy sikerült elvégeznie a küldetést, a kaptár legmagasabb kitüntetését kapta medve barátjával együtt, amit attól fogva büszkén viseltek mindketten.

Itt a vége, fuss el véle.

Orsós Virág (10)

Kassai Márk (9): Mézes-mázos történet a kezdetekről

Ez a történet egy 130 millió évvel ezelőtti kalandot mesél el, amikor még páfrányok, cikászok, dinoszauruszok, és hatalmasra növő rovarok népesítették be a Földet.

Történetünk főhőse is egy rovar, pontosabban egy méhecske, aki, legnagyobb sajnálatára, társainál jóval szerényebb testi képességekkel rendelkezett.

Születési sorszáma szerint ő volt a 20120106-os, de mi az egyszerűség kedvéért hívjuk csak Bálintnak. Nos, ahogy már utaltam rá, a mi Bálintunk nem volt sem szép, sem erős, sőt, még különösebben ügyes sem. Ha őszinték akarunk lenni, akkor inkább azt mondhatnánk, hogy alacsony volt, és kissé, hmm... teltkarcsú.

A méhek ekkor még ragadozók voltak, apró rovarokat zsákmányoltak, s azokat ették. Bálint ebben a tekintetben is kilógott a sorból, ő ugyanis vegetáriánus volt, és a méhlárváknak fenntartott virágporból volt csak hajlandó enni. A többiek nem tartották valami sokra, gúnyolódások céltáblájává vált, és miután a pici méhecskéket a méhtársadalom állami gondozottként neveli, még szüleinek sem sírhatta el bánatát. Szomorúságában arra a következtetésre jutott, hogy nincs más lehetőség, el kell szöknie világgá. A gondolatot tett követte, és a soron következő zsákmányszerző kirepülés után nem hazafelé vette az irányt, hanem indult, amerre a szárnya vitte, várta a nagyvilág.

Eleinte nagyon fárasztó volt számára a repülés, de néhány nap alatt annyira megerősödtek a szárnyai, hogy akár az éves Méh Gyorsasági Repülőbajnokságon is részt vehetett volna.

Élvezte a szabadságot, a friss levegőt, és azt, hogy nem bosszantja semmi és senki.

Egyik este, amikor már elfogyasztotta az esti páfrányfenyő-virágpor vacsoráját, valami olyan hangra lett figyelmes, amit még sosem hallott azelőtt. A kíváncsisága legyőzte félelmét, és a hang irányába repült. Néhány pillanat múlva egy lassan folyó holtág partján találta magát, és óriási, négyszárnyú rovarok táncában gyönyörködhetett. Csodálatosnak találta az ügyességüket, a levegőben szinte elképzelhetetlen trükköket hajtottak végre, pedig tényleg hatalmasra nőttek, szárnyuk fesztávolsága több mint fél méter volt.

– Ti kik vagytok, és hogy tudtok ilyen fantasztikusan repkedni?
– kérdezte.

Hőnich Réka (10)

- Mi a Magenavrák vagyunk, vagy ahogy csak emlegetnek minket, az óriás-szitakötők.
- Nem félsz tőlünk, apróság? – kérdezte a legnagyobb.
- Nem igazán. Miért? Kellene?
- Jobban tennéd – mosolyodott el a szitakötő. – Mi ugyanis ilyen kispajtásokat eszünk reggelire, mint amilyen Te vagy. De mivel ilyen bátor fiú vagy, meghagyjuk az éteted, és ha még mindig kíváncsi vagy rá, megtanítunk a táncunkra is.

Így történt, hogy – bár ez beletelt néhány napba – hősünk elsajátította a négyszárnyúak tánctudományát. Mikor már a fektetett nyolcas tánclépései is hibátlanul mentek, Bálint elbúcsúzott újdonsült barátaitól, és ismét útnak indult. Egyre dúsabb növényzetű területekre jutott, és egyszer csak megpillantott valamit a távolban, ami felkeltette a figyelmét. Olyan élénk színeket látott, amelyeket még sohasem. Közelebb repült, és csodálatos illatokat érzett. Apró rovarokat látott, amelyek a színes kis növényeket nyalogatták, s szemmel láthatóan boldognak tündek. Bálint megszólította egyiküket.

- Szia, miért nyaldossátok ezeket a növényeket? – kérdezte.
- Gyere, kóstold meg te is, és megtudod! – jött a válasz.

Bálint eleget tett a felszólításnak, és miután megízlelte a virág nektárját, úgy érezte, hogy ilyen finomat még életében nem evett. Szálldosott virágról-virágra, és nem tudott betelni a csodálatos ízekkel. Ekkor eszébe jutottak az otthon maradt társai, és úgy érezte, hogy velük is meg kell osztania ezt az íz-élményt. Még néhányat kortyintott a nektárból, és egy levélből készített kosárkát is megtöltött vele, hogy társai is megkóstolhassák.

Néhány napnyi vad repülés után hazaérkezett. A méhek azt hitték, hogy már meghalt, nagyon megörültek neki, és szánták-bánták viselkedésüket. Hát még amikor Bálint megkóstoltatta velük a nektárt. A királynő rögtön kiadta a parancsot, hogy hozzanak belőle, amennyit csak tudnak. Igen ám, csak hogy a pontos helyet csupán Bálint ismerte, ő pedig olyan fáradt volt a hosszú repülőúttól, hogy esélye sem lett volna odajutni. Ekkor azonban eszébe jutott a négyszárnyúaktól tanult tánc. A fontosabb mozdulatok jelentését megtanította társainak, s ennek segítségével már el tudta mutogatni, hogy milyen irányba, és meddig repüljenek, míg eléri az illatos rétet.

Az akció oly sikeres volt, hogy, bár még hosszú évezredekbe telt, a méhek egyre több virágos mezőt fedeztek fel, s lassacskán teljesen áttértek a nektárfogyasztásra. A Föld növényvilágának szaporodásában ezzel akaratlanul is óriási szerepet vállaltak, hiszen a nektár gyűjtése során a virágport átviszik egyik növényről a másikra, ezzel segítve a megtermékenyítést. A méhtánc pedig, azóta a méhek kommunikációjának legfontosabb részévé vált.

Köszönjük Bálint!

Koncz Gergő (5): A zümmögő gyerek bajba kerül

A nap már aludni készült és a kis zümmögő gyerek úgy döntött, hogy elmegy virágport szedni. Ment, ment, mendegélt az erdőben és talált egy virágot és arra leszállt. Gyűjtögette a virágporokat és a virág kezdett elálmosodni és becsukódtak a szirmai. És ezt nem vette észre a kis zümmögő gyerek. És az anyukája várta, de nem jött haza. És akart hazamenni a kis zümmögő gyerek, de csukva találta a virág szirmait. Az anyukája is az erdőben mendegélt, de nem találta. Talált egy becsukott szirmú virágot. A Hold alvásra készen állt. A Nap felkelt és kinyílt a virág szirma és benne találta a kis zümmögő gyereket. Énekeltek útközben és hazaértek. Az anyukája mondta:

– Többet nehogy elveszsz! És a testvérei örömmel fogadták. Vége, aludjatok szépen!

A szöveg változtatás nélkül került rögzítésre, tollba mondta Koncz Gergő, 5 éves óvodás, 2021 áprilisában.

Rézműves Róbert (15)

Kovács Csenge (9): Mézi, a hős méhecske

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy méhcsalád. Ez a méhcsalád egy szép, napsütéses tavaszi napon új méhlikásba költözött, egy virágos rét szélén lévő akácfa odvába. A méhek nagyon örültek az új lakóhelynek a fürtös akácvirág és a réti virágok miatt. Alig várták, hogy a hosszú téli hónapok után, újra kirepülhessenek és végre finom virágport gyűjthessenek. Békésen teltek a napok, szorgos munkával. Viszont volt ennek egy rossz oldala is, mégpedig az, hogy ezen a réten nemcsak a méhek éltek, hanem a népes csigacsalád is. A méhek egyszer csak észrevették, hogy nem hordanak annyi mézet, mert nincsen elegendő virág a közelben.

Az odú ajtajában dolgozó méhek látták meg, hogy kik az okozói ennek a szörnyű történetnek. A falánk csigák minden virágzó növényt elpusztítottak, ami a réten nőtt. A méhek eleinte egyre messzebb és messzebb voltak kénytelenek repülni a lakhelyüktől, hogy megfelelő mennyiségű nektárt találhassanak. Sajnos így nagyon elfáradtak a mézgyűjtésben. Ez megnehezítette a mindennapi munkát.

Egy nap, a méhcsalád egyik tagjának, Mézinek elege lett a fárasztó és hosszú repülésekből, amit a nektárért kellett megtennie nap, mint nap. Mézi ezért úgy döntött, hogy ő márpedig innentől kezdve nem dolgozik, otthon marad és pihen.

A társainak nagyon hiányzott Mézi, főleg a legjobb barátjának, Pitypangnak, hiszen minden egyes nap együtt indultak a nektárgyűjtő útra. A méhkirálynőnek is a fülébe jutott a hír, miszerint Mézi nem megy nektárt gyűjteni, mert unja a sok repülést, ezért meglátogatta őt.

- Jó napot Méhkirálynő! – köszönt tisztelettudóan Mézi.
- Szervusz Mézi! –köszönt vissza a Méhkirálynő kissé haragosan.
- Azért látogattam el hozzád, mert hallottam, hogy nem dolgozol a család és az emberek mézéért – mondta kimérten a Méhkirálynő.
- Igen, így van! Én kicsi vagyok, nem tudok ennyit repülni és még nektárt is gyűjteni, elfáradok. És mindez azok miatt a mihaszna csigák miatt – felelte Mézi bánatosan.
- Mivel már sokszor bizonyítottad eszedeségedet, én megbízlak azzal a feladattal, hogy fundálj ki egy olyan tervet, ami mindkét család javát szolgálja – kérte a Méhkirálynő.
- Rendben! – válaszolta Mézi.
- Viszlát!
- Szervusz!

Úgy is lett! Mézi elhatározta, hogy megmenti a méhcsaládot, ezzel pedig a mézet és még aznap éjszaka kitalál valamit. Egész éjjel nem hunyta le a szemét, csak forgolódott, nem tudott aludni. Fel, s alá járkált, de végül kitalálta a remek megoldást és elaludt. Másnap reggel rögtön a Méhkirálynőhöz sietett és elújságolta neki az ötletét.

- Szóval arra gondoltam, hogy megkérhetnénk a csigacsaládot, hogy költözzenek el, így mi sem zavarjuk őket a zümmögésünkkel és ők sem teszik tönkre a mi életünket. – mondta lelkesen Mézi.

- Hát ez csodás ötlet! – csodálkozott a Méhkirálynő, de hozzátette: – Csak egy a baj, hogyan fogjuk rávenni őket, hogy a megszokott helyükről csak úgy elköltözzenek?

- Ne aggódj Méhkirálynő! Van nekem a tarsolyomban néhány dolog, majd én beszélek velük – felelte Mézi magabiztosan.

Még aznap elmentek a csigákhoz, hogy valahogy megbeszéljék a dolgot. Viszont ők hallani sem akartak a költözésről. De Mézi nem hagyta magát, egyre csak mondta a csigáknak:

- Tudjátok ti milyen fontos nekünk és az embereknek a méz? – kérdezte. Nagyon egészséges és meggyógyítja a beteg embereket.

Mézi olyan meggyőzően beszélt a csigáknak arról, hogy miért fontos, hogy legyen méz, és hogy miért lenne jó, ha ők elköltöznének egy másik rétre, hogy végül a csigák beleegyeztek. De sajnos nem tudták, hogyan költöznek el, mert ők olyan lassúak.

Mézi és barátja Pitypang ismét törni kezdték a fejüket. Vajon hogyan lehetne minél hamarabb segíteni a csigáknak elköltözni. Egyszer csak Mézi felkiáltott:

- A mi családunkban mindenki tud repülni! Vigyük el mi a csigákat az új rétre, mivel a csigák túl lassúak ahhoz, hogy elköltözzenek, így tíz méh felemelhetne egy csigát és így vihetnénk át őket a másik lakóhelyükre.

- Ez zseniális ötlet Mézi! – kiáltott fel a Méhkirálynő.

A méhcsalád összefogott és közös erővel elvitték a csigákat egy másik rétre. Attól a naptól kezdve a méhek és a csigák barátságban éltek a két réten közel egymáshoz.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Kovács Csenge (9)

Lukácsi Lelle (10): Zümi kalandjai

Az erdő szélén volt egy rét. A réten egy kaptárban lakott egy méhcsalád. Az egyik kis méhet úgy hívták, hogy Zümi.

Egyszer korábban kelt fel, mint a többiek. Azt gondolta, hogy elmegy egyedül megnézni az erdőt, mert még nem engedték el a családtagjai, hogy egyedül elmenjen. Ezért elindult. Útközben találkozott egy őzikével, és összebarátkoztak.

– Hogy hívnak? – kérdezte Zümi.

– Pöttyösnek – mondta.

Miközben beszélgettek, sírást hallottak. Elkezdtek követni a hangot, és egy kis mókusra találtak rá.

– Miért sírsz?

– Mert a családom elment kirándulni, és engem véletlenül itt hagytak.

– És mi a neved?

– Mandula.

– Menjünk, Mandula, keressük meg a családot!

Elindultak, átkeltek a patakon, eközben jót beszélgettek. Elmesélte Mandula, hogy milyen jót szoktak kirándulni. Elmesélte azt is, hogy tél előtt minden napot a mogyoró, toboz, bükkmakk és bogyók gyűjtésével töltene, és nagyon el szoktak fáradni a végére.

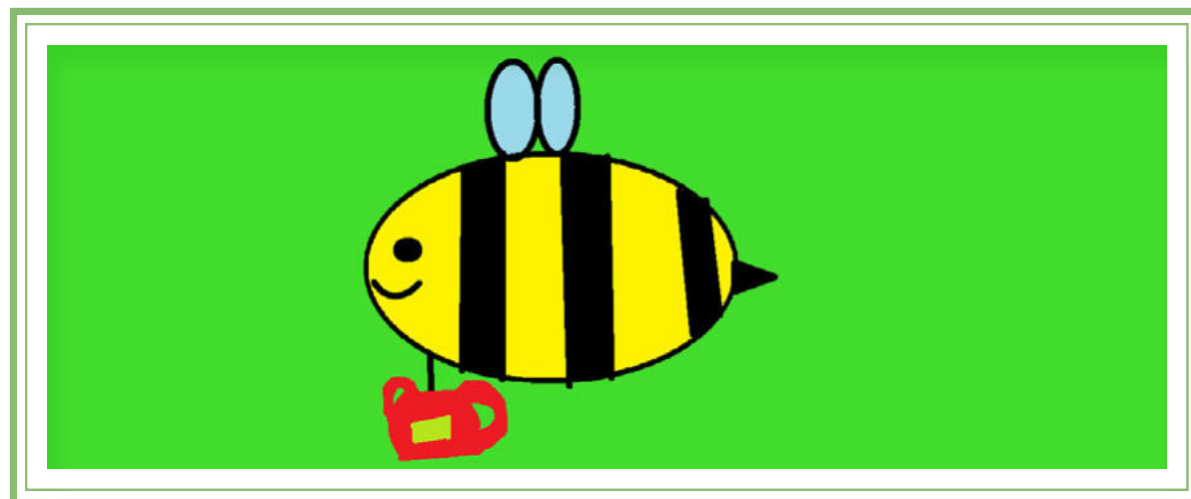
– Figyeljetek, nézzétek, milyen nagyot tudok ugrani, megmutatom!

Az egyik fáról az 5 méterre lévő fára ugrott, miközben a farkával egyensúlyozott. Zümi és Pöttyös csodálkozott.

– Ügyes vagy, Mandula, nem is tudtam, hogy ekkorát tudsz ugrani!

– Köszönöm! – mondta büszkén Mandula.

Sétáltak egy olyan helyen, ami Pöttyösnek nagyon ismerős volt.

Lukácsi Lelle (10)

– Eszembe jutott egy régi történet! – szólalt meg Pöttyös.

– Meséld el!

– Régebben, amikor még kicsi gida voltam, láttunk anyukámmal egy kiránduló családot az erdőben. Anyukám azt mondta, hogy neki el kell futnia, de én maradjak itt, és bújjak bele az avarba. De a kiránduló család mégis észrevett. A legkisebb gyerek azt mondta, hogy vigyenek engem haza. De a szülei azt mondták, hogy lehet, hogy az anyukája nagyon megijedt és elszaladt, de hogyha elmegyünk innen, akkor lehet, hogy visszajön érte. Elment tőlem a család. Az anyukám visszasietett hozzám. Megnézte, hogy minden rendben van-e. Az anyukámmal megvártuk, amíg az emberek elmennek, utána mi meg elballagtunk.

– És nem féltél? – kérdezte érdeklődve Zümi és Mandula.

– Hát egy picit félttem.

– Mi is féltünk volna a te helyedben.

Mendegéltek az úton, és láttak egy lila és egy fehér virágot. Zümi ezt mondta:

– A lila és a fehér virág kedvence a méheknek, és nekem is az. Sokat szoktunk dolgozni a réten, hogy be tudjuk porozni a virágokat, és hogy mézet tudjunk készíteni. Képzeljétek, az embereknél van egy olyan közmondás, hogy olyan szorgalmas, mint a méh. Ez igaz is, mert mi nagyon szorgalmasak vagyunk, és én nagyon szeretem beporozni a virágokat.

– És milyen növényekből szoktatok mézet csinálni?

– Szoktunk repceből, akácból, napraforgóból, hársból, szelídgesztenyéből, levendulából, de előfordul, hogy több növény nektárjából készítjük, ez a vegyes méz.

– Ez nehéz munka lehet!

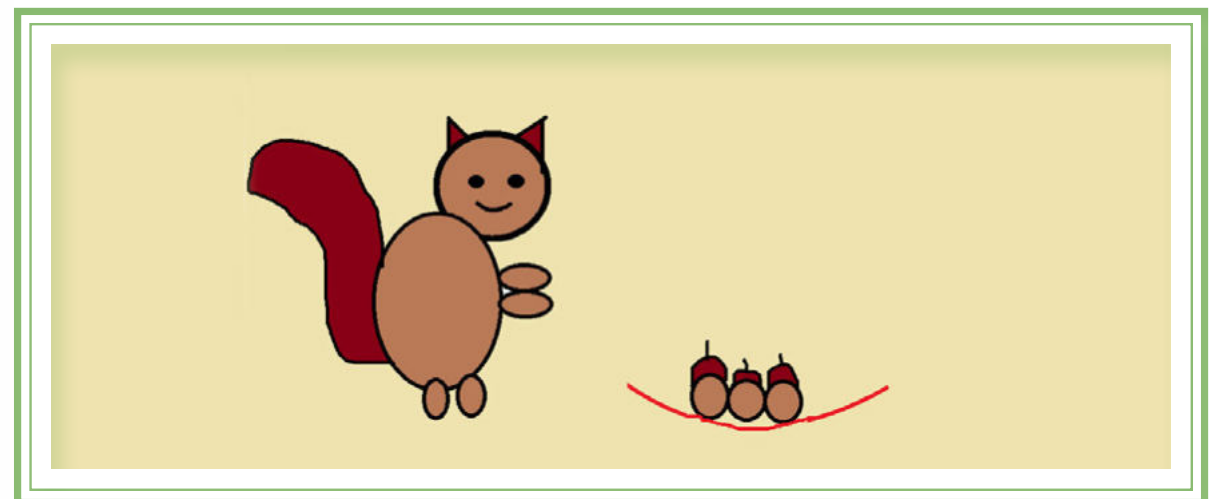
Mendegéltek, mendegéltek, és láttak egy medvét. De a medve köhögött, és folyt az orra. Zümi így szólt hozzá:

– Segíthetek neked, hogy meggyógyulj?

– Igen! – mondta boldogan a medve.

Zümi kivette a kis piros hátizsákjából a mézet, és odaadta a medvének.

– Köszönöm szépen, hogy segítettél!

Lukácsi Lelle (10)

– Szívesen!

Elköszöntek egymástól, és Zümi, Pöttyös és Mandula folytatták az utat. Arra mentek, amerre a malaccsalád él. Meglátta őket egy kismalac, amelyik elvándorolt a többi közül.

– Sziasztok, röff, röff! Mókus, tudnál segíteni makk keresésben? Elsétáltam a többiektől, és nagyon éhes vagyok, röff, röff.

– Persze, induljunk!

Sokat nevetgéltek, miközben makkot kerestek. Ezalatt Zümi és Pöttyös bújócskáztak. Mindannyian jól szórakoztak. Mandula és a kismalac befejezték a makk keresést, és megtették ketten a makkokat. Elköszöntek egymástól, és elindult Zümi, Pöttyös és Mandula. Odaértek egy patakhoz, és ott volt egy csiga.

– Kérlek, vigyél át engem a patakon őzike, mert én nem tudok átmenni.

– Jól van – válaszolta a Pöttyös.

– Gyere fel a hátamra! – A csiga felmászott Pöttyös hátára, és egy nagy ugrással már a patak túloldalán voltak.

– Köszönöm szépen!

– Nincs mit!

A csiga elment. Zümi átrepült a patakon, Mandula meg átugrotta. Sétáltak tovább, és ezt hallották:

– Mandulaaa! Hol vagy?

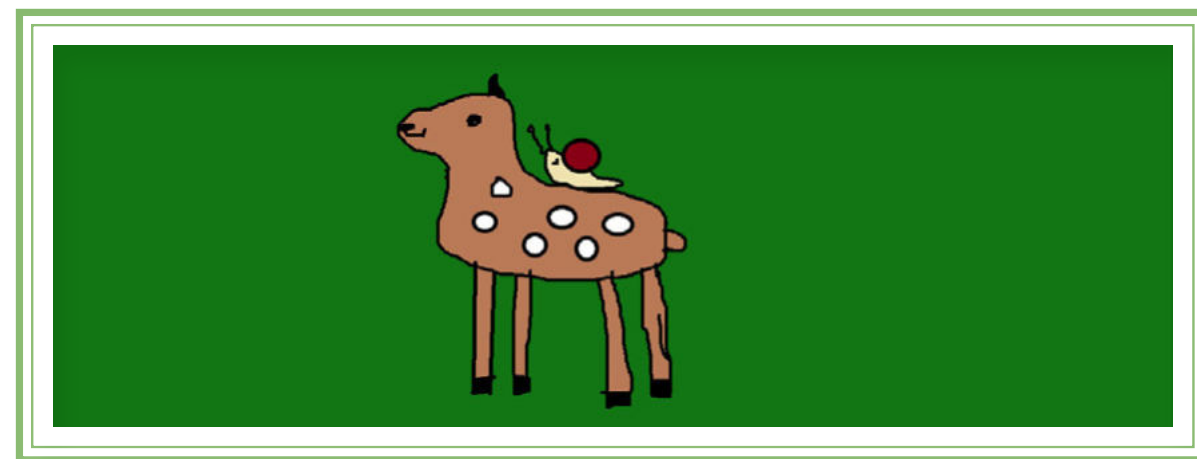
– Anya, apa itt vagyok!

– Köszönöm, hogy elhoztátok Mandulát!

– Szívesen!

Zümi megint elővette a kis piros hátizsákját, és kivett belőle két üveg mézet, amit odaadott Mandulának és Pöttyösnek. Megbeszélték, hogy minden héten találkoznak egyszer.

Zümi elindult hazafelé, és otthon elmesélte, hogy mi minden történt vele.

Lukácsi Lelle (10)

Marton Johanna (9): Segítsétek a méheket!

Borisz a nyarat ismét a nagyinál töltötte vidéken egy kis faluban, ahol mindig izgalmas kalandok várták. Az idei nyár is tartogatott meglepetéseket, de hogy mi várt rá vasárnap a mezőn, arra álmában sem gondolt.

Szeretett kint csatangolni a természetben, de a virágokat, bogarakat és az állatokat nem sokra becsülte. Kavicssal dobálta és bottal ütögette őket. Állandóan a bajt kereste és a rosszaságon járt az esze. Csúzlival lövöldözött és mókásnak találta, ha eltalált egy kismadarat, megdobott egy fát vagy eltaposott egy bogarat.

Éppen a fűben feküdt és azon gondolkodott, hogyan ejthetne fogságba egy csodaszép pillangót, amikor egy hatalmas dongó zümmögve repült felé. Azonnal elkezdett vadul hadonászni a botjával. Csapkodott jobbra, balra, végezni akart a kis dongóval, mikor az váratlanul rákiabált.

– Ne bánts, kérlek! Ne csapkodj! Való igaz, hogy félelmetesen nézek ki, hiszen én vagyok a poszméhecskék császára, de hidd el, nagyon békétűrő vagyok, és nem támadok emberre! De bizonyára ezeket a dolgokat te is tudod, hiszen tanuljátok az iskolában, igaz?

Borisz rémülten kiabált.

– Úristen, ez a dongó beszél hozzám!

– Igen, próbálok, ha figyelnél rám és nem ordítanál! – folytatta barátságosan a kis dongó.

– Figyelek, figyelek! – dadogta Borisz.

A kis dongó folytatta.

– Boginak hívnak, Dongó Boginak. Hát téged?

– Bo-Bo-Borisznak!

– És mit csinálsz itt kint a mezőn, Borisz? Messziről figyeltelek ám! Nem szép dolog tőled, hogy bottal és kővel rongálsz a természetet. Nincs jobb dolgod, mint csúzlival lövöldözni?

A kisfiú zavarba jött.

– Sajnálom, unatkoztam – motyogta az orra alatt.

– Hát, unatkozás helyett, inkább gyere velem sétálni és közben beszéljessünk!

– Miről beszéljessék én egy dongóval?

– El se hinnéd, mennyi érdekes dolgot csinálunk mi itt a mezőn és az erdőben.

– Ja, képzelem! Például gyerekeket ijesztgettek?

– Nem vagy te egy kicsit szemtelen? Futkosol itt a csúzlival és közben pontosan tudod, hogy te ijesztgetsz bennünket, méheket!

– Aha, te meg a rémes zümmögéseddel a frászt hozod rám!

– A rémes zümmögésemmel? Kikérem magamnak! Én mindennap ilyen szépen ébresztem az erdőt és a mezőt. Nagyon barátságos vagyok, békétűrő, bármit is gondolsz rólam. Nyugodtan, akár meg is simogathatsz!

– Ja, majd ha fagy!

Bogi nem törődött a gúnyos megjegyzéssel. Vidáman zümmögve folytatta.

– Ráérősen repdesek virágról virágra és közben hangosan zümmögök és dongolkodok.

– Na, akkor csak dongolkodj tovább, én megyek, nem tartalak fel!

– Jaj, dehogyis tartasz fel! Örülök, hogy találkoztunk!

– Már megbocsáss, de én nem örülök neked, kedves Bogi! Halálra rémítettél!

– Tényleg? Pedig mindenki azt mondja rólam, hogy olyan édes és szőrös vagyok, mint egy kis cuki, duci panda! Ja, és nagyon fontos feladatom van, amit nagyon komolyan is veszek. A virágport, vagyis a pollent szállítom egyik virágról a másikra. Ha ezt nem tudnám megtenni, nem lenne termése a növényeknek és nem lenne ennivalója az embereknek. Nem ehetnétek finom almát, dinnyét, paradicsomot, barackot, krumplit, hagymát, cse-resznyét, meggyet, epret, babot, sárgarépát, tököt, uborkát és még sorolhatnám.

Borisz döbbenten figyelt.

– Ez igaz? Hihetetlen, amit mondasz!

– Dehogy hihetetlen! Hallanád Mancikát, a háziméhecskét! Ő a legjobb barátom. Ők készítik a legfinomabb mézet a világon, a folyékony aranyat, amit nagyon szerettek és gyógyító hatással van rátok. A méztől lesz erős a szívetek és az izmotok. De bizonyára ezeket a dolgokat te is tudod.

Borisz zavarba jött és elszégyellte magát.

– Igazából fogalmam sem volt arról, hogy éltek és mit csináltok.

Bogi kedvesen folytatta.

– A minap mesélte Mancika, tudod, a háziméhecske, hogy 1 kiló mézért félmilliószor repül ki társaival a kaptárból. Ennyi repüléssel 7-szer lehetne körbeprepülni a Földet. Mancikáék rengeteget dolgoznak ám! Ti emberek, ezt a hatalmas munkát robot drónokkal akarjátok helyettesíteni. Kizárt, hogy sikerüljön! Mancikáék munkáját lehetetlenség pótolni!

Borisz majdnem elsüllyedt szégyenében. Hüledezve hallgatta a dongólányt.

– Bocsáss meg Bogi! Bántani akartalak és közben fogalmam sem volt arról, hogy ilyen fontos feladatot láttok el! És hogy történik az a bizonyos beporzás?

– Hát, amikor rászállok egy virágra, a csíkos, szőrös bundámba beleragad a virágpor és mikor a következő virágra átrepülök, a rám ragadt virágport viszem magammal a másik virág bibéjébe. Kosárkák vannak a hátsó lábamra erősítve, abba gyűjtöm a virágport és szórom szét minden kis növény virágára. Több száz növényt látogatok meg így naponta.

– Ezt komolyan mondd?

– Persze, de képzeld, Mancikáék még nálam is szorgosabbak, mert ők több ezer virágot is be tudnak porozni egy nap alatt. Sajnos a sok permetezés, a vegyszer használata és az élőhelyeink eltűnése miatt, nagyon sok barátomat elveszítettem.

Borisz most már mélységesen restellte, amiért ilyen goromba volt ezzel a kis dongóval. Eltökélte, hogy helyrehozza a hibáját.

Marton Johanna

– Nagyon szeretnék segíteni neked! Itt töltöm az egész nyarat a nagyinál. Rengeteg időm van és jó lenne hasznosan eltölteni!

– Ha tényleg segíteni szeretnél, építs nekünk méhecske hotelt vagy darázs garázst, ami kilyukasztott tűzifa kugliból van. Ott nyugodtan élhetnének, és a lyukakba belerakhatnánk petéinket és kicsinyeinket. Mondd el a barátaidnak, hogy ültessenek nekünk virágzó sövényeket, kiskerteket, virágos erkélyeket, virágos parkokat és mi a barátaimmal nagyon megháláljuk ezt nektek!

– Bogi, megígérem, hogy amiben csak tudok, segítek! Már holnap nekiállok és nagypapával barkácsolunk nektek egy szép méhecske hotelt.

– Nagyon boldoggá teszel Borisz! Rám is fér, mert sajnos az utóbbi időben csak rossz híreket hallok. Tegnap Mancika azt mesélte, hogy Kínában, Szecsuan tartományában már emberek végzik a beporzást. Műanyag téglékbe gyűjtik a virágport, aztán ecsettel és tollseprűvel söprik át a másik növényre.

– Ez borzalmas! – döbben meg a kisfiú.

– Nekem mondd? Én sem akartam elhinni. Ez a méhecskék megcsúfolása! – háborgott Bogi.

– Segítsetek nekünk és ne bántsatok bennünket, mert mi méhecskék vagyunk a leghasznosabb pici lények a világon!

Beesteledett mire Borisz elkészült a kis dongó lánytól. Elhatározta, hogy minden erejével és tudásával segíteni fogja ezeket a kis méhecskéket.

Egész éjjel nem jött álom a szemére, mert nagyon bántotta a lelkiismerete. Alig tudta kivárni a reggelt, hajnalban már ugrott is ki az ágyból és szaladt nagyapjához a műhelybe, hogy megépíthesse Boginak a kis házikót.

Borisz megfogadta, hogy soha többé nem bántja sem az állatokat, sem a növényeket, sem a kis bogarakat és ezt úgy szerette volna leginkább bebizonyítani, hogy a kedvenc csúzlóját kettéfűrészeltette nagypapájával, hogy aztán beépíthessék az egyik méhecske hotelbe, amit olyan nagy gonddal és szakértelemmel készítettek Boginak és barátainak!

A kisfiú minden nyáron visszajár a faluba és az első dolga meglátogatni Bogit, a kis dongólányt.

Építi a méhecske hoteleket, a darázs garázsokat és a legnagyobb szeretettel óvja a méhecskéket, akikkel egy életre szóló barátságot sikerült kötnie.

Méhkirálynő csapat (10) Törökkoppányi Általános Iskola és AMI: Az eltűnt méhecske

Egyszer volt egy méhecske, Balázs, aki a legerősebb, legokosabb, legudvariasabb volt a kaptárban, ezért megválasztották méz kiszállítónak. Minden nap finom lépes mézzel örvendeztette meg azokat az erdőlakókat, akik aznap megrendelték az édességet.

Az állatok nagyon megszerették a kedves méhecskét, aki mindig pontosan szállított, és barátságosan elbeszélgetett mindenkivel.

Mint minden reggel, kedden is elindult a munkába. Először a medvéhez vitte a mézet.

– Jó reggelt, Medve bácsi! Meghoztam a finom, édes csemegét!

– Jó reggelt, Balázskám! Köszönöm szépen, már alig vártam!

– Remélem, ízleni fog. Jó étvágyat kívánok hozzá! A holnapi viszontlátásra! – köszönt el a méhecske, majd indult tovább a farkashoz.

Már majdnem odaért, amikor feltűnt az úton az erdő legsunyibb, legkapzsisbb lakója, Csencselő, a róka. A finom mézre fájt a foga. Kergetni kezdte Balázst. Szerencsére az utolsó pillanatban sikerült bemenekülnie Ordas apó házába, aki a védelmére kelt.

A róka csalódottan eloldalgott.

A veszély elmúltával, Balázs Dongó Dominikhez indult. Útközben találkozott egy hatalmas lódarázssal, aki így szólt hozzá:

- Te vagy a méz kiszállító? Már sokat hallottam rólad. Én is szeretnék mézet rendelni a kaptárból.
- Nagyon örülök neki. Szívesen hozok neked is – örvendezett Balázs.
- De úgy látom, fáradt vagy. Gyere, pihenj meg nálam! Meghívlak egy jó ebédre is, aztán majd megbeszéljük a dolgunkat – hívta a lódarázs.

A kis méh elfogadta a barátságos meghívást. Ám ahogy az ajtón belépett, nem egy finom ebéd, hanem egy nyitott ketrec fogadta, ahova a darázs azonnal be is lökte.

- Miért zártál be? – kérdezte kétségbeesve Balázs.
- Hallottam, hogy te vagy a kaptárban a legokosabb, legszorgalmasabb méh. Te biztosan nagyon fogsz hiányozni a többieknek. Szerintem az összes mézüket odaadják, hogy kiszabadíthassanak. Mindjárt értesítem is őket, hogy mit kérek cserébe a szabadságodért – azzal kiröppent az ablakon.

A buta darázs el is felejtette, hogy a legokosabb méhecskével kezdett ki, hiszen Balázs már is legyőzte félelmét, és azon gondolkodott, hogyan tudna kiszabadulni. Ahogy körbenézett, látta, hogy a ketrec kulcsa az asztalon maradt. Igen ám, de hogy szerezhetné meg? No de nem hiába volt furfangos kis méh! A henger alakú ketrecét addig hintáztatta balra, jobbra,

Pollák Csongor (10)

amíg felborult, majd teljes erővel gurítani kezdte az asztal felé. Olyan erősen nekikoppant, hogy az ütközéskor a kulcs pontosan az alatta megálló ketrecbe esett.

Balázs már nyitotta is a zárat, és huss, kiröppent az ablakon. A hazaérkező darázs csak hűlt helyét találta. Mérgében jól bele is rúgott a ketrecbe, el is tört ez egyik lába.

Balázst kitörő örömmel fogadták társai, akik már készültek a sok méz elszállítására, hogy kiváltsák őt a fogságból. Szerencsére a méhecske találékonyságának köszönhetően megmaradt a kaptár összes méze, és Balázs folytatta munkáját az erdő lakóinak legnagyobb meglepetésére.

Aki nem hiszi, rendeljen tőle mézet!

Mocsai Kiscsillag Óvoda (6): A cseresznyefa álma

Volt egyszer egy cseresznyefa, arról álmodott, hogy kibontja szirmait és piros cseresznyéket terem. Eljött a tavasz és kinyíltak a fa virágai. Várta a méhecskéket, hogy beporozzák a virágokat.

A méhecskék a kaptárban laktak a kert végén, de még szundikáltak.

– Keljetek fel, ébresztő! – kiabálta a fa.

A méhecskék meghallották a fa hívását és már repültek is. Kivéve egyet, a legkisebbet, akit Bellának hívtak. Bella elfelejtett felkelni, s mire kinyitotta a szemét, a többiek már elmentek.

Sírni kezdett és szomorú volt.

– Vajon hol lehetnek a testvérekém?

Kigondolta, hogy megkeresi őket. Mikor kirepült a kaptárból, csodálkozott, hogy mennyi szép színes virágot lát. A virágok hívogatták a méhecskét.

– Gyere, gyere vidd el a nektárt, a virágport és porozzál be minket!

– Megyek, megyek, de mi az a beporzás?

– Repülj ránk és vidd el másik virágra a porunkat – súgták a virágok.

– Hogyan vigyem el? – kérdezte a méhecske.

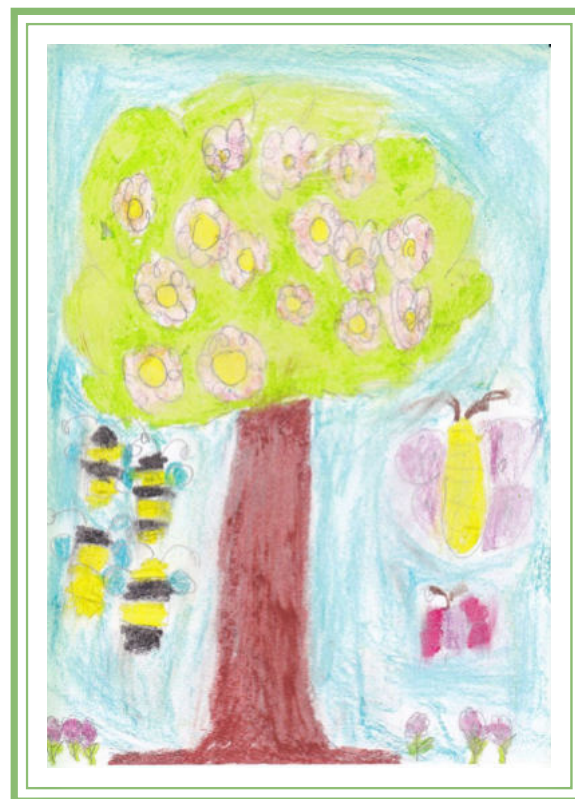
– A testeden és a lábadon!

Bella egész nap szorgoskodott, s nem is vette észre, hogy besötétedett.

Nem is találta a hazafelé vezető utat. Egy rózsaszín tulipánban aludt el a cseresznyefa alatt, aki elmesélte neki, hogy nemsokára lehullanak a virágok szirmai és pici kis cseresznyék lesznek a helyükön. Olyan szép volt a mese, hogy Bella is erről álmodott.

Mire nyár lett, teljesült a cseresznyefa álma és szép piros cseresznyék lettek a virágokból. Ettől kezdve Bella minden évben meglátogatta a cseresznyefát, és sok testvérével együtt segített a virágok beporzásában.

Itt a vége, fuss el véle,
Kuporodj a fa tövébe,
kössél csomót a végére...

Óze Hédi (6)

Molnár Máté (8): Mese a bátor méhecskéről

Élt egyszer a nem is oly távoli vidéken Méta, a kis méhfiúcska. Szüleivel és testvéreivel lakott egy Békéscsaba nevű város határában egy kedves kis tanyán, egy égszínkékre festett kaptárban.

A tanya mellett egy vakítóan sárga repcetábla terült el. Méta és testvérei naphosszat a repceföldön szorgoskodtak, nektárt gyűjtöttek, amiből aztán mézet készítettek maguknak a hosszú téli hónapokra. Jó időben naponta sok százszor is fordultak kosárkaikkal a kaptár és a repcetábla között.

A házukra István gazda vigyázott, míg távol voltak. Csinosította, szépítette a kaptárt, távol tartotta a hívatlan vendégeket. Mert bizony ilyenek is akadtak a környéken. A rablódarazsak lusta népsége dolgozni nem szeretett. Mások fáradtságos munkájának gyümölcsét elorozni annál inkább. Méta és családja örökös harcban állt velük.

A méhek ezért összefogtak István gazdával. A védelméért, a téli gondoskodásáért cserébe az előállított méz egy részét átadták számára.

Így ment ez hosszú időn át és az íratlan szerződésbe foglalt munkamegosztás mindenki számára kifizetődő volt.

Egy szép tavaszi napon István gazda így szólt zümmögő kis barátaihoz:

– Drága kis barátaim. Egy rövid időre – talán egy hétre – elutazom a testvéremhez Békésszentandrásra. Legyetek jók, vigyázzatok magatokra!

Másnap reggel Méta és testvérei számára ugyanúgy kezdődött, mint az azt megelőző összes többi nap. Korán reggel fölkeltek és egész nap nektárt gyűjtöttek.

Este lefekvéskor Méta több testvére is gyomorfájásra, fejfájásra panaszkodott. – Reggelre jobban lesztek – vigasztalták őket szüleik. De a reggel sem hozott enyhülést, sőt egyre többen érezték magukat fáradtnak, gyengének, lassan az egész kaptárban alig volt olyan méhecske, aki egészségesnek érezte volna magát.

Méta szülei nagyon megijedtek. Láttak már hasonlót gyermekkorukban. Élénken élt emlékezetükben, hogy beteg szüleiket, testvéreiket elköltöztették a kaptárból és sohasem látták viszont őket. Most is ez fog történni? Az nem lehet. Mit tehetnének?

– István gazda. Ő biztosan tud segíteni! Ő mindig tudja mit kell tenni! – mondta Méta.

– Igen, úgy van. – válaszolta Méta anyukája, de Ő most távol van. Hogyan szólhatnánk neki?

– Majd én. Én majd szólok neki – kiáltotta Méta.

– Ugyan-ugyan! – mondta Méta apukája. – Kicsi vagy Te még ekkora nagy úthoz. Különben is, mi van, ha eltévedsz?

– Nem fogok eltévedni! Hozok segítséget. – válaszolta Méta.

– Rendben – adta be végül a derekát Méta apukája. – Emlékszem egyszer hallottam István gazdát a barátjával beszélgetni. Azt mondta, hogy Békésszentandrás három falura van innen nyugatra a 44-es főút mellett. Kövesd tehát a főutat, de vigyázz mindig mellette repülj, sohase felette.

Méta telepakolta tarisznyáját mézzel és elindult megkeresni István gazdát. A 44-es utat könnyen megtalálta. Egy ideig – hallgatva apja intelmére – az út mellett repült. Egy helyen azonban fák szegélyezték az utat. A fák kerülgetése nagyon lassította Méta repülését. „Mi lenne, ha az út fölötti nyitott téren repülnék? Mi baj lehet?” – gondolta magában és berepült az út fölé. – Juhé! – kiáltotta boldogan, így sokkal gyorsabb.

Egyszerre azonban forogni kezdett vele a világ. Hiába csapkodott nem tudta irányítani magát, mintha szélviharba került volna, majd elsötétült körülötte minden.

Az út melletti fűben tért magához. Egy májusi cserebogár állt mellette.

– Te aztán szerencsés fickó vagy – mondta. – Épp, hogy a szele elért annak a kamionnak.

– Kamion? Mi az a kamion? – kérdezte Méta. – Mikor az út fölé repültem senki sem volt ott.

– Hahaha! – nevetett a cserebogár. – Te még sohasem láttál kamiont? Ezerszer gyorsabban száguld nálad.

– Ezerszer gyorsabban? – gondolkodott el Méta. – Ez az, ez kell nekem!

Összeszedte magát, elköszönt újdonsült ismerősétől és már repült is tovább. Szerencséjére pár percnyi repülés után az út menti parkolóban megpillantott egy kamiont. Odarepült és bebújt a ponyva alá. Pár pillanat múlva a kamion már indult is. Méta félve pillantott ki a ponyva alól. Csak úgy száguldott el mellettük a táj.

Egyszer a kamion érezhetően lassulni kezdett. Méta ismét kipillantott a ponyva alól. Egy nagy fehér táblát látott rajta fekete betűkkel BÉKÉSSZENTANDRÁS. – Ez az! Megérkeztem – és gyors szárnycsapásokkal búcsút intett szállítójának.

– Eddig megvolnánk. Most hogyan találom meg István gazdát?

Balog Evelin Mária

Föl-alá kezdett repkedni a békésszentandrasi kacsaringós utcákon. Egyszerre csak István gazdát pillantotta meg sétálni az egyik utcában a testvérével. Méta örömeiben azonnal oda-repült hozzá és hangos zümmögéssel magyarázni kezdte, hogy testvérei nagyon betegek.

Szerencséjére István gazda hamar megértette, hogy nagy a baj. Megkérte testvérét, hogy autójával vigye haza őket. Útközben telefonált egy doktor bácsinak is.

A doktor, és Méta István gazdával szinte egyszerre érkeztek a tanyára. A doktor azonnal megvizsgálta a méhcsaládot.

– Mérgezés – állapította meg. – Növényvédő szer. De időben érkeztünk. Van ellenszer nálam. Máris megkezdhetjük a kezelést.

– Növényvédő szer? – kérdezte István gazda. – Beszélék a földtulajdonossal.

Az ellenszer hamarosan hatni kezdett, és másnap reggelre mindenki jobban érezte magát.

– Egy-két napig még pihennetek kell! – mondta István gazda a méheknek. – Ennyi idő alatt a növényvédő szer is felszívódik és nem lesz ártalmas. Beszéltem a repceföld tulajdonosával is. Megígérte, hogy többé nem használ ilyen anyagot. Nagyon sajnálja, ami történ jobbulást kíván mindenkinek.

Métát, akinek megmenekülésüket köszönhatték, családja hősként ünnepelte.

Nagy Erika: Zimi és Zümi barátsága

Egy méhkaptár áll a diófa alatt. Szorgos méhcsalád lakja. Zümi egyik nap kibújt a méhsejt paplanból és a dajkaméhek finom méhpempővel etették, hogy megerősödjön.¹ Egy nappal később Zimi is megszületett. Mindketten igyekeztek, hogy minél hamarabb a család hasznos tagjaivá váljanak. Zümi nemsokára kirepülhetett a kaptárból és virágról-virágra szálldosva szorgosan gyűjtötte a virágport, és hordta a kaptárba. Zimi, mivel fiatalabb volt, még nem repülhetett ki, éppen az őrző-védő feladatot látta el a kaptár ajtajában. Ameddig csak látta, szemével követte Zümi röptét, szívében érezte, hogy milyen boldog, hogy ismerheti őt. Mindig barátságosan köszöntek egymásnak, és Zümi körbedöngicsélte, amikor fáradtan hazaérkezett.

Egyik nap ismét Zimi őrködött a kapuban. Közeledett az alkony, a napocska már lemenőben. Sorra érkeztek haza a fáradt dolgozók. Már majdnem mindenki idehaza volt, de Zümit még nem látta közeledni. Aggodalom költözött a szívébe.

– Csak nem érte valami baj Zümit?

Az öregek szóltak, hogy ideje a kapuzárásnak, beköszöntött az este. A napocska még egy vékony sugarával világított, de a sötétség már kezdett elhatalmasodni a tájon. Zimi most már biztos volt benne, hogy barátját valami baj érte. Mielőtt végleg bezárult volna a kapu – elindult. Zakatoló szívvel röpt a sötétedő rét felett, hisz ő még soha nem járt kint. Még egy nap kellett volna, hogy ő is dolgozhasson a réten. Tudta, hogy meg fogják büntetni, de őt most csak az érdekelte, hogy megtalálja Zümit. Emlékezett, hogy a barátja mesélte, hogy a kedvenc virága a tulipán. Biztosan odament ma is.

– De milyen a tulipán? Hogy néz ki? Merre találok? – kétségbeesetten röpködött jobbra-balra.

Egyszer egy hazafelé tartó katicával találkozott.

– Szervusz pöttyöske! Nem tudod, merre találok a tulipánokat? – kérdezte.

– Röptelj egyenesen előre a barackfáig és ott fordulj balra! Onnan már nem messze van a tulipános kert – felelte a katica.

– Köszönöm a segítséged! – zümmögte Zimi. Röptelt tovább, de már alig látott a sötétben.

Egy világító bogár jött vele szemben.

– Kérlek, segíts nekem megtalálni a tulipánokat! – kérlelte őt.

– Gyere, elvezetlek oda, hiszen arra is haza tudok menni.

A szentjánosbogár elvezette Zimit a tulipánokig, megvilágítva az utat.

– Jóságos ég! Mennyi tulipán! Hogy fogom én Zümit megtalálni? – aggodalmaskodott Zimi

Kétségbeesve röpködött fel-alá, bekukkantott mindenhová. Egyre hűvösebb lett, fázni kezdett.

¹ Amikor kibújnak a méhek a méhsejtből, már nem kapnak pempőt, hanem önállóan táplálkozni kezdenek. Tiszta méhpempőt a méhsejtben fejlődő 1-3 napos álcák (lárvák) kapnak

– Ha nem találom meg Zümit, itt pusztulok el! – gondolta kétségbeesve.

Egyszer csak ismerős illatot hozott a lengedező szellő. A kaptár ismerős illata! Akkor Zümi is a közelben van, ha az otthon illatát érzem! Az illat egyre közelebb-és közelebb jött. Egyszer csak egy szép piros tulipán kelyhében megtalálta Zümit! Ott feküdt szegény a virágban, mintha nem is élne.

– Zümi, Zümi! Mi történt veled? – kérdezte kétségbeesetten.

– Hát te Zimi, mit keresel itt? Nagyon elfáradtam és már nem bírtam hazáig repülni. Olyan sok virágport gyűjtöttem és olyan nehéz, hogy nem bírom el. Ezért úgy döntöttem itt maradok éjszakára, de már nagyon fádom!

Zimi odabújt hozzá, szárnyával átölelte és próbálta felmelegíteni őt. Szívében hatalmas örömrész tódult fel, hogy megtalálta barátját. A két kis méhecske egymást átölelve mély álomba szenderült. A tulipán megsajnálta a két fáradt beporzót, a kelyhét becsukta és virágszirom paplanjával melegítette őket, óvta álmukat.

Így élték túl az éjszakát. Szívük szeretetével melegítették egymást. Reggel harmatcseppben megmosakodtak és elindultak hazafelé, a nagy diófa árnyékában álló kaptárukhoz. Zimi segített Züminek cipelni a virágport. Amikor hazaértek, Zimit csak egy kicsit szidták meg, hogy vállalkozott erre a kalandra a barátja megmentésére. Mivel ő is nagykorú lett, azóta is együtt járnak dolgozni a virágzó rétre, de arra vigyáznak, mindig csak annyi virágport gyűjtsenek, amit haza is bírnak vinni. Minden este hazafelé tartva körbedöngicsélik a jó-szívű tulipánt, aki megmentette az életüket.

Nagy Erika

Nagyrécsei Körzeti Általános Iskola

3. osztály (9-10):

Zümi a különös méhecske

Egyszer volt, hol nem volt, a Zümmögő birodalomban volt, hogy a Mesés kaptárban kikeltek az apró, kicsi méhecskék. Közülük a legkisebbet a Méhkirálynő Zümmögő Züminek nevezte el, mert mikor megéhezett, ő kérte lehangosabb zümmögéssel a finom, tápláló mézet¹. A gondos táplálástól egy-kettőre megerősödtek a kis méhapróságok. Mire elérkezett a május, a kis méhecskék készen is álltak az első kirepülésre².

Zümi is nagyon várta már ezt a napot. Társaival izgatottan figyelte a felderítő méh táncát a gazdagon virító virágmezőkről. Az elsők között indult útnak a felkelő Nap felé.

Gyors szárnyalással közeledett a színes virágmező felé. Megközelítette a legszebben pompázó kelyhet, de akkor valami szokatlan történt. A kis Zümi tüszögni, köhögni kezdett. Vajon mi történhetett? Semmi baj, repült is tovább Zümi egy másik virág felé. De megint tüszögés és köhögés kínozza a kis méhecskét. Tovább próbálkozott a rárepüléssel, de mindig ugyan az történt: tüszögés és köhögés.

Úgy elszomorodott és elfárad a sok próbálkozásban, hogy hazarepült a kaptárba. Azonnal ment is a Méhkirálynőhöz.

– Segíts rajtam Méhkirálynő!

– Mi történt veled Zümikém?

Elmondta, hogyan próbálkozott sikertelenül a virágpor gyűjtésével.

– Bizony te allergiás vagy Zümi. Nincs mit tenni meg kell mártóznod a Fátyolka-vízesés vizében. Akkor elmúlik a betegséged és te is gyűjtheted a virágport a többiekkel együtt.

– Köszönöm Méhkirálynő! Már szárnyalok is Fátyolka-vízeséshez – mondta bizakodva Zümi.

Szállt is Zümi, ahogy csak szárnyacskái bírták. Mikor megérkezett a Fátyolka-vízeséshez, így kérlelte:

– Fátyolka-vízesés! Kérlek, engedj megmosdani a vizedben, akkor elmúlik az allergiám, tudok virágport gyűjteni.

– Szívesen engedem, hogy megmártózz a vizemben, de előbb hozz nekem friss esőcseppeket! – mondta a vízesés.

Szárnyalt is Zümi Felhő apóhoz, és kérlelni kezdte:

– Felhő apó! Kérlek, adj nekem esőcseppeket, az esőcseppeket viszem Fátyolka-vízesésnek, Fátyolka-vízesés engedi, hogy megmártózzam a vizében, elmúlik az allergiám, tudok virágport gyűjteni.

¹ Az eredeti mesében méhpempő szerepel, de a kifejlett méhek közül csupán a méhanya fogyaszt méhpempőt. Az álcák (méhlárvák) a kikelést követő három napig kapnak pempőt, kivétel a méhanya álca, ami kizárólag méhpempőn fejlődik.

² Az eredeti szövegben „a Föld Napi kirajzásra”. A Föld Napja április 22, vagyis nem májusban van. A kirajzás pedig nem a nektár és a virágpor gyűjtéshez kapcsolódó viselkedés.

Szabó Lili Judit (9)

– Szívesen adok neked esőcseppeket, de előbb el kell takarni a Napot, ezért hozz nekem megújuló szélenergiát! Akkor adok neked esőcseppeket.

Repült is a kis méhecske, ahogy csak szárnyacskái bírták Szél úrfihoz.

– Szél úrfi! Kérlek, adj nekem megújuló szélenergiát! Megújuló szélenergiát viszem Felhő apóhoz, Felhő apó eltakarja a Napot, ad nekem esőcseppeket, az esőcseppeket viszem Fátyolka-vízesésnek, Fátyolka-vízesés engedi, hogy megmártózzam a vizében, elmúlik az allergiám, tudok virágport gyűjteni.

– Szívesen adok neked megújuló energiát – mondta Szél úrfi, – de megfájdult a torkom, nem tudok fújni. Kérlek, hozz nekem gyógyító szirupot!

Zümi, így hát tovább repült a mezőre, ahol Lándzsás útifű asszonyság hajtogatta lándzsás leveleit. Mikor meglátta a kis méhecskét meghajtotta gömbös füzérvirágát.

– Kérlek Lándzsás útifű asszonyság, adj nekem gyógyító leveledből szirupot! Szirupot viszem Szél úrfinak, Szél úrfi ad nekem megújuló szélenergiát, a szélenergiát viszem Felhő apónak, Felhő apó eltakarja a Napot, ad nekem esőcseppeket, friss esőcseppeket viszem Fátyolka-vízesésnek, Fátyolka-vízesés engedi, hogy megmártózzam a vizében, elmúlik az allergiám, tudok virágport gyűjteni.

– Szívesen adok neked is és másoknak is a gyógyító szirupomból! – felelte a jóságos asszonyság.

Boldogan repült Zümi a sziruppal Szél úrfihoz, Szél úrfi adott neki megújuló szélenergiát, a szélenergiát vitte Felhő apóhoz, Felhő apó eltakarta a Napot és adott friss esőcseppeket, az esőcseppeket vitte Fátyolka-vízeséshez, Fátyolka-vízesés engedte, hogy megmártózzon a vizében.

Zümi megmártózott hát a vízesés vizében, elmúlt az allergiája és repülhetett már a felkelő Nap felé, hogy ő is gyűjthesse a friss virágport. Szorgalmasan dolgozott nap, mint nap és hamarosan ő lett a legjobb virágporgyűjtő Zümmögő birodalomban.

Ha Zümi meg nem gyógyult volna, akkor a mi mesénk is tovább tartott volna.

Orgoványi Anikó: Cseppke, a hős méhecske

Egyszer volt, hol nem volt, a nyárfáson innen, a vadvirágos réten túl, volt egyszer egy méhecske, akit Cseppkének hívtak, mert akkorka volt csak, mint egy csepp méz. Egyike volt ő a méhkas több ezernyi dolgozójának, csupán kíváncsiságával és bátorságával tűnt ki közülük. Barátai a beporzók széles táborából kerültek ki. Bombuszka, a dongó, Melánia, a sakktáblalepke, és Szirfusz, a zengőlégy, különösen közel álltak hozzá.

- Gyere játszani! – csalogatta Cseppkét Bombuszka.
- Most nem érek rá! Láthatod, milyen nagy munkában vagyok! – válaszolta sietősen a méhecske.
- Ugyan már, egy kis lazítás mindenkire ráfér! – unszolta tovább a dongó.
- A királynőnk megtiltotta, hogy a rétre menjünk egyedül, mert veszélyes! Egyébként is, igyekeznünk kell a nektár begyűjtésével, mielőtt elvirágzik a meggyfa. – magyarázta Cseppke.
- Ne legyél már ilyen anyámasszony katonája! Ígérd meg, ha végeztél, kijössz hozzám!
- Rendben, megígérem – mondta beleegyezően a méhecske.

A méhek szorgosan dolgoztak a meggyfa körül. Sorra látogatták minden virágát, és közben a virágpor beterítette őket tetőtől talpig. Úgy néztek ki, mint egy-egy parányi szilvásgombóc. A meggyfa is hálás volt a beporzásért, mert hozzákezdhetett gyümölcsgyerekei neveléséhez. Visszatérve a kaptárhoz, Cseppkének eszébe jutott barátjának tett ígérete. Körülnézett, hogy figyel-e valaki, de a többiek mind elmélyültek feladatuk végzésében. A királynő és udvarhölgyei az újszülöttek gondozásával voltak elfoglalva, a dolgozók töltögették a nektárt a hatszögletű viaszsejtekbe, mások takarítottak, vagy szellőztették a kaptárt. Már csak az örök figyelmét kellett elterelni valamivel. Cseppke odalépett a kaptár nyílásához és potroha rezgetésével táncolni kezdett. Pörgött, forgott, de nem a megszokott irányt mutatva, hanem össze-vissza úgy, hogy az örök beleszédültek a nézésébe. Nos, Cseppke csak erre várt! Nekilendült és már repült is hangos szárnyzúgatóással a vadvirágos rét felé.

- Bombuszka! Itt vagyok! – kiáltotta már messziről.
 - Cseppke! Végre! Már nagyon vártalak! – örült meg a dongó is. – Gyere, homokozzunk!
 - Nincs kedvem a földet túrni, inkább mutasd meg, milyen vadvirágok nyílnak a mezőn!
 - Lazíts már egy kicsit! Nézd, itt ez az illatos imola! Hintázzunk a szárán! Le, meg föl! Le meg föl!
- Cseppke engedett a csábításnak.

- Ez egész jó! Milyen mulatságos! – kiáltotta nevetve, miközben le-föl libikókázott a barátjával.

Egyszerre azonban hangos zúgásra lettek figyelmesek. Cseppke méhtársai röpködtek ijedten mindenfelé.

- Mi történt? – kérdezte tőlük meglepődve Cseppke.
- Nagy baj van! Járvány tört ki a kasban. Elmenekülünk, mielőtt mi is elkapnánk! – kiáltották társai.

Orgoványi Anikó

- Magára hagyátok a királynőt és a kicsiket? – kérdezte aggódva Cseppke.
- Nem merünk visszamenni, mert sokan megbetegedtek, és a szárnyuk is tönkrement, nem tudtak elrepülni és elpusztultak.
- Húha! Ez nagyon nagy baj! Hogyan tudnék segíteni? – aggódott Cseppke.
- Sehogy! Túl kicsi vagy hozzá! Gyere velünk, alapítunk egy új rajt,¹ jó messzire innen, ahol nem kaphatjuk el a betegséget.
- Nem mehetek! Nem hagyhatom magára a királynőt és a kicsiket! Meg kell menteni őket! – válaszolta határozottan Cseppke.
- Ahogy gondold! Mi megyünk! – kiáltották vissza távoztukban a többiek.
- Mitévő legyek? – töprengett kétségbeesetten Cseppke.
- Talán Ótusz-Fótusz, a tudós bagoly tudna segíteni. Ismeri a gyógyítás csínját-bínját. Minden bajra tud megoldást – mondta biztatóan Bombuszka.

¹ Nyár elején, amikor a külső körülmények kedvezőek, a népes méhcsaládokból az anya a dolgozók egy részével kirajzik, új helyre költözik. A kaptárban maradt népesség új anyát nevel magának, és így lesz egy családból két család.

- Azt se tudom, merre találok. Hogyan juthatnék el hozzá? – sopánkodott Cseppke.
- A réten túl, a százéves nyárfán lakik – magyarázta Melánia, a sakktáblalepke, aki éppen arra repült és hallotta a beszélgetést.
- Veszélyes az út arrafelé egy kis méhecskének! Különösen egyedül! – kapcsolódott be a beszélgetésbe Szirfusz, a zengőlégy.
- Ugyan mi baj történhetne? – kíváncsiskodott Cseppke.
- A lódarázs és a méhfarkas birodalma fölött kell repülni! Ezek veszedelmes ellenségek! – figyelmeztette a méhecskét Melánia lepke.
- Elkapnak, és elvisznek eleségnek a lárvagyerekeiknek! – emelte fel hangját a zengőlégy.
- Jaj, ne menj sehová Cseppke! – aggódott barátjáért Bombuszka.
- Muszáj segítenem a bajbajutottakon! – jelentette ki határozottan Cseppke.
- Akkor én is veled tartok! – állt barátja mellé a dongó.
- Veletek mehetek én is? – kérdezte Szirfusz, a zengőlégy. – Egyhelyben is tudok repülni, így könnyen ki tudom fürkészni a leselkedő veszélyt!
- Én meg szívesen mutatom nektek az irányt, gyakran libegek arrafelé – ajánlkozott fel Melánia, a sakktáblalepke is.

Így hát négyesben indultak útnak. Gyönyörű vadvirágos rét fölött repültek. Színpompás virágok illegették-billegették szirmaikat, hogy kelyhükbe csalogassák a beporzókat. Édes illatuk csábítóan hatott a kis csapatra, de ők eltökélten röptek céljuk felé.

- Várjatok csak! Furcsa zajt hallok! – figyelmeztette társait Szirfusz. – Szálljatok le, amíg én körülnézek, mi okozza!

Feljebb röppent és egy helyben rezgette a szárnyait, körbekémlelt.

- Vigyázzatok! Jön Veszpa, a lódarázs! Fedezétkbe! – kiáltotta ijedten.

Barátai gyorsan bebújtak a fű közé. Szirfusz egyenesen a lódarázs felé repült. Meglepetésére Veszpa szólította meg őt.

- Szervusz Szirfusz! Nem tudod, hová tűnt a méhecske, amelyik az előbb még itt döngicsélt?
- Úgy láttam, arrafelé repült! – mutatott Szirfusz az ellenkező irányba.
- Kösz! Utánezek. Jó lesz vacsorára a családomnak! – kiáltotta a lódarázs, és már repült is a megadott irányba.
- Előjöhettek! Tiszta a levegő! – szólt barátainak Szirfusz, és folytatták tovább az útjukat. Egy idő után Cseppke elfáradt.
- Pihenjünk egy kicsit! – javasolta és ereszkedni kezdett egy hívogatóan csábító virág irányába.

Ekkor Melánia sikított fel cérnavékony hangján:

- Vigyázz Cseppke! Lesben áll a szirmai közt Filó, a méhfarkas!

Cseppke az utolsó pillanatban irány váltott, és elrejtőzött egy lapulevél alá.

Orgoványi Anikó

- Hú, ez meleg helyzet volt! – sóhajtott Melánia, majd mérgesen meglebegtette szárnyait a méhfarkas felé.
 - Hess innen, te kockás abrosz! – mordult bosszankodva a lepkére Filó –, elriasztottad a lárváim táplálékát!
 - Keres más prédát magadnak, te ordas! – felelte a lepke dühödten.
- Cseppke miután kilihegte magát, óvatosan intett barátainak, hogy folytathatják útjukat.
- Az ott már a százéves nyárfa! Ótusz-Fókusz, a nagy varázsló otthona! – mutatott a vízparti fára Bombuszka. – Menj előre Cseppke, és add elő a kívánságod!
- A méhecske összeszedte bátorságát, és a tudós bagoly elé lépett. Előadta bajba jutott családja történetét, mire a bölcs gyógyító mester így szólt:
- Rajtatok csak a csodálatos gyógyszert segíthet. Itt ez a taplókivonat, ezt keverjétek a nektárhoz, és napi háromszor egyetek belőle. Hamarosan elmúlik a járvány, és újra jó egészségnek örvendtek majd. Uff! Én beszéltem! – jelentette ki komótosan, majd elfordította a fejét, jelezvén, részéről befejezte a beszélgetést.

Cseppke hálásan megköszönte a gyógyszert, és amilyen gyorsan csak tudott, barátai kíséretében hazarepült a kaptárjához. Egyenesen a királynőhöz sietett és átadta a csodaszert, melynek elfogyasztásával gyorsan meggyógyultak a méhek.

A királynő kitüntette Cseppkét. A „Hős méhecske” címet adományozta neki, és a velejáró hatalmas bödön mézet. Ezután nagy vigadalmat csaptak, mellyel megünnepezték a járvány elmúltát. A lakomára Cseppke meghívhatta a barátait is, akik segítették útján: Bombuszkát, a dongót, Melániát, a sakktáblalepkét, és Szirfust, a zengőlegyet. Barátságuk azóta is tart, és boldogan élnek, míg meg nem halnak.

Megjegyzés: A szereplők neveit - Cseppke kivételével - a rovarok latin nevei ihlették.

Szereplők:

Cseppke, a méhecske (*Apis mellifera*)
 Bombuszka, a dongó, (*Bombus generalis*)
 Melánia, a sakktáblalepke, (*Melanargia galathea*)
 Szirfusz, a zengőlégy (*Syrphus ribesii*)
 Ótusz-Fókusz, az erdei fülesbagoly (*Asio otus*)
 Veszpa, a lódarázs (*Vespa crabro*)
 Filó a méhfarkas (*Phylanthus triangulum*)

Orgoványi Anikó

Pajzer Mira (11): Zümmögő birodalom veszélyben

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy méhecske Zümmögő birodalom nyugati szélén, akit Méhenknek hívtak.

Méhenk többi társával együtt tavasszal minden reggel kirepült a méhkasból virágport gyűjteni. Mikor este visszaértek a kasba, mindig kevesebben voltak, mint ahányan reggel kirepültek. Méhenk megkérdezte a Zümmögő tanács bölcs, öreg tagjait, hogy mi történhetett a barátaival, miért nem tértek vissza? Zümi, a Zümmögő tanács egyik tagja elmondta neki, hogy a birodalom melletti földeken permetszert használnak az emberek és emiatt sok méhtársuk elpusztult.

Méhenk gondolkodóba esett, hogy mit lehetne tenni ez ellen. Hogyan lehetne megértetni az emberekkel, hogy a permetszerektől a méhek elpusztulnak? Rábeszélte az idősebb méheket, hogy a szomszédos földre ne menjenek virágport gyűjteni. Helyette az erdőbe menjenek, ahol nem permetez senki. Így is tettek, s emiatt a következő évben a szomszédos földbirtokon nem volt termés. A méhek nem porozták be a virágokat, így nem termettek gyümölcsök. A gazda nem értette, hogy mi történhetett, mígnem egy reggel látta, hogy a méhek serege a közeli erdő felé repül. A következő reggel ismét megfigyelte, hogy merre repülnek a méhek. Pár nap múlva rájött, hogy az ő földjét elkerülik, és most már biztos volt benne, hogy emiatt nincs termés a földjén. Gondolkodóba esett, hogy lehetne a méheket visszacsalni. A gazda lánya, Réka, látta, hogy édesapja gondterhelt, megkérdezte tőle:

– Édesapám! Mi a baj, tudok segíteni?

Réka apja elmondta, hogy bizony nagy a baj, nem teremnek a gyümölcsfák. Mit fognak árulni a piacon? Miből fognak megélni? Azt is elmondta, hogy arra gyanakszik, hogy a méhek elkerülik a földjüket, valószínűleg a permetszerek miatt, amit a fák betegségei ellen használnak.

– Akkor hát ne használjunk permetszereket!
 – mondta Réka. – Ültessünk olyan növényeket a fák mellé, amik megvédik őket a betegségektől!

– Ez nagyon jó ötlet kislányom! – mondta Réka édesapja. – Mindjárt utána is járok, hogy milyen növényeket kell ültetnünk!

A következő évben Rékáék földjén nem permeteztek. A méhek visszatértek a gazda földjére, s a gyümölcsfák újból teremtek. Méhenket Zümmögő birodalom királynője kitüntette és beválasztották a Zümmögő tanács tagjai közé.

Azóta is boldogan élnek, ha még meg nem haltak.

Tatárné Miklós Zsuzsanna

Puspán Elena (9): A kaptár megmentői

Nagy volt a sürgés-forgás a Mézédés kaptár Virágimádók iskolájában. A kis méhecske tanoncok izgatottan várták az első kirepülést.

Galagonya igazgatónő peckesen lépegetett magas sarkújában Zümi Zümi tanár bácsi osztálya felé. A kicsik nagyon várták érkezését és figyelmesen végighallgatták a szabályokat. Zselyke, Kamilla, Füzike és Bogáncs egész évben erre a pillanatra vártak. Napok óta aludni sem tudtak.

– Nagyon fontos, hogy soha ne szakadjatok el egymástól és ismeretlen virágokra ne szálljatok! – zárta beszédét Galagonya.

Amikor az igazgatónő elbúcsúzott tőlük és kilépett az osztályteremből, a gyerekek nagy zsibongásba kezdtek. Zümi Zümi tanár úr csitította őket:

– Jól, van, jól van gyerekek! Nyugalom! Mindjárt indulunk! Készüljetek össze!

Hamarosan kettes sorban álltak az ajtó előtt. A kaptárban felhangzott a kirepülést jelző kürt. Füzike becsukta a szemét és halkán motyogta magában:

– Ez életem legboldogabb napja!

Bogáncs eközben így szólt Kamillához:

– Én az akácfákat várom a legjobban!

– Én pedig a kamillákat...- válaszolt nevetve a méhecskelány.

Elindultak. A kis csapat elrepült a száz éves tölgy mellett, megkerülte a galagonyás dombot, integetett a menetelő hangyakatonáknak és már érezték is a patak illatát, ami mellett a virágos rét terült el. De amikor odaértek, elszörnyedve látták, hogy a pipacsok, a mezei katángok, a selyemkórók és a bogáncsok fonnyadozva hevernek a földön. A búzavirágok sem virítottak már kéken szeretett mezejükön. Zümi Zümi tanár bácsi riadót fújt és visszavezényelte a kaptárba az összes tanoncot. Zselyke, Kamilla, Füzike és Bogáncs nagyon jó barátok voltak. Vonakodva követték vezetőjüket. Zselyke így szólt a többiekhez:

– Nem tudom, hogy mi történhetett a réttel, pedig annyira vártam a tanítást, meg azt, hogy virágról virágra röpködjek. Mi történhetett? Mit tegyünk most?

Mindenki lázas gondolkodásba kezdett. A mindig talpraesett Bogáncs szólalt meg először:

– Nem hagyhatjuk annyiban a dolgot, a kaptár jólléte a tét. Keresnünk kell egy új mezőt!

– De a tanár úr biztosan nem fogja engedni! – ijedt meg Füzike.

– Majd megszökünk! – válaszolt Bogáncs a méhecskefiú. – Benne vagytok?

– Igen!- felelték egyszerre határozottan, csak Füzike volt egy kicsit bizonytalan.

A nagy felfordulásban könnyű volt ellillanniuk. A riadt felnőttek a létszám ellenőrzés után észre sem vették, hogy a négy méhecske kislisszant a kaptárból.

– Estére azért jó lenne hazaérnünk! A szüleink nagyon meg fognak ijedni! – aggodalmaskodott Füzike.

– Ne aggódj, hazaérünk, csak egy kört repülünk! – nyugtatgatta Zselyke.

De sajnos a távolban sötét felhők kezdtek gomolyogni és eső illatát hozta feléjük a hirtelen feltámadó szél. Szempillantás alatt hatalmas vihar kerekedett! A riadt méhecskék menekéket akartak keresni, de egy erős szellőket elsodorta Füzikét! Zselyke próbálta megfogni a kezét, de nem érte el. A kétségbeesett gyerekek egymást átölelve bújtak be egy lapulevél alá. Amikor a vihar elült meg se várták, hogy megszáradjon a szárnyuk, nyomban barátjuk keresésére indultak. Útközben Füzike nevét kiabálták. Szembe jött velük egy nünüke és egy szarvasbogár. Szípgva kérdezték tőlük:

– Nem láttatok esetleg egy méhecskelányt?

– Láttunk-láttunk! Egy gomba alatt szomorkodik és egy pöttyös hátú csiga vigasztalja.

– Köszönjük a segítséget!- válaszolták a méhecskék!

Megkönnyebbülten szaladtak a gomba felé. Ott megtalálták Füzikét. A négy barát összeölelkezett. Zselykének még a könnye is kicsordult.

– Most hogyan tovább? Mindjárt lemegy a nap. Haza kell indulnunk! – szólt Zselyke

– Még nem lehet, mi lesz így a kaptárral? – kérdezte Bogáncs.

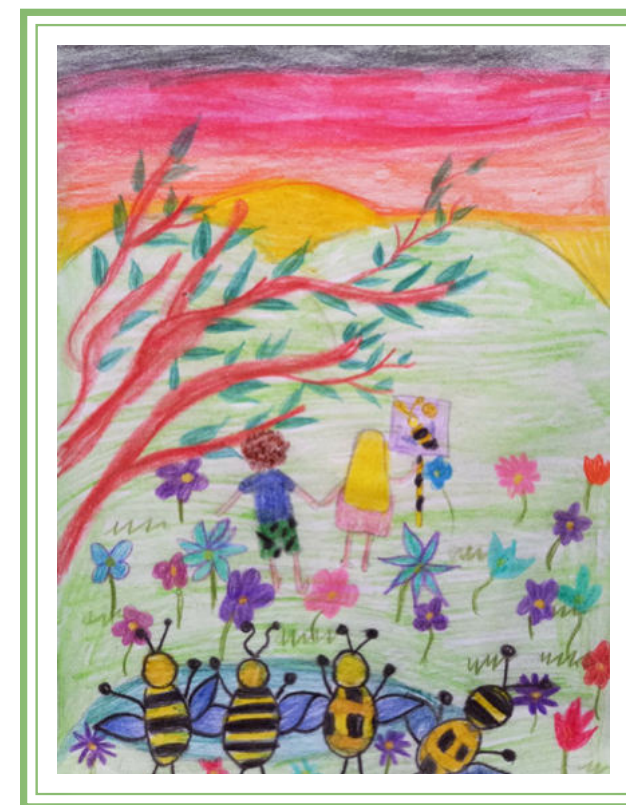
Ez idő alatt Kamilla hunyorogva nézegetett keresztül a fák sűrű lombkoronáján.

– Gyertek ide! Csodát látok! Igazi csodát! – kiáltotta

A barátok egy levél mögül kukucskáltak kifelé. A naplementében a virágos réten egy kislány meg egy kisfiú futott kezükben egy táblácskával. A méhecskék ámulva nézték. Amikor a gyerekek földbe szúrták a táblát és elsétáltak, a négy barát közelebb repült hozzá. A faragott fán cifra betűkkel ez állt: „Méhecskék ebéd-lője! Kérlek, hagyd meg az itt növő virágokat a méhecskék számára! Köszönjük!”

– Úgy látszik megtaláltuk, amit keresünk – suttogták.

Már mindannyian nagyon fáradtak voltak. Tudták, hogy aggódnak értük, de a hazafelé úton mégsem izgultak azon, hogy mérgesek lesznek rájuk, amiért elszöktek. Tudták, hogy a felfedezésük megmenti a méheket. A kaptárban melegen fogadták őket. Bejelentették a királynőnek, hogy találtak egy új rétet. Hatalmas ünneplés vette kezdetét és a kicsi méhecskéket „A kaptár megmentői” címmel jutalmazták. A kimerítő nap után az ágyban azonnal elnyomta őket az álom. Mindenki nagyon boldog volt, főleg a négy barát.

Puspán Elena (9)

Raáb Dávid (14): A Zümmögők veszedelmének igaz története

Egyszer volt, hol nem volt, még az üveghegyen is túl, ahol még a kurta farkú malac sem túr, volt egy méhkas. Ebben eddig semmi különös nincs, ameddig én, Zümi Z. Zümmencs el nem mesélem a „Zümmögők veszedelmé”-t, mivel így neveztük akkoriban ezt a botrányt.

Szóval történt egyszer, nappal, amikor minden méh pollenszerzésen volt, hogy az emberek elkezdtek kivágni az erdő fáit. Emiatt széttörték a méhkasok, és a mókusok élőhelye is elveszett.

Ahogy mentünk haza letenni a pollent, megláttuk, hogy a házunk a földön van, darabokban. Nagyon szomorúak voltunk, és megpróbáltunk a mókusokkal összefogni. Szeretjük volna tudatni valahogy az emberekkel, hogy amit csinálnak, az rossz.

A méhektől és a mókusoktól is összeültek a legokosabb tudósok, és kifejlesztettek egy makkba épített fordítót. Én nagyon negatívan álltam ehhez a dologhoz. Ameddig ez a fordító készült, addig kivágtatlan fák belsejében éltünk a mókusokkal. 2 hónapba telt, mire kész lett ez a fordító. Én személy szerint sokkal előbbre vártam. Nekem, mint a méhköztársaság vezetőjének, nekem kellett tesztelnem. Ám akármit mondtam a fordítóba, az valahogy nem működött, tehát a pesszimizmusom nem volt véletlen. Azt, hogy miért nem működött, arra nem kaptam választ. A második teszt időpontja, pontosan egy hét múlva következett. Sajnálatos módon, egy fűszál miatt, amit nem vettek észre a tudósok, nem működött még annyira sem, mint eddig. Aztán elérkezett a harmadik tesztelés ideje. Én már a második teszt sikertelensége után, feladtam. Úgy éreztem, hogy nincs esély. A fákat rohamosan vágják, a hajléktalan méhek tömege emiatt csak nőtt. Folyamatosan költözni kellett másik fákba, amiket nem vágtak még ki. Borzalmas volt!

Szóval elérkezett a harmadik teszt ideje. A kezembe vettem a makkba ácsott fordítót, odarepültem egy emberhez, belezümmögtem. És láss csodát! Működött! Nem voltam az előző hibák miatt biztos abban, hogy értelmes szavakat mondott a gép, de legalább szavakat mondott. Nagyon örültem! Azt zümmögtem a fordítóba:

– Az egész mókussereg és az összes méhkaptár összes lakója nevében megkérünk titeket, hogy hagyjátok abba a fák kivágását, mert elveszitek az élőhelyünket!

Raáb Dávid (14)

Az ember el sem tudta hinni, hogy ezt hogyan hoztuk létre. Tulajdonképpen akkor már én sem. Láttam az ember, ahogy megnyomtam a gombot a fullánkommal és beszéltem. Elvette tőlem, belebeszélte, és méh nyelven a fordító elmondta a következőt:

– Azonnal értesíték mindenkit, akit csak tudok, hogy hagyják abba!

Másnap reggel, már nem a fűrész hangjára ébredtünk. Megcsináltuk! Megvédtük a méheket! Büszke voltam azokra, akik megalkották a fordítót! Büszke voltam magamra, minden hitetlenkedésem ellenére is.

Szóval Én, Zümi Z. Zümmencs a méhköztársaság vezetője, a méhek fő tudósával: Zero Z. Zümmencsel, és a mókusok fő tudósával: Mokker M. Mókival sikeresen véget vetettünk ennek a borzalomnak, 6 hónap alatt.

Nos, kedves unokáim! Ez lenne a „Zümmögők veszedelmének” igaz története.

Rátonyi Tamás (8): Zümm a méhecske kalandjai

1. rész: Zümm a méhecske otthonra talál

Egy napon a méhek városába új lakó érkezett. A lakót úgy hívták, hogy Zümm a méhecske, de mindenki csak Zümmnek hívta.

Egy gyönyörű nyári napon Zümm ellátogatott a kaptárba, ahol nagy felfordulás volt, mert kiderült, hogy a gonosz darázs ellopta a méhek mézét. A Méhkirálynő a méhecskéihez fordult és megkérdezte őket: Van-e olyan méh, aki visszahozná a MÉZET?

Sajnos egyik méhecske sem jelentkezett a nehéz próbára.

Egyszer csak a királynő mégis meglátott egy kezet a levegőben. A kéz nem volt másé, mint Zümmé. A királynő maga elé hívatta az új lakót.

– Biztos, hogy szeretnél odamenni? – kérdezte tőle.

– Biztos felséges asszonyom – mondta Zümm.

Zümm azonnal elindult a fenyvesbe, ahová a darázs repült. Repülés közben megpillantott egy kidőlt odvas fát, és ott meglátta a darazsat is a nagy bödön mézzel. Zümm egy kicsit megijedt, de hamar összeszedte magát. Megvárta, amíg besötétedik. Amikor este lett, a darázs elaludt, Zümm pedig bement és elhozta a bödön mézet, majd elindul hazafelé a kaptárba. Másnap a királynő hívatta a méhecskét, aki megmentette a méhek egész évi munkáját.

A királynő jutalomból, amiért ilyen bátor volt, neki adta az összes mézet és megkérte, maradjon velük. Zümm a mézet nem akarta csak magának, de annak nagyon örült, hogy befogadták a kaptárba. Attól kezdve ő lett a kaptár védelmezője.

2. rész: SB (segítség bajban vagyok) gyógyszer, azaz a MÉZ

Mióta Zümm visszahozta a bödön mézet, eltelt egy év. 2021. május 28-án rendezik a méhek az éves nyárnyitó ünnepélyt, ez pont a mai napra esett.

A kaptárban a szokásos események zajlanak.

– Ó, de meleg van ma! – mondta a kaptár őre. Ezalatt a figyelme kicsit alábbhagyott és közben öt gonosz darázs sompolygott be a kaptárba.

A királynő éppen akkor tette a napi körútját a kaptár belsejében, de mire szólhatott volna az egyik darázs leütötte őt. Zümm éppen arra járt és meglátta a földön fekvő királynőt. Sietett az SB (Segítség Bajban vagyok) gyógyszerért, amivel a királynőt meggyógyíthatná, azonban sehol sem találta. Az SB gyógyszer nem más, mint a MÉZ, ami sok betegséget gyógyít, mint például megfázás, torokfájás, sérülés. A darazsak a kapun haladtak át, amikor az őr észrevette őket a gyógyszerrel.

– Álljatok meg! – kiabálta az őr.

– Nem állunk meg! Ez most már a miénk! – kiabálták vissza a darazsak.

Zümm szaladt az őrhöz:

– Nem láttál öt nagy darazsat? – kérdezte.

– De láttam! – felelte az őr.

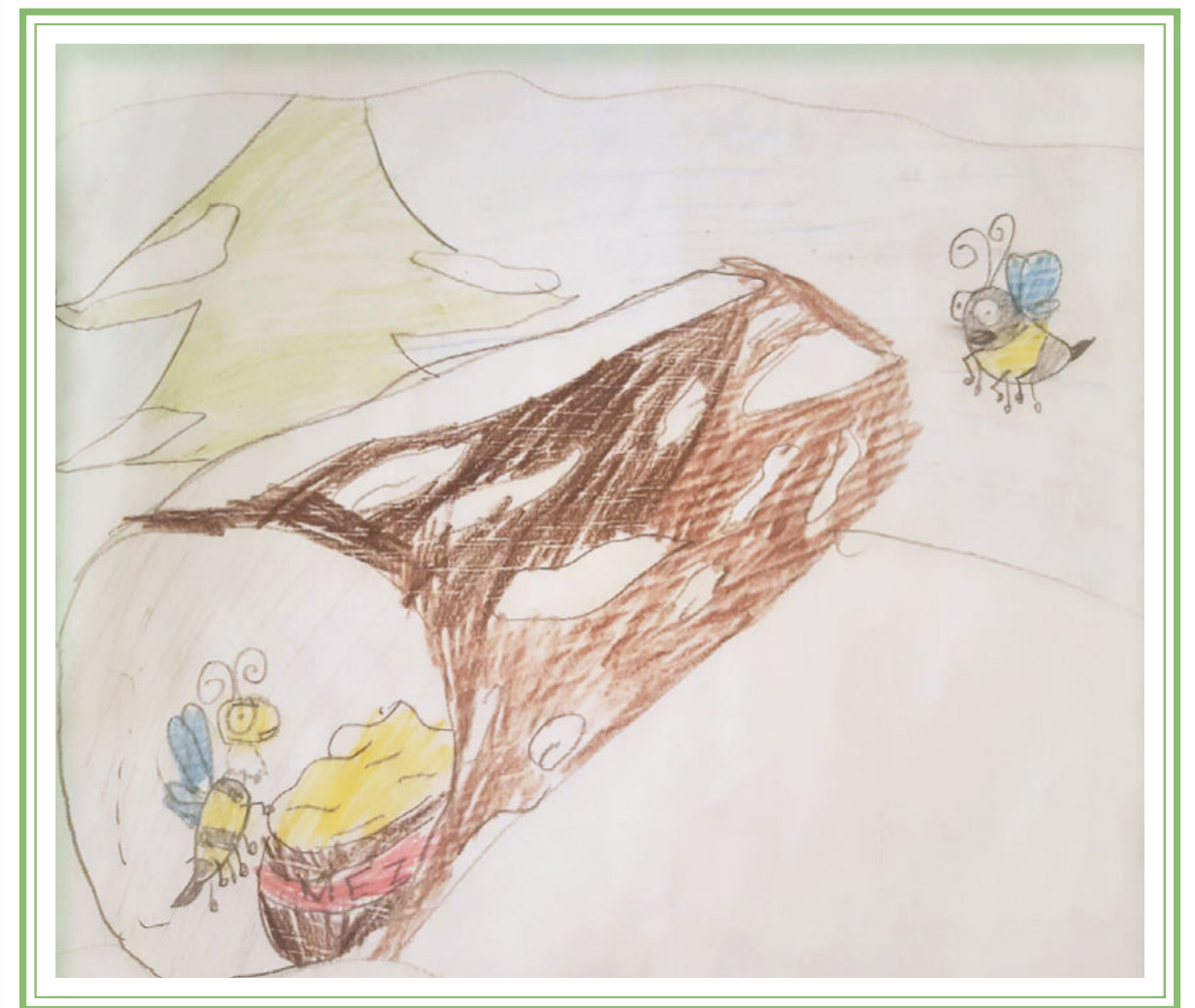
– És az SB gyógyszer náluk volt?

Az őr csak szemlesütve bólogatott. Zümm azonnal elindult a fenyvesbe, oda, ahol annak idején, egy évvel ezelőtt járt. Ugyanazt a korhadtt fatörzset kereste, amit egy éve talált, mert sejtette, hogy ott húzzák meg magukat a darazsak. Nemsokára meg is találta, és ahogy sejtette, a darazsak is ott voltak. Meglátta az egyik kezében az SB gyógyszert is. Gyorsan visszarepült a kaptárba, összehívta a méheket és megkérdezte őket:

– Harcoltok-e a királynőtökért? Megtaláltam a gonosz darazsakat, de egyedül kevés lennék a legyőzésükhöz.

A méhek egyszerre kórusban válaszolták: – Igen, harcolunk!

Zümm ismertette a tervet, majd megvárták amíg este lett. A méhek egy részének az volt a feladata, hogy lefoglalja a darazsakat, amíg a többiek biztonságba helyezik az SB gyógyszert.

Rátonyi Tamás (8)

Miután ártalmatlanították a darazsakat, Zümm villámgyorsan a kaptárba szaladt az SB gyógyszerrel. A királynő rögtön megitta és szempillantás alatt meggyógyult.

Miután a méhek is visszaértek a kaptárba megtartották az ünnepséget, ahol megint Zümmöt ünnepelték leginkább.

3. rész: Gizi a gonosz trónbitorló

Egy szép tavaszi napon a Méhkirálynő szokásos napi sétáját végezte a kaptár teraszán, amikor váratlanul odarepült hozzá Gizi, a gonosz méh. Nagyon szeretett volna ő lenni a méhek királynője, ezért fogságba ejtette az igazi királynőt.

A királynő ijedtében elájult, Gizi pedig bezárta a kaptár tömlöcének legsötétebb részébe.

– Innen kiabálhatsz, úgyse fogja hallani senki! – mondta Gizi a királynőnek.

Gizi ezután összehívta a méheket és azt hazudta neki, hogy a királynőjük meghalt. A méhek nagyon megijedtek és csak azt mondogatták: – Ó, jaj!

Zümm is nagyon szomorú volt, de egy kis idő után gyanakvóvá vált. Nem emlékezett rá, honnan is ismeri ezt a méhet, aki a rossz hírt hozta nekik. Pár perc gondolkodás után, felkiáltott:

– Rájöttem! Ez Gizi, a gonosz méh! A királynőnk nem halhatott meg, keressük meg!

Senki nem törődött most Zümmel, aki maga indult el megkeresni a királynőt. A tömlöcök folyosójára ment, és kétségbeesve keresgette a királynőt. Végül a hetedik, legutolsó és legsötétebb tömlöcbe talált rá a síró, zokogó uralkodóra.

– Ó, végre valaki! – kiáltotta örömeiben. – Zümm te vagy az, tudtam, hogy megtalálász!

Zümm azonnal kiszabadította a királynőt, majd elfogta Gizit és tömlöcbe vetette. A kaptárba pedig visszatért a nyugalom.

Swarczkopf Ede, Gárdonyi Áron (13): Az én kertem

Kicsi korom óta bérházban lakom. Sok gyerek a szomszédom, együtt jártunk oviba, és most iskolába is.

Nagymamám megbetegedett, és anyuék úgy döntöttek, hogy a mamihoz fogunk leköltözni vidékre. Én nagyon sírtam, hogy el kell búcsúznom az iskolámtól, a barátoktól. Apu, és anyu vigasztalt, hogy ott is várnak új barátok, új élmények, de engem ez nem vigasztalt.

Elérkezett a nagy nap, elkezdtünk csomagolni, dobozolni, és egy reggel megjelent a bérház előtt egy nagy teherautó. Összecsdültek a lakók, a barátok, sírtunk egyre csak sírtunk. Most először éreztem, hogy igazán elkeseredtem, igazán szomorú vagyok. A nagyit nagyon szeretem, és szerettem nála lenni nyáron egy pár napot, de hogy örökre, annak nem örültem.

A teherautót követtük kocsival apáékkal. Egy órás utazás után megérkeztünk a nagyihoz. Nagy mosolygós arccal üdvözölt bennünket. Bot volt a kezében, azt beszélték anyuék, hogy mütötték. Nehezen ment fel a lépcsőn. Kaptam egy nagy udvari szobát, ami régi bútorokkal volt berendezve. Érdekes szag is volt. Minden idegen volt, egészen más, amikor nyáron ott töltöttem pár napot. Maminak van egy nagy kertje, de csak a fű nő benne, mert nem bírja gondozni, nem bír kertészkedni. Viszont, kapott tyúkokat, kacsát, amik nagy hanggal ébresztettek reggel. Tarajos úr, minden hajnalban kukorékolva jelezte a napfelkeltét.

Kispál Inez (12)

Úgy ordított, mintha mindenkit le akart volna kiabálni. Mama azt mondta, hogy ezért jó kakas. A tyúkokhoz, amikor bementem, nagyon óvatosnak kellett lennem, mert mindig felborzolta a tollát, nekem akart jönni.

Anyu és apu azt beszélték, hogy most tavasz van, most kell ültetni gyümölcsfát, mert drága a piacon az alma, a barack, és a szilva is. Egyébként is üresen áll a terület. Másnap apu egy utánfutón hozott egy csomó fát, nagy földdel zsákokba csomagolva a gyökeiket. Apu kért, hogy menjek a fáknak kiásni a gödröt, amit vízzel töltött teli, majd kis idő múlva, a földdel beletettük a fát a gödörbe, és betemettük. Két napig ültettünk. Az egész hátsó kertet beültettük, és napról, napra figyeltük, hogy megmaradnak-e?

Eljött a metszés ideje. Apu a netről nézte, hogyan kell csinálni, és a szomszéd bácsi segítette. Egy évet laktunk maminál, aztán visszaköltöztünk. Nagyon nehéz volt a mamit otthagyni, és nagyon megszerettem nála lakni. Már a kakas sem zavart, hogy reggelente felkeltett, és már tudtam a tyúkokat anélkül is etetni, hogy megkergetett volna. A faluban a gyerekkel megbarátkoztam, lettek jó haverjaim, és őket is nehezen tudtam otthagyni, mint a régi cimboráimat, amikor idejöttem. Mama még szomorúbb volt nálam is, úgy sírt, hogy alig tudtuk megvigasztalni.

Már egy év eltelt. Mama meggyógyult, szereti a kertet, azt telefonálta, hogy menjünk le, hozzá mert nagyon szép ilyenkor a kert. Most nyár van. A szünet nagy részét, most már örömmel töltöttem a nagyinál. Ismerős srácok fogadtak, és egy álomszép gyümölcsös a ház végi kertben, alatta színes mezei virágok. Régen volt fűnyírás, de nem is baj, mert olyan élénk volt minden, hogy nem is láttam még ilyet. Kivitettem hátra a kertbe egy pokrócot, amire ráfeküdtem, az árnyat adó fák alá.

Ahogy ráfeküdtem a pokrócra, elsüppedtem a virágok között. Volt sárga, kék, piros virág, ami úgy körülvelt mintha bölcsőm lenne. Egyszerre csak elálmosodtam. Olyan csend volt,

Purt Milán (14)

finom virágillat, egyszerre csak züm-mögésre figyeltem fel. Jobban kinyitot-tam a szemem, és apró sötét röpdöső méhecskékre figyeltem fel mindenütt. Nem tudom meddig néztem őket, de úgy gondolom, hogy nagyon sok idő telt el, mert mama hangját hallottam, hogy hív ebédhez. Annyira tetszett, hogy ebéd után is visszafeküdtem a plédre, és tovább gyönyörködtem a méhecskékben. Vittem nagyítót, és láttam, hogy a méhecske lábán vala-mi sárga van, mint egy divatos zok-ni. Olyan szőrös volt a méhecske, és szép csíkos, amelyet még nem láttam. Tanultunk róla, de még így nem láttam. Az sem zavarta, a méhecskét, hogy közel tartottam a nagyítót, majdnem hozzáért. Elhatároztam, hogy a falu-házban a neten megnézem, mit írnak a méhecskéről.

A szomszéd bácsi átjött látogatóba, hogy megnézzem, mekkorát nőttem már. Elmeséltem, hogy mit láttam, a hátsó kertben, és mennyire kíván-csi vagyok. Pista bácsi, másnap, azt mondta, hogy vegyek hátizsákot, és rakjak bele ennivalót, és innivalót. Na-gyon sok séta után, egyszer csak egy nagy sárga mezőre értünk.

Pista bácsi azt mondta, hogy ezek nem mezei virágok, hanem repce. – Itt vannak a méhek lakásai – mondta, amikor egymás mellett sorakozó nagy fadobozokhoz értünk. Adott rám egy szúnyoghálós sapkát és egy köpenyt. A dobozok tetejét kinyitva, egyszer csak renge-teg méhecskét láttam, a fakereteket kihúzva, megmutatta, hogy hova gyűjtik a nektárt és a virágport a méhecskék, és elmagyarázta, hogyan készítenek a méhecskék a nektárból mézet. Mutatott sok gépet, és kóstoltatott velem tavalyi mézet. Nagyon tetszett. Megígérte Pista bácsi, hogy egy méhcsaládot ajándékoz nekem, jövőre, és együtt fogunk méhészkedni.

Nagyon várom a jövő nyarat, hogy én is méhészkedhessek, és hogy a nagyobb fáimon egyre több legyen a virág, hogy a méhecskék dolgozhassanak.

Készült Swarczkopf Ede, Gárdonyi Áron élménybeszámolójából, kiegészítve a történetet a társak ismere-teivel. Keszthely, Zöldmező u. EGYMI 6. osztály SNI tanulói: Bogdán Anita, Bogdán Ricsi, Gárdonyi Áron, Kispál Inez, Mersics Enikő, Nagy Martin, Purt Milán, Sárközi Leonárdó, Sárközi Lorenzo, Swarczkopf Ede

A mesét begépelte a diktáltak alapján Gergely Edit gyógypedagógus, osztályfőnök

Swarczkopf Ede (13)

Szabari Erika: Dongó néni óvodája

Dongó néni előbújt a kis otthonából. Ő egy odvas, mohás, zuzmókkal tarkított ringlószilva fa kérge alatt lakott. Tökéletes otthon volt számára. Ott állt a virágokkal tarkított kert közepén, a gondosan metszett rózsatövek, az illatozó jácintok, nárciszok, sárgán virító kankalinok, és a lilán mosolygó fürtös gyöngyikék között. De a kedvence, a levendula és a mézvirág még nem virágzott. Arra még várni kellett. A hosszú tél után a tavaszi nap melegen simogató sugarai kicsalták őt a kényelmes kis otthonából. A kékesen csillámló potrohán megcsillant a napfény. Először lassan nyújtóztatta ki a szárnyait, majd lomhán átmozgatta őket.

– Rendben, most már repülhetek! – gondolta magában. Majd gyors szárnycsapásokkal végig döngicsélte a tavaszi virágok kelyheit, a fehér virágba öltözött almafát, akinek még vidáman oda is súgta: – Olyan csodálatosan szép vagy, mint egy menyasszony! Az idei tavasz is jól indul!

Ahogy végigrepült a környék fái, virágai között, sorban odaszólt a lepkéknek, poszméheknek, hogy holnaptól újra nyitva van az óvoda.

Dongó néni, mint a kert rangidős beporzási felelőse, a legkisebbeknek tanította a tökéletes beporzás tudományát. Mindenki szerette, mert mély, döngicsélő hangján mindig olyan végtelen türelemmel ismételte a tananyagot az apróságoknak.

Ahogy hazaért, sűrű szárnycsapásokkal, zümmögve körbetopogta az otthona alatt évek óta szorgalmasan növekedő taplógombát, hiszen tisztának kell lennie az ovinak, mire jönnek a csimoták.

Másnap reggel meg is érkeztek sorban a magányosan élő mezei poszméh gyerkőcök, a pelyhes méhek, szarvas fali méhek, bányásméhek, karcsúméhek, kakukkméhek, de még néhány nagycsaládban élő háziméh is keveredett a tanulók közé. Igaz, ő a lehető legtávolabb szállt le a többiektől, mert a finom kis érzékelőivel nagyon nehezen viselte el a többi méhfaj illatát. Az ő családjában mindenkinek ugyanolyan illata van. Mondhatjuk azt, hogy ez a családok külön ismertetője a háziméheknek, mint az embereknek a vezetéknev. De a kíváncsiság ide csalta.

– Szép, jó reggelt kívánok Bogárkáim! – köszöntötte őket kedvesen Dongó néni.

Habár mindannyian tudták, hogy ők nem bogárkák, már bölcsiben megtanulták Dongó nénitől az unalomig ismert mondókát, hogy: – Minden bogár rovar, de nem minden rovar bogár. Mégis szerették Dongó nénitől ezt a kedves becézést, a nagyobbak már jót kuncogtak rajta.

– Mmmmmmm. – Adta meg a kezdőhangot, majd rázendített a Mész, méz, méz, termett méz kezdetű dalra. Mindenki örömmel énekelte vele együtt, hiszen lárva koruk óta ismerték és szerették ezt az éneket.

Miután nagy lett a jókedv, és mindenki figyelt, Dongó néni elkezdte a tanítást.

– Picikéim! Ti vagytok a jövő reménysége! Óriási szükség van rátok, mert egyre kevesebben vagyunk. Nemcsak saját magunknak gyűjtünk táplálékot, hanem besegítünk az illatozó fáknek, kedves virágoknak, és a barátságos zöldeknek, hogy mindannyian termést hozzanak. A szél rendületlenül végzi a munkáját, hordja a fűfélék, fenyőfélék, gabona-félék virágporait, hogy új termés, új élet születhessen. – Minden apróság feszülten figyelt.

– Mi segítünk az összes gyümölcsfának. A fehér virágú almának, cseresznyének, meggynek, szilvának. A rózsaszín virágú barackoknak, a fehér virágú gesztenyének, és az élénk rózsaszín szelídgesztenyének. De minket várnak az illatozó, színpompás virágok is a kertben. Csak miattunk öltöznek szebbnél-szebb illatos ünnepi ruháikba ők is. De nélkülünk nem hozna termést az uborka, dinnye, tökfélék, paradicsom, paprika, káposzták, karfiol sem.

Dongó néni végigmutatott a kerten. Alattuk a színpompás virágok kavalkádja, felettük a gyümölcsfák összeboruló virágtengerbe öltözött ágai, távolabb, a kert végében a kis palánták, amik még várták, hogy megerősödjenek és eljőjön a virágzás ideje.

Jóleső büszkeséggel néztek szét kis birodalmukon.

– Most nézzetek jól szét! Nézd meg a fát, ahonnan elindulsz. Nézz a Napra, hogy tájékozódni tudj, és tiétek a kert! Látogassatok meg minél több virágot! Figyeljete rá, hogy minél jobban bújjatok a kelyhükbe, a lábacskaikokon, pollengyűjtő zsákocskáikban, kosárkaikba minél több virágpor tapadjon meg.

– Tudjuk, a következő virágnál pedig alaposan hempergődzünk, dörgölődzünk, ficeregjünk – vágott közbe lelkesen a kis mezei poszméh.

– És, és, és... – hebegte a háziméh is –, nemcsak magunknak gyűjtünk, hanem megajándékozunk a virágokat azzal, hogy beporozzuk őket, amiért megajándékoztak minket virágporral, vagy nektárral!

– Ügyesek vagytok! Látom, megtanultátok a leckét. Most már induljatok! Vár rátok a kert!

Mindannyian útra keltek, és szorgosan jártak virágról-virágra egész nap, ahogyan Dongó nénitől tanulták.

Forintosné Rácz Sára

Szabó Ábrahám (11): Az irigy borz

Hol volt, hol nem volt, messze az Óperenciás-tengeren is túl, élt egyszer egy méhcsalád. Híresek voltak szorgalmukról, hasznos tagjai voltak a közösségnek.

Minden év tavaszán, mikor a fák virágba borultak, a kis méhek a szüleikkel közösen útra keltek, hogy begyűjtsék a nektárt és a friss virágport. A nap végén visszarepültek kaptárjaikba, hogy ott pihenjenek. Azonban történt egyszer, hogy az egyik év tavaszán a virágok nem nyíltak ki. Az erdő lakói aggodalommal figyelték a méheket. Mindenkit nagy nyugtalanság fogott el. A méhek nem tudtak nektár nélkül mézet készíteni. Teltek-múltak a hónapok, fogyott a méz, ami még előző évekről maradt. Szűkös esztendő köszöntött be. Így az erdő lakói úgy döntöttek, hogy kupaktanácsot tartanak, hogy megbeszéljék, mitévők legyenek.

Lassan azonban beköszöntött a hideg és sajnos nem volt mindenkinek elegendő élelme a télre, ezért ki kellett találni valamit.

Megbízták a medvét, hogy írja össze, mennyi méz van összesen. Mikor visszatért a medve

a főtanácsoshoz és átadta a papírt, kihirdették, hogy akinek van mézből feleslege, hozza ide és tegye bele a közösbe. Erre azonban nem mindenki volt hajlandó, különösen a borz volt irigy. Mindenáron meg akarta tartani a mézet. Nem tudott úrrá lenni kapzsiságán, s mindenért szegény méheket hibáztatta, hogy nincs elegendő méz. Mindenkinek azt mondta a borz, hogy ő bizony innen oda nem adja a mézet, s mit kapna érte ő cserébe.

Az erdő lakói ezen nagyon megharagudtak. Azon gondolkodtak, hogyan leckéztessék meg a borzot. Ezért kitalálták, hogy úgy tesznek, mintha nem látnák.

Így is tettek. Mikor a borz kérdéssel fordult hozzájuk, úgy tettek, mintha ott sem lenne, nem vették figyelembe. Így a borz nagyon kellemetlenül érezte magát, nem értette miért nem állnak vele szóba a többiek, miért nem segítenek neki, ha kéréssel fordul hozzájuk. A borz nagyon elszégyellte magát és bocsánatot kért, amiért ilyen irigy volt. Megértette, hogy nem szép dolog irigynek lenni, s ő is odaadta a mézet.

Az erdő lakói újra összehívták a gyűlést és igazságosan elosztották a mézet.

Szabó Ábrahám (11)

Mindenkinek jutott azon a télen, így senki sem halt éhen. A méz nagyját a méhcsaládnak adták, hogy legyen mit enniük, ne pusztuljanak el. S hála Istennek a következő év tavaszán minden jóra fordult, a fák, virágok csak úgy ontották a szebbnél-szebb, csalogatóbb virágokat. A méhcsalád feje, az anyuka ismét szüntelenül rakta a petéit, akik körül folyamatosan dolgoznak a nektárt és virágport gyűjtő dolgozók.

A borz és a többiek is megtanulták, hogy milyen fontos az együttműködés, egymás tisztelete. Ez a méhcsalád még máig is él, ha el nem pusztult.

Szabó Jázmin Beáta (10): Izolda zümmögő nyara

– Apa, ne már! – kiabált Izolda, az utolsó tanítási nap délutánján. – Egy csomó jó lehetőség van itthon, Laura például lovas táborba megy, Lili egész nyáron segít a helyi rendezvényeken a felnőtteknek. Panniékhoz pedig eljönnek nyaralni az unokatesói és egész nyáron velük lesz. Nekem pedig a Nagypapámhoz kell mennem!

– Izi, hidd el sok új tapasztalatot szerezhetsz a Nagypapánál, talán jövőre még környezetismeretből is javíthatsz egy jegyet – mondta Anya.

– Fenyő Izolda Anasztázia, most pedig bemész a szobádba, összepakolod a kofferedet a holnapi útra, nincs apelláta! – förmedt rá apa.

Este amikor a szülők tévét néztek, a lány kijött a szobájából és elkezdett kérdezősködni.

– Anya, Apa, pontosan hol is lakik a Nagypapám?

– Gyere, ülj ide mellém kiscicám – utasították kedvesen gyermeküket.

– Tudod, az ő falucskájában csak egyetlen hosszú utca van, egy kis boltocskával a közepén. Iskola sincs abban a faluban és mindenki ismer mindenkit. Mellesleg méhekkkel foglalkozik és eladja a mézüket. Nem egy igazi konyhatündér, de a mézes tortája utánózhatalan – mesélték.

– Rendben, ha muszáj, elmegyek. Legalább a főzést is gyakorolhatom, amire kért Viola néni. Most már semmi ellenvetésem – mondta a lány.

Másnap a vonat indulása előtt Anya óva intette, hogy kenje be magát mindig naptejjel, vigyázzon magára a méhek miatt, és ne mászkáljon a magas fűben rövidnadrágban. Megszólalt a hangosbemondó, hogy indul a vonat.

Már félúton jártak, Izolda éppen a zongorázó macskás videót nézte a telefonján, és mint derült égből a villámcsapás, elment a téroró.

Beérkezett a vonat, a peronon Nagypapa várta, már messziről integetett.

– Szia, kisunokám! Végre te is meglátogatsz engem! Na, gyere, vigyük a bőröndöd. – fogadta kedvesen unokáját. Mikor hazaértek, Nagypapa megmutatta a vendégszobát és körbevezette a házban. De amikor a kertre került a sor, Izolda felsikított:

– Áááá, méhek, mi lesz, ha megcsípnek?!

– Ne, félj, először is a méh nem csíp, hanem szúr. Hogyha itt töltöd a nyarat, meg kell tanulnod: a méhek a barátaink, ha nem bántjuk őket, ők sem bántanak minket. Rengeteget számítanak a beporzásban, hogy mi finomabbnál finomabb ételeket tehessünk az asztalra. – oktatta kedvesen a Nagypapa. Bementek a házba, hogy meguzsonnázzanak.

– Mit eszünk Nagypapa? – kérdezte

– Nagyon finomat, mézes kenyeret, itthon készült mézzel! Hogy szereted, kevés vagy sok mézzel?

– Nem tudom, még sosem próbáltam, nem nagyon szeretem a mézet.

Szabó Jázmin Beáta (10)

– Ha még sosem kóstoltad, honnan tudod, hogy nem szereted?

Nagypapa elővette az üveget és a mézet mézcsurgatóval, gyengéden rácsöpögtette a kenyérre. Étvágygerjesztően folyt széjjel a kenyéren, aranyló színe csillogott az ablakon beáramló fényben. Nagypapa elkezdett mesélni arról unokájának, hogy mennyit dolgoznak a méhek, milyen szorgosak és kitartóak.

– Tudtad azt, hogy a méhek egy nagy családban élnek, és mindegyiknek más-más a feladata? Itt vannak például a felderítő méhek, akik megkeresik azt a helyet, ahol jó nektár van és táncsal jelzik az utat a dolgozóknak, akik aztán összegyűjtik. És – ezt figyelj –, Nagypapa egy mokkáskanálnyi mézet vett ki az üvegből. Egy dolgozó egész élete alatt, ennyi mézet gyűjt csupán. Ezért legyünk nekik hálásak, hogy mindannyiunknak jut belőle, nem is kevés.

– Te tényleg igazi szakértője vagy a méheknek! – mondta Izolda és közben egy nagyot harapott a kenyérbe. – Hmm! Ilyen finomat még soha nem ettem!

Mire meguzsonnáztak, a verőfényes napsütés helyét az alkonyat vette át.

Kimentek sétálni a kertbe, Izolda mélyet szippantott a friss illatból, ami körülvette őket. Leültek a padra, és hirtelen odaszállt melléjük egy kis pillangó. Nagypapa most azt kezdte el mondani, hogy minden rovar, ami rászáll a virágra, a beporzást segíti, a pillangó is.

Ezt a lány alig tudta elhinni, a pillangó is rovar, hiszen az olyan gyönyörű. De aztán hirtelen meglátta, hogy rászáll egy virágra és szemmel láthatólag szívogatta a nektárját.

Nagyapa még azt is elmondta az unokájának, hogy a rovarok beporzó tevékenysége nélkül bizony nem lennének finom gyümölcsök, zöldségek és virágok sem.

Így teltek-múltak a napok a kis falucskában, reggeltől estig.

Izolda már majdnem profi volt a méz „leszüretelésében”, rengeteget tanult a méhekről. De eljött az augusztus 24. amikor bepakolt a kofferjébe és hazaindult.

Eljött a búcsú ideje, Izolda mindent megköszönt, amit tanult Nagyapjától, megölelte és megígérte, hogy jövő nyáron is eljön. Majd felszállt a vonatra, még intett egyet és a következő pillanatban már messze járt.

Százhalombattai Napsugár Óvoda Micimackó csoport (6): Zizi és a gyerekek

Zizi, a kicsi méhecske a százhalombattai gesztenyesor egyik hatalmas fája alatti kaptárban látta meg a napvilágot. Tavasz volt. A madarak vidáman csicseregtek, a természet igyekezett a legszebb arcát megmutatni. A méhecske gyorsan növekedett és már izgatottan várta az első napot, amikor a kaptárból kirepülve végre elindulhat első gyűjtögető útjára.

Ez a várva-várt alkalom egy csodaszép, napsütötte, szélcsendes napon el is érkezett.

Zizi a kaptár bejáratában, kezében kosárkájával várakozott. Amikor a kapu kinyílt, ő repült ki elsőként, és nyomban az illatozó virágok nyomába eredt. Szaporán verdesett szárnyacskáival és körültekintően vizsgálta a szeme előtt feltárulkozó világot. Nemsokára meg is találta, amit keresett: egy csodálatos kertet pillantott meg. Magas és erős fák árnyékában zöldellt a fű, az erős, zöld szálak között pedig rengeteg százszorszép virított.

Zizi nyomban leszállt egy virágfejre és összegyűjtötte róla a virágport. Majd a mellette levő virágról is összeszedte és így tovább. Egészen addig szorgoskodott, amíg kosárkája tele nem lett a sárga porral. Ekkor fogta magát és hazarepült. Amint kiürítette kosarát, már indult is vissza. Egész álló nap szorgalmasan dolgozott és így tett a következő napon is. Munkájának jutalmaként a következő napot pihenéssel töltötte.

A pihenést követően újra készen állt a gyűjtögetésre és boldogan szállt ki reggel a kaptárból. Gyorsan megközelítette a már felfedezett kertet, hogy újra meglátogassa szeretett virágait, de jaj! Valami történt! Valami nagyon megváltozott!

A fű már nem hullámzott olyan szépen a lágy szellőben és virágok sem ágaskodtak a fűszálak között. Nem találta a százszorszépeket, csupán néhány szál hevert a fűben, azok is megtiporva, hervadtan.

A kicsi méhecske nem értette mi történhetett és bánatában keservesen sírni kezdett.

Siratta kedves virágait és azt, hogy nem segíthet családjának a finom nektár összegyűjtésével. Ekkor hangokat hallott. Valami közeledett. Kiabálás, nevetés, apró lábak csattogása hallatszott. Gyerekek voltak azok. Zizi még sohasem látott gyerekeket. Nem régóta élt még, és ez a rövidke idő, amit eddig a kaptáron kívül töltött, főleg gyűjtögetéssel és munkával telt. Idősebb testvérekéi azonban már meséltek neki az emberekről, gyerekekről, felnőttekről, de igaziból még sohasem találkozott velük. Kíváncsian leste hát minden mozdulatukat.

A gyerekek vidáman szaladgáltak, kergetőztek a fűben, motoroztak és bicikliztek a kertben. Volt, amelyikük elnyújtózva, hempergőzve gurult le egy pici dombról. A méhecske látta, hogy a kis emberkéek cseppet sem törődnek azzal, hogy játékuik közben letapossák a fűvet és a köztük megbújó virágokat. Csak szaladtak és nevettek, úgy tűnt nagyon jól érzik magukat.

Sőt! Zizi elszörnyedve látta, hogy az egyik kislány letép néhány szál virágot, csokrot köt belőle és mosolyogva odaadja egy felnőttnek, aki kedvesen átveszi tőle és cserébe még pusztit is nyom a kisgyerek arcára. A méhecske kétségbeesett. Mitévő legyen? Úgy érezte

Szabó Adrienn Klára (9)

senki sem törődik azzal, hogy a kert nemcsak játékra való és hogy virágok nélkül éhezni fog a családja. Egyszerre kétségbeesést és erős haragot érzett. Arra gondolt, hogy jól megszurkálja azokat a gyerekeket, hadd fájjon nekik is, sírjanak ők is. De mikor nekiindult csak mosolygó, kedves arcokat látott, nem volt szíve bántani őket, egyiket sem. Mást kell kitalálnia. Valahogyan meg kellene akadályoznia, hogy gyerekek játszhasanak a kertben. Segítségre van szüksége. Szólnia kellene a felhőknek, engedjenek magukból esőt a földre. Esőben a méhecskék sem mehetnek ki a kaptárból, hátha az emberek sem jönnek majd ki a kertbe.

Úgy is tett. A felhők örömmel tettek eleget a méhecske kérésének, szívesen segítettek neki, mert tudták, a földnek egyébként is szüksége van az esőre tavasszal.

Három napon át meleg, csendes, tavaszi esővel öntözték a kertet.

Éppen annyira esett csak, hogy a gyerekek nem jelentek meg, de a virágok új erőre kaphattak és újra csomókban virítottak a zöld fűben. A méhecske csudára boldog és büszke volt. El is határozta, hogy amint újra kisüt a nap, az egész családjának megmutatja az ő csodálatos kertjét, hadd gyűjtögessen mindegyikük az illatozó virágokról.

Így is történt. Zizi és vagy száz testvérkéje indult kosárájával a virágok felé. Boldogan szedték össze a rengeteg virágport és nektárt, már nem kellett aggódniuk az éléskamrájuk miatt. A napsütés azonban másokat is a kertbe csábított, mégpedig a sok-sok játszani, szaladgálni és hemperegni vágyó gyereket. A méhecske ijedten vette észre az ismerős, közeledő hangokat. Most megint az fog történni, mint legutóbb! A gyerekek újra letapossák és kitépik a virágokat!

De csodák-csodájára nem ez történt. Olyan sok méhecske döngicsélt, zümmögött és száll-dogált a tarka mezőn, hogy ezt már a gyerekek is észrevették. Hirtelen mindannyian megálltak és ámulva hallgatták, tátott szájjal bámulták a levegőben táncoló sárga kis rovarokat.

Egy kis idő múlva, az őket kísérő felnőtt néni beszélni kezdett, a gyerekek pedig figyelmesen hallgatták, majd fogták magukat és elsétáltak. Zizi és testvérei nyugodtan folytathatták a nektár és a virágpor begyűjtését.

Másnap különös látvány fogadta a méhecskét.

Sok ember szorgoskodott a kertben. Zizi nem is mert közelebb repülni hozzájuk, csak messziről nézte őket. Egy hangos és nagy autó érkezett, amiről egy hatalmas dobozszerű valamit emeltek le. Azután nyikorgó kerekű talicskákon földet hoztak és belapátolták a dobozba, ami igazából egy óriási láda volt.

Ekkor jelentek meg a már jól ismert gyerekek és a néni, akit előző nap olyan figyelmesen hallgattak. A kezükben színesebbnél-színesebb virágok, kicsi ásók és locsolókannák voltak és mindannyian izgatottan beszélgetni kezdtek, amikor meglátták a földdel teli ládát.

Ügyes kis kezeikkel nyomban munkához láttak. Az egyik kislány, akinél ásó volt, egy kis gödröt ásott a földbe. Akinél virág volt, az elültette a mélyedésbe, és miután finoman megpaskolgatta a virág szára körül a talajt, már jöhetett is egy kisfiú, aki magasra emelve locsolókannáját megöntözte az elültetett növényt. A szorgos kis kezeknek hála, egykettőre tele lett a láda szebbnél szebb, illatosnál is illatosabb, színpompás virágokkal.

Zizi alig bírta türtőztetni magát, hogy rászálljon valamelyikükre, de nem szeretne volna megijeszteni a gyerekeket, ezért türelmesen várt, amíg dolguk végeztével, vidáman mosolyogva el nem mennek.

Ekkor a méhecske nyomban repülni kezdett és közelről is megcsodálta az új kertet.

Ettől fogva csak ide járt virágport és nektárt gyűjteni, no és persze ide hívta testvérkéit is. Soha többet nem kellett aggódnia, hogy a gyerekek miatt nem tudja megtölteni kosáráját, hiszen azok olyan gondosan és szeretettel ápolták az elültetett virágokat, hogy ez lett a gesztenyesor legszebb és legbiztonságosabb nektárgyűjtő virágoskertje.

Szénási Boglárka (14): A változás szele

Mézélő Méh uraság, aki ismerőseinek csak Mézi, méhhez képest elég lusta. De hát mit tehet az ember, ha egyszer fiú méhnek született? Mivel tudniillik, csak a méhlányok dolgoznak. De hol is tartottam? Á, igen, Mézi.

Történetünk kezdetekor épp egy tulipán szirmain elterülve tanakodott, mivel pontosan két perce tudta meg legkedvesebb barátjától, Jácinttól, hogy még egy közeli virágos rét tűnt el.

– Ebben az évben ez már a harmadik alkalom. Ezt is ugyanúgy az emberek túrták fel, egész biztosan oda is egy olyan gigászi tornyot építenek. Csak azt tudnám, miért kell nekik ennyi! Hiszen így még messzebbre kell repülniük a többieknek nektárért és virágporért, ki fog itt dolgozni, ha már egy kör után elfáradnak? De hát mit tehet az ember, ha méhfiúnak születik?” – így folyt a gondolatmenete, de most inkább magára hagynám, mivel semmiféleképp se szeretném megzavarni merengésében.

Hamar be is sötétedett, így Mézi hazarepült, az öreg fa hatalmas odvába, ahol az otthona található a mai napig. Ennél szebb helyet Mézi még sose látott. A falak, mintha aranyból lettek volna, mind méztől csöpögött, a kicsik éppen a szárnyaikat próbálgatták. Ez volt a legszebb, a legotthonosabb hely, amit valaha el tudott képzelni, de most a szokásosnál is nagyobb volt a nyüzsgés. Mindenki a rét miatt aggódott. A királynő komoly arccal nézett körül. Az udvarhölgyei most is körülzsongták, hisz ők sose pihenhettek.

A nagy mocorgás órák elteltével se csitult, mindenki egyre kétségbeesettebb volt, és mind egy dolgon gondolkodtak, méghozzá, hogy hogyan oldhatnák meg a problémájukat.

Mézi lassan szétnézett és hirtelen elkiáltotta magát:

– Én is beállok gyűjtőnek!

Abban a pillanatban óriási csend támadt. Néhányan nevetni kezdtek, de a királynő egyből csendre intette őket:

– Ez pompás ötlet, Mézi! – igen, ezt mondta, és ezt hősünk a mai napig nem tudja elhinni, ahogy azt se, hogy ez a két mondat milyen változást hozott a kolónia életébe.

Mit kell tenni ilyenkor? Hát pontosan ez a kérdés motoszkált a kis méh fejében. Ahogy összeszedte gondolatait, eszébe jutott, hogy a gyűjtőknek van kosaruk, amibe rakják a virágport, neki viszont nincs. Így hát másnap reggel elment a pókhoz, hogy megkérje rá, fonjon neki egy pollengyűjtő kosárkát. A pók három fával odébb lakott, gyönyörű hálóját a lombok közé feszítette ki. Ez kicsit kényelmetlenné tette szegény helyzetét, mikor fújt a szél, de már többször is kijelentette, hogy nem szeretett volna új hálót fonni. Éppen szokásos reggeli napozása közepén tartott, amikor Mézi odaért, így csak hosszas kérlelés után volt hajlandó elfogadni a munkát.

Délre Mézi szolgálatkészen, vadonatúj kosárkáját a hóna alatt szorongatva várta nővérét, Magnóliát. Ő volt a legkedvesebb a családban, mindig segített Mézinek, ha valamire szüksége volt, így nem csoda, hogy elsőként ajánlotta fel, hogy betanítja az újoncot. Pitypang, a legkisebb hűg oldalról figyelte az eseményeket. Magnólia először is hosszasan magyarázta a jeleket, amiket használnak, hogy megtudják, hol, mennyi, milyen minőségű virágpor található, Mézinek merre kell mennie, ha egyszerre több jelzést is észrevesz.

Nem hősünk a legügyesebb tanuló, de lelkesedése példamutató. Emellett kitűnően repül ez a kis méh, szóval semmiképpen se becsüljük alá!

Ezek után Mézi elindult első begyűjtői útjára két testvére társaságában.

Útközben sok méhhez találkoztak, Mézi később bevallotta, hogy nem mindenkit ismert, de készségesen köszönt, és szerinté ez a lényeg. Amúgy sem volt ott idő ismerkedésre, hiszen hatalmas volt a sietség. Leszálltak egy százszorszépreneteg közepébe, és megkezdődött a gyűjtés.

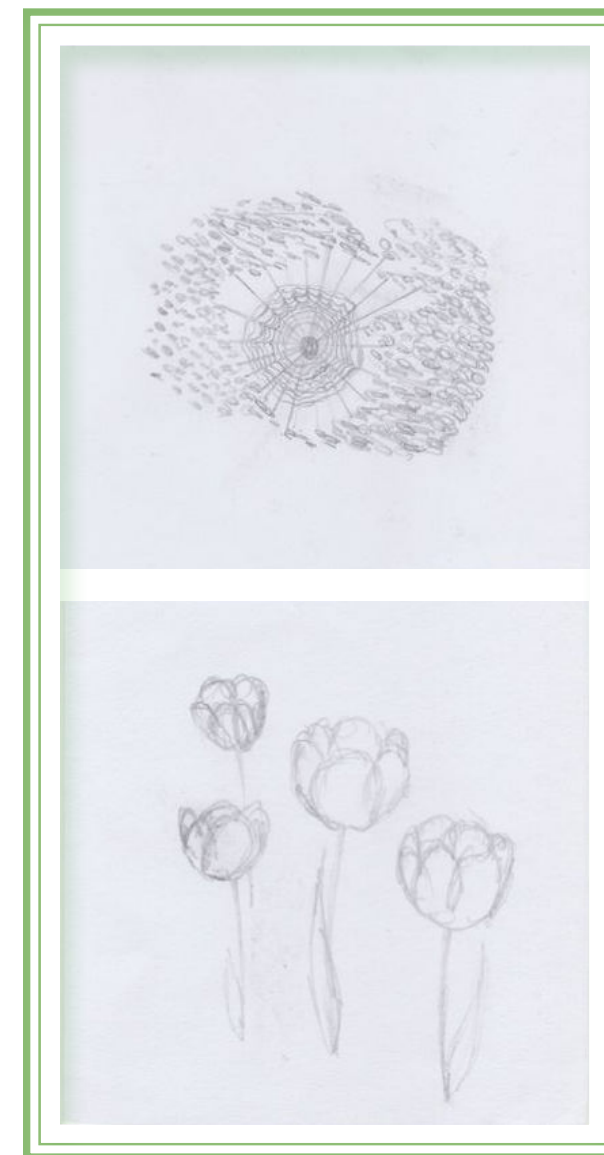
Mint kiderült, Mézi egy őstehetség. Már a legelső alkalommal is elképesztően hatékonyan bizonyult. Mindezek ellenére a nap végére borzalmasan elfáradt, sose végzett még ilyen kemény munkát. Sőt! Igazából semmilyen munkát nem végzett még életében, nemhogy nehezett!

A királynő mosolyogva fogadta első munkanapja végeztével. Látva, milyen eredményesen dolgozott, elkezdett önkéntes fiúkat gyűjtetni, akik hajlandóak munkába állni.

Másnap egyből száz lelkes kis méhecske jelentkezett munkára, és napról napra duplázódott a számuk. Kis csoportokban tanították őket a tapasztaltak, akik már túl idősök voltak a begyűjtéshez, így már csak a gyerekekre való vigyázás volt a dolguk.

A pók nem tudott ennyi kosárkát fonni, így gyöngyvirágokat használtak kosár gyanánt. Viszont a változás szele szeretett pókunkat is elérte, nekikezdett egy új háló fonásának. Jácint is követte Mézi példáját, már az első nap munkához fogott. Lett elég dolgozó, hogy pótolni tudják a távolságot, és az emberek, azt látva, hogy már a fiú méhek is dolgoznak, észrevették, hogy építkezéseik milyen hatással vannak a méhek életére, és változtattak a helyzeten; Méziék kolóniájának a területét pedig természetvédelmi területté nyilvánították, látva mennyien élnek, és milyen csodás tettekre képesek.

Hetek múlva se hagyott alább Mézi lelkesedése, imádta az új munkáját. Minden jóra fordult, és mindezt apró hősünknek köszönhetjük, aki sose hitte volna, hogy egyetlen felkiáltással gyökerestül megváltoztathatja egy egész kaptárnyi kis méh életét.

Szénási Boglárka (14)

Szilágyi Janka (8): A méhek aranya

Egy szép napsütéses hajnalon a Virág völgybe érkezett egy új lakó, Guszti a katica.

Minden nap figyelte a szorgos méheket: Zümit, Szorgoskát, Rebbencset és a többieket. Kíváncsi lett, hogy mit is csinálnak a méhek. Próbált odarepülni és megszólítani őket, de munka közben nem figyeltek rá.

Guszt elhatározta, hogy felkeresi a kaptárt és megnézi, mi történik odabent. Összeszedte minden bátorságát, de arra nem számított, hogy egy ór állja az útját.

Az őt megszólította Gusztit:

– Ki vagy és mit akarsz?! Én Mr. Züm-züm vagyok a kaptár őre.

Guszt hebegve-habogva bemutatkozik:

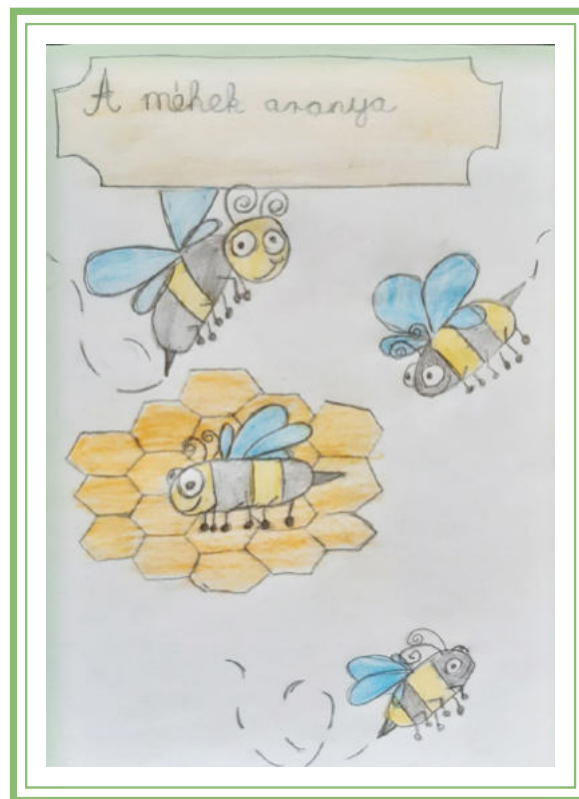
– Éééén Guuuszti vagyok. Most költöztem ide a családommal és barátokat keresek. Szeretnék megismerni titeket és érdekel, mit csináltok.

Az őt így válaszolt:

– Hogyisne! Azért engedjelek be, hogy ellopd a mézünket!

Guszt félve így felelt:

– Azt sem tudom, mit csináltok, azt meg főleg nem, hogy mi az a méz.

Szilágyi Janka (8)

Az őt nagyon elcsodálkozott a katicán. Egy kis idő múlva megszólalt:

– Figyelj kisöreg, elmesélem Neked, amit rólunk tudni kell! A méhek fontos részei a természetnek. Nélkülünk nem lennének szép virágok, finom ízletes gyümölcsök, zöldségek. Mi porozzuk be a virágokat, összegyűjtjük a virágport és a nektárt, ezutóbbiból később mézet készítünk, ami az egyik legértékesebb dolog a világon.

Guszt szájátva hallgatta Mr. Züm-zümet, aki így folytatta:

– A méz édesíti a teádat, sütidet és ha beteg vagy meggyógyítja a fájó torkodat.

De ahogy befejezte éppen akkor jöttek haza a dolgozó méhek.

Rebbencs, Zümi és Szorgoska meglepődve nézték a kis katicát. Megkérdezték, miért van itt, mit szeretne. Mr. Züm-züm részletesen beszámolt mindenről, biztosra vette, hogy a méhek nem fognak örülni Guszt kíváncsiságának. Azonban Zümit, Szorgoskát és Rebbencset nagyon

elgondolkodtatta a dolog. Mielőtt bármit is mondhattak volna, Mr. Züm-zümnek, aki nagyon megkedvelte Gusztit, támadt egy ötlete, amit a dolgozó méhekkal is megosztott. A méhek elfogadták az őt ötletét, ami így hangzott:

– Na, kis barátunk, ha válaszolsz a következő kérdésekre, akkor beengedlek a kaptárba és megismerhetsz bennünket.

Guszt rögtön rávágta:

– Rendben halljuk a kérdést.

– Íme a kérdés: Mi a méhek aranya?

Guszt gondolkodás nélkül egyből felelte a választ, hiszen jól odafigyelt az őt minden szavára, amit tanított neki:

– A méhek aranya nem más, mint a MÉZ!

A méhek mosolyogva bólogattak, és mivel helyes volt a válasz, beengedték a kis katicát a birodalmukba, és mindent megmutattak neki. Ettől kezdve a méhek és a kis katica nagyon jó barátok voltak és sokat találkoztak, de szigorúan csak munkaidő után.

Szilágyi Janka (8)

Támba Emese (11): Zoé repülni tanul

Egy átlagos vasárnapi reggelnek indult. Éppen a barátommal, az almafával beszélgettem, mikor egy méhecske repült felém. Én már éppen kezdtem volna elhessegetni, amikor az almafa rám szólt:

– Ejnye, no! Ne bántsд szegényt!

Én kissé szégyenlősen és dadogva válaszoltam a fának:

– Én..én... nem akartam bántani...csak...csak...nem akartam, hogy megcsípjen.

– Jaj, ne légy csacsi! A méhek nem csípnek, hanem szúrnak, de csak akkor, ha bántod őket. Na, gyere, ülj közelebb, mesélek egy történetet egy méhecskéről, ezt még édesapám mesélte nekem facsemete koromban.

Szóval egy szép tavaszi napon történt mindez. Egy kis méhecske, név szerint Zoé, éppen akkor lett 12 napos. Szüleitől szokás szerint nem kért egyebet, mint hogy tanítsák meg repülni, de szüleinek mindig ugyanaz volt a válaszuk: „Majd egy kicsit később, most sok a dolgunk.” De aznap a kis Zoé elhatározta, helyett, hogy a szüleit kérlelné, majd mástól kér segítséget, hogy tanítsák meg repülni.

Szóval a kis méhecske fűszálról fűszálra ugrálva ellátogatott a szitakötő barátjához, Csillához, hátha ő tud neki segíteni. Mikor Zoé odaért a lányhoz, a két barát illedelmesen köszönt egymásnak.

– Mi újság? – kérdezte a szitakötőlány

– Tudod... ma lettem 12 napos!

– Nahát, gratulálok!

– És meg szeretném kérdezni tőled, hogy..hogya... – mondta kissé szégyenlősen Zoé

– Hogy? – kérdezte kíváncsian Csilla.

– Meg tudnál tanítani repülni?

– Hát, Zoé az a helyzet, hogy nekem mennem kell, segíték a mamámnak a házimunkában, de majd máskor örömmel segíték. Bocsi.

– Nem baj, majd még beszélünk, szia – felelt kissé csalódottan Zoé.

Ezután a kis méhecske gombáról gombára ugrálva, a nagy feltalálóhoz, a szarvasbogárhoz vette az irányt.

– Jó napot Emil! – köszönt Zoé a szarvasbogárnak.

– Hogy jó!? Még hogy jó? Sokkal inkább borzalmas! – tajtékozott a hatlábú, csápos bogár, ide-oda mászkált, fel s alá miközben ezt motyogta: – Jaj, hol lehet, hová a csudába tehettem?

– Bo...bo...bocsánat! – szólalt megszeppent hangon a méhecske. – Mi történt, úgy járkálsz itt, mintha bolha szorult volna a páncélod alá.

– Megvan, már tudom hova tettem! – kiabálta örömében Emil.

– Mi? Mi van meg? Jaj, kérlek, Emil mondd meg!

– Ó, bocsáss meg, éppen egy új projektemhez kerestem az utolsó alkatrészt. Szeretnék kipróbálni?

– Igen. De már meg ne sértődj, de mégis mi ez?

– Hát ez pofonegyszerű! Ez, kérlek szépen, egy olyan találmány, ami megváltoztathatja a röpképtelen rovarok és akár még az emberek életét is. Ez a REPÜLŐ MASINA 3000.

– Azta! – csodálkozott rá Zoé a nagy fényes és tollakkal beborított gépre. – És hogyan működik?

– Csak egyszerűen felülsz erre a székre, majd elkezded tekerni a pedált, meghúzod a piros kart, és a nagy tollas szárnyak intézik a többi – magyarázta a kis tudósbogár.

Zoé nem bírta már tovább, végre alkalma nyílt repülni! Felszállott a masinára és már indult is. Elkezdte tekerni a pedált, amilyen gyorsan és erősen csak tudta. Már szinte repült, csak egy dolog maradt: Meg kellett húznia a kart. De melyiket is? Zoé a nagy izgatottságtól nem figyelt a szarvasbogár szavára. A kis beporzó rovar, csak úgy találmányra meghúzta a kék kart. De ajaj! A szárnyak hirtelen összecukódtak, a „kislány” meg lezuhant bele a susnyásba.

A méhecske könnycseppekkel áztatott szemmel kikászálódott a repülőből.

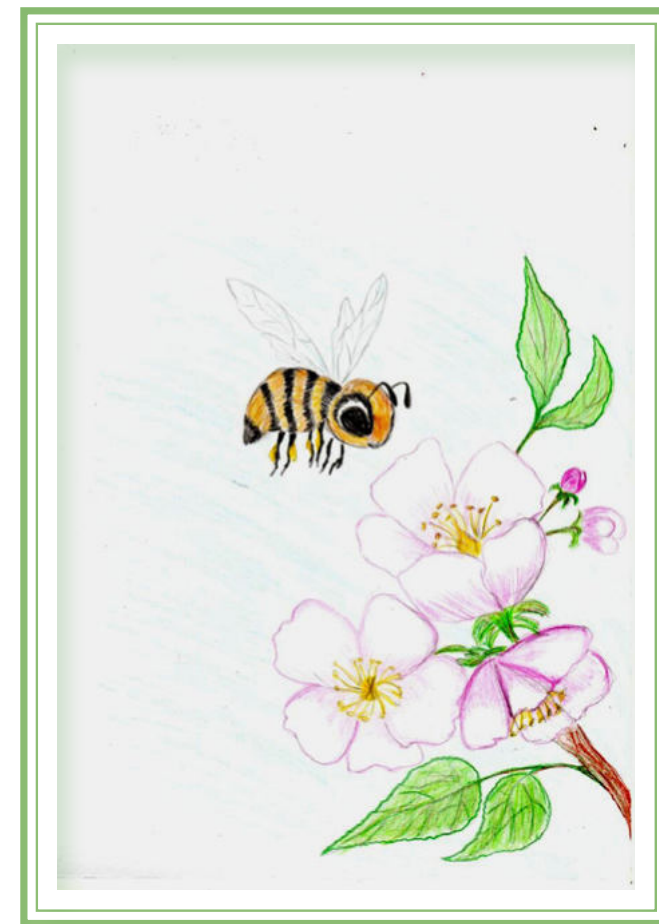
– Nem akarok repülni, nem, nem, soha többé! – szipogta.

Ekkor egy szellő „odament” hozzá, és lágyan megsimogatta:

– Ne sírj, Zoé, ne sírj! Majd én segítek a te bánatodon!

A szél mély levegőt vett, és a méhecskelányt felrepítette a magasba. Zoé kinyitotta a szárnyait. Repült! Ahogy a kis lény lenézett a tájra, hirtelen minden baja elszállt. Hiszen végre REPÜLT! Rájött, hogy nem kellenek neki furcsa találmányok, ha van elég bátorsága, na meg persze egy Szellő nevű barátja.

– Többre nem emlékszem – sóhajtotta az almafa. – De azt tudom, hogy ez volt Zoé legeslegszebb napja. És ha minden ember, mint ahogyan te is majdnem, bántaná a méhecskéket, nem lehetne olyan szép napjuk, mint amilyen akkor Zoénak volt.

Tatárné Miklós Zsuzsanna

Tomka Blanka Angelika (10): Ellenségből barát

A napsugarak besütöttek Angelika szobájába. Az egész szobát beragyogták, és sárgás fénybe vonták az alvó kislányt.

Nem sokáig aludt. Hamarosan felébredt, és gyorsan felöltözött. Csendesen kisurrant a szobából, és bekukucskált a szülei hálósobájának az ajtaján. Ők még aludtak. Izgatottan pattant fel piros kis biciklijére, és eltekert a Nagy Rétre.

Régebben mindig került ezt a helyet. Rossz emlékei voltak róla. Ugyanis kiskorában megszúrta itt egy méhecske, és még mindig látszódott a nyoma. Azóta retteg a méhektől.

De most... most másképp lesz. Legyőzöm a félelmem! – gondolta magában.

Hát, nem nagyon lett igaza.

Amikor odaért, gyönyörű látvány tárult elé: a napsütötte réten csak úgy illatoztak a szebbnél szebb virágok. A rét tele volt színes árvácskákkal, kedves kis kék nefelejcskekkel, vidám gyermekláncfűvel, és persze bájos százszorszépekkel. De Angelika ijedten torpant meg. Aztán erőt vett magán, mivel eszébe jutott, hogy mosolyogna az anyukája, ha anyák napjára szedne neki egy kis százszorszépet. Belépett a virágok közé. Egy kis pillangó közeledett feléje, és körbepötyögte őt. A kislány mosolyogva nézte. Aztán lehajolt, hogy tépje egy kicsi százszorszépet, de meggondolta magát. Olyan szép így. Minek tépjem le? – gondolta.

Tomka Blanka Angelika (10)

Ahogy ezen ábrándozott, elrepült mellette egy kis, sárga, zümmögő valami.

– Egy méh! – sikoltotta. De, amit ezután hallott, az elfelejtette vele a félelmét.

– Nem méh vagyok – mondta egy csilingelő hangocska.

A kislány pár másodpercig remegő lábbal állt a rét közepén, majd sarkon fordult és futásnak eredt. Vagyis csak futásnak eredt volna, hogyha nem röppen elé egy icike-picike, aranyhajú, kék szemű, sárga ruhás és kalapos tündérke.

– Hé, most meg hová mész? – kérdezte.

– Biztos csak képzelődöm – legyintett Angelika.

– Nem, nem képzelődsz. Hadd mutakozzam be! Napsugár vagyok, a kis tündér. Igaz, még csak pár emberrel találkoztam, de nem is csoda, hiszen még kicsi vagyok. Téged hogy hívnak? – kérdezte.

– Tü...tü... tündér? – hebegte tátott szájjal a kislány.

– Igen – bólintott Napsugár.

– Engem Angelikának hívnak – mosolyodott el a kislány.

– Miért futottál el előlem? – kérdezte értetlenkedve a tündér.

– Azt hittem, hogy egy méhecske vagy. Viszolygok a méhektől – szomorodott el Angelika. Úgy szeretnék játszani veled ezen a csodálatos réten, kár, hogy itt sok a méh – mondta.

– És ha segítenék legyőzni a félelmed? – kérdezte reménykedve Napsugár.

– Igazán segítenél? – kérdezte a kislány olyan boldogan, hogy a tündér felnevetett.

Tomka Blanka Angelika (10)

- Hát persze! – kiáltotta Napsugár – A méhek nagyon hasznosak, szerintem kedvesek és aranyosak, sokat kell dolgozniuk, de biztos vagyok benne, hogy bármelyikük szívesen barátkozna veled. Ismerek egy Zümi nevű méhecskét. Ő talán ráér.
- Nagyon-nagyon köszönöm, Napsugár! – kurjantotta Angelika.
- Rendben van. De egy dolgot meg kell jegyezned! Az anyukádnak és az apukádnak ne beszélj rólam! A felnőttek számára ugyanis láthatatlanok vagyunk. De ha mégis elhinnék neked, hogy tündérek léteznek, akkor a tündérkirálynő nagyon leszidna.
- Ne aggódj! Nem fogom nekik elmondani – ígérte meg a kislány.
- Köszí. Holnap délután gyere le ide a rétre, szeretnék neked mondani pár fontos dolgot a méhekről!
- Rendben – mondta kislány, és elbúcsúztak egymástól.

Angelika életében két dolog megváltozott: lett egy tündér barátja, és nem elkeseredve jött vissza a Nagy Rétről. Angelika anyukája nem kapott virágcsokrot, de mégis elmosolyodott, amikor meglátta kislányát.

Angelikának úgy tűnt, mintha ólomlábakkal járna az idő. Hiába próbálta olvasással, rajzolással, játszással elütni az időt, nem sikerült neki. Folyton csak a másnapi találkozóra tudott gondolni. Végre elérkezett a hétfő. Iskola után felpattant piros kis biciklijére, és a Nagy Rét felé vette az útját. Napsugár már ott várta egy árvácskán hintázva. Ezúttal nefejejcskéi ruhácskát, hozzá illő topánkát és masnit viselt.

Tomka Blanka Angelika (10)

- Szia! – röppent fel boldogan a kis tündér.
- Szia! – futott feléje a kislány.
- Már nagyon vártalak. Gyere, ülj le ide mellém! – hívta Napsugár.

Angelika készségesen követte, és leült elé.

- Tudnod kell, hogy én egyáltalán nem félek a méhecskéktől, pedig sokkal kisebb vagyok nálad. Mint már mondtam, a méhek nagyon hasznosak és kedvesek. Csak akkor szúrnak, ha muszáj, vagyis, ha úgy vélik, megtámadták a kaptárt, mivel ez halálos számukra. Innen is látszik, milyen kedves kis lények: képesek feláldozni magukat a kaptár érdekében – mondta fontoskodva a tündér. Úgy tűnt, Angelikát meggyőzték az érvek.

- Idehívhatom Zümit? – kérdezte reménykedve Napsugár.

- Nem, nem, dehogyis! – tiltakozott a kislány.

- De hát nem fog megszúrni – erősködött a kis tündér. Addig-addig győzködte Angelikát, mígnem a kislány beadta a derekát.

- Zümi! Zümi! – kiáltotta Napsugár.

Nemsokára egy kis méhecske repült oda hozzájuk.

- Nyújtsd ki a kezed, hadd szálljon rá! – biztatta a tündér Angelikát.

A kislány bátortalanul kinyújtotta remegő kezét. Összeszorított szemmel várta, hogy mi fog történni. Hirtelen csikizni kezdte valami apró dolog. Résnyire nyitotta a szemét.

Tomka Blanka Angelika (10)

Zümi mászkált a kezén, majd felröppent és rászállt egy margaréta szirmára.

Angelika majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. Úgy érezte, a méhecske a legcsodálatosabb élőlény a Földön. Futni kezdett a méhecske után, de olyan gyorsan, hogy Napsugár alig tudta követni őt. A következő órákban Angelika, Napsugár és Zümi boldogan játszottak a Nagy Réten. De nemsokára elkezdett sötétedni. Angelika elbúcsúzott kis barátaitól és útnak indult.

Nemsokára elérkezett a kislány nyolcadik születésnapja. A sok szép méhecskés ajándék között volt egy méhecskés hátizsák és a „Maja, a méhecske” című könyv.

Angelika ezentúl, amikor hazajött az iskolából, felpattant piros kis biciklijére, a méhecskés hátizsákba belepakolt egy kulacs vizet és a „Maja, a méhecské”-t, és már indult is a Nagy Rét felé. Ott már türelmetlenül várták őt. Amikor odaért, letelepedett a pázsitra, és elkezdte mesélni Maja, a kis méhecske kalandjait. Ez így ment minden nap.

Csak hogy egyszer elkezdett esni az eső, és nem akarta abbahagyni.

Angelika szomorúan üldögélt otthon, és arról ábrándozott, milyen jó lesz majd együtt játszani újra a barátaival. Egyszer csak pompás ötlete támadt: elhatározta, hogy mindent megtud a méhekről. Otthon, a kislány nagy örömeire, sok könyvük volt a méhekkal kapcsolatosan.

Boldogan kezdte olvasni őket. Pár óra múlva már annyi könyvet elolvasott, hogy ő maga alig látszott ki a nagy kupac mögül. A következő pillanatban kiesett Angelika kezéből a „Rovarjaink” című könyv, ugyanis ez állt benne: „A méheket számos veszély fenyegeti napjainkban. Környezetszennyezés, klímaváltozás, természetes élőhelyeik elvesztése. Vírusok és gombás fertőzések. A mobiltelefonok által kibocsátott jelek megzavarják őket,

és így nem találhatnak haza. A méhek eltűnése már elkezdődött, de a jövőjük a mi kezünkben van, a folyamat még megállítható.”

Angelika nem akart hinni a szemének. Eddig azt hitte, hogy ezeket a rovarokat semmi sem fenyegeti. De most rájött, hogy ez egyáltalán nem így van! Hatalmas gombóc keletkezett a torkában. Éjjel nem tudott elaludni. De reggelre az a döntés született meg a fejében, hogy nem fog ölbe tett kézzel ülni otthon, és nézni, ahogy a méhek eltűnnek a Föld színéről. Elhatározta, hogy megvédi a kis beporzókat.

A kertjükben volt egy kis területe. A kedvenc hintája, egy kis homokozó és egy mászóka állt ott. Amióta összebarátkozott Napsugárral és Zümivel, nem nagyon használta őket. Úgy gondolta, hogy ha a helyüket sok-sok virág venné át, azzal ő is segítené a méheket. Így hát munkához látott, és néhány nap múlva már gyönyörű virágok illatoztak a kertjükben.

Angelika már felnőtt, de még ma is sokat tesz a méhekért. Hiszen sohasem fogja elfelejteni, hogy egy kis tündér hogyan tudta megváltoztatni az életét.

Tomka Blanka Angelika (10)

Tóth Keve Máté (13): Én, a méh

Röppencs először azt se tudta hol van. Kissé ijedten nézett körbe, amikor ráköszönt valaki:

– Szia Röppencs! Én vagyok a 201-es számú dolgozó. Én leszek az elkövetkező kis időben a kísérőd. Körbesétáljuk a kaptárt, addig én elmagyarázok neked mindent. Utána pedig kirepülünk. Nem kell félned, nemsokára mindent érteni fogsz.

Röppencs meg volt szeppenve.

– Nos, elkezdem az elején. – szólalt meg a kísérője. – Mi ebben a kaptárban mindannyian mézelő méhek vagyunk. Nálunk szigorú rend uralkodik, és mindenkinek megvan a maga feladata. Képesek vagyunk jó messzire is eltávolodni a kaptártól, hogy ennivalót szerezzünk. Ezt a többi méh nem tudja. Szerintem azt már a nevünk alapján kitalálod, hogy miben vagyunk még jók.

– A mézkészítésben?

– Pontosan!!! Ebben is lekörözzük a többieket.

– Vannak más méhek is?

– Hát persze. Ott van például a fali méh. Ők egyedül élik le életüket, nem ilyen harmonikus közösségben, mint mi. Nem is értem. Ők nem készítenek mézet, mint mi, de viszont amihez hozzáérnek, azt beporozzák. Aztán ott vannak a fullánktalan méhek, akiknek nevükből adódóan, nem nőtt fullánkjuk. Termelnek mézet, mint mi, de kevesebbet. És van még pár méhfaj, mint a karcsúméh, szabóméh, poszméh. De ebből elég lesz ennyi, mert még sok mindent kell megbeszelnünk. Döntsd el most te, hogy miről beszéljek.

– Olyan gyönyörű ez a hely. A kaptár. Nagy a nyüzsgés, ugyanakkor én nyugalmat is lelek benne. Meséld el hogyan élünk itt.

– Ahogy kívánod. Én is szeretek itt élni. Szóval, mi hihetetlenül szervezeten létezünk a kaptárban. Felosztunk egymás között mindent, és mindenkinek megvan a maga feladata, ahogy már említettem. A kolónia egy méhkirálynőből, a hím herékből és a nőstény dolgozókból áll. Mint Te, vagy Én. A királynő fő feladata, hogy utódokkal lássa el a kaptárt. Képzeld el, hogy mindannyian királyi családból származunk. Itt mindenki a királynő utódja. Akár 2000 petét is lerak naponta. Az egyik részükből dolgozók, a másiktól herék lesznek. Erről is a királynő dönt.

A dolgozók teszik ki a kolónia nagy részét. Mi látjuk el a mindennapi feladatokat. Sajnos nem élünk túl sokáig, de rövid életünk alatt is nagyban hozzájárulunk, hogy a kaptár jobb hely legyen. Tisztán tartjuk, gondozzuk az utódokat, lépet építünk és még a bejáratot is mi őrizzük. Majd ezután kirepülünk nektárt és pollent gyűjteni. Mindössze egy negyedünk végez aktív pollengyűjtést.

– Kérdezhetek valamit? – zümmögött közbe Röppencs.

– Csak bátran.

– Én hogyan születtem?

– Nos... Te is, mint itt mindenki, peteként kezdted, aztán álca lettél és a dajkaméhek először 3 napon keresztül méhpempővel tápláltak, aztán 3 napig mézet és virágport kaptál. Ezután bebábozódtál és 12 nap múlva ilyen szép kifejlett méhecskeként kikeltél. A többi szerintem már te is tudod.

– Igen! Kitakarítottam a fekhelyemet, aztán pedig jöttél te.

– Bizony. A következő feladatod pedig nem más lesz, mint a szellőztetés.

– Szellőztetés? Az meg micsoda?

– Az egyik legfontosabb feladat, amit egy dolgozó kaphat. Ha nagyon meleg van, a szellőztők a kijáráthoz vonulnak és szárnyaik segítségével kihajtják a meleg levegőt a kaptárból.

– Rendben. Nem lehet rossz feladat. Nem tűnik bonyolultnak.

– Nem is rossz. Nekem az egyik kedvencem volt. De ne izgulj. Egyik feladatod sem lesz nehéz. Na, hol is tartottunk? Ja, igen. Tehát ott vannak még a herék. Ők csak tavasszal és nyáron képezik a kaptár részét. Csak annyi a feladatuk, hogy szaporodjanak a királynővel. Nyár végén kiűzzük őket a kaptárból. Egy méh élete átlagosan 6 hét.

De térjünk át a beporzásra. A beporzás az, amikor a virágpor átkerül a portokból a bibére. Ebben sajnos nem mi vagyunk a legjobbak, hanem a poszméhek, de nekünk is van mivel büszkélkednünk. A beporzás úgy történik, hogy amikor leszállsz egy virágra, rátapadnak a pollenszemcsék a szőrödre. Majd miután átmertél egy másik virágra, egy részük rátapad a bibére, a többi pedig hazahozod. És meg is történt a beporzás. A legtöbb növény fennmaradása rajtunk múlik. Ha beporozzuk termést hoz és tovább szaporodik. Ezért is fontos, hogy nagyon odafigyelve és lelkiismeretesen porozz be annyi növényt, amennyit csak tudsz. Tulajdonképpen azzal sem mondom nagyot, hogy az egész világ élete tőlünk függ. Ha kihalunk, a világ is elpusztul. Egy híres tudós azt mondta egyszer, ha kipusztulnak a méhek, az emberiség csak négy évvel éli túl. Remélem ez sosem fog bekövetkezni.

Ha táplálékot találsz, akkor táncolj körbe, így a többiek tudni fogják, hogy az ennivaló a kaptár körzetében van. Már ha nekik is olyan jó tanárunk van, mint neked. Ha a kaptártól messzebb van az étel, akkor szárnyaidat rezgetve jársz táncot. Ebből tudják, hogy messzebb van az eleség.

Lassan a végére érek a mondókámnak és a kaptár kijárata is már közel van. Elmondok pár érdekességet és már repülhetünk is. Ezeket nem fontos megjegyezned, de én szeretem elmondani. Szóval, a legrégebbi méz már több mint 5000 éves. Látod, elődeink sem lustálkodtak. Szorgalmunkat már nem egy versben örökítették meg. Az emberiség egy ősi csoportjának a világ és a méz szó ugyanazt jelentette. Ahhoz, hogy egy kis mézet el tudjunk készíteni, a dolgozók nagy részének ki kell repülnie, ugyanis 1 kg méz elkészítéséhez legalább 50 ezer méh rakománya szükséges.¹

Nos, Röppencs ez a hely ahol most állunk a kaptár kijárata.

– Kirepülhetek?

– Hát persze. De ha kiértél, nagyon vigyázz az állatokkal. Közülük is a legveszélyesebb az ember. Most pedig felszálláshoz készülj.

Röppencs elkezdte mozgatni a szárnyát. Érezte, ahogy felemelkedik, és egyre magasabbra repül. Majd előre dőlt és elindult a kinti fény felé.

¹ 1 kg mézhez szükséges nektár mennyiség 50.000-100.000 kirepülésből gyűlik össze.

– Nagyon szépen csináltad! Én sem tudtam volna jobban – hallotta maga mögött az oktatója hangját.

Amikor kiért a kaptárból hirtelen elvakította a fény, de aztán ahogy hozzászokott a szeme, meglátta a virágokat. Tengersok virág, még több színben. És a temérdek illat, egyszerűen csodálatos volt. Hívta a természet. Röppencs ebben a pillanatban úgy gondolta: örül, hogy méhnek született.

Tóth Keve Máté (13)

Tóth Titanilla (12): Az elégedetlenkedő méhecske

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy kerek erdő, amelyben egy szorgos méhcsalád töltötte a napjait. Mindenkinek megvolt a saját feladata: a dolgozó méheknek nektárt és virágport kellett gyűjteniük messzi virágos rétekről, a királynőnek és a kaptár többi lakójának azonban emellett a nagyon fontos feladat mellett vigyázniuk kellett sok társukkal együtt a kaptár legkisebb növényeire, akik még képtelenek voltak ellátni saját feladatukat. A királynőnek az utódok világra hozása volt a feladata... A nektárt és virágport gyűjtő méheknek volt a legnehezebb dolguk: éjjel-nappal dolgozniuk kellett és sohasem állhattak meg. Nem volt egyik kis gyűjtő méhecskének sem saját akarata vagy élete.

Voltak azonban olyan méhecskék is, akik a létezésük értelmét keresték. Ilyen volt az egyik távoli ismerősöm is, Hanna, aki alig volt egy hetes, de szinte hajtotta őt a kíváncsiság. Nem értette miért kell minden napon ugyanazt az unalmas feladatot elvégeznie.

Pont így kezdődött ez a nap is: Hanna fölkel, megmosakodik és elindult keresni egy gyönyörű virágos rétet, ahol kedvére dolgozhat. Repülés közben nem hagyta nyugodni a kérdés, ami már kis lárva (álca) kora óta zavarta őt: *Mi haszna e világban, ha mindig ugyanazt kell csinálnia?* Addig gondolkodott ezen, míg egyszer csak megállt és úgy döntött, hogy elhagyja a kaptárt.

Mikor leült volna pihenni, odaröpült hozzá egy tündér. Azt mondta neki, hogy örülhetne annak, hogy ilyen fontos munkája van. Hanna csak kacagott és kacagott.

A tündér nem nézte jó szemmel azt, hogy semmibe veszik, ezért így folytatta:

– Elvarázsollak téged és emberré változol addig, amíg teljes szívedből nem látod be azt, hogy mennyire önző és hálátlan vagy!

A méhecske ezzel sem foglalkozott, de amikor tovább röpült volna a tündér Hanna elé repült és meglegyintette a pálcáját felé, így gyorsan álomba szenderedett...

Amikor fölkel, apró ember-gyermek volt. A családja szegény volt, de a hely, ahol laktak, túlszárnyalt bármilyen álmot. Mikor kinézett az ablakon, meglátott egy rétet – gondolta kimegy, és megnézi milyen virágok nőnek rajta. Mikor kiment, arra számított, hogy ellepik a méhek az apró rétet, azonban tévesen gondolta, mert a réten egy darab virág, sőt méh sem volt. Azon gondolkodott, hogy most miért nem szorgoskodnak a méhek olyan serényen, mint eddig. Az ő világukban mindig dolgozni kellett, de kis idő múlva ki is ment ez a gondolat a fejéből.

Teltek-múltak az órák, lassan megszokta az emberek közötti életet, csak az zavarta, hogy nem mehet vissza a barátaihoz. Éppen kelt volna föl az ágyából, hogy kifuthasson a kertbe a gyönyörű virágok közé, azonban a kert is teljesen üres volt. Megrémítette az, amit látott: a kertben és a réten egyetlen virág sem nyílt. Még a messzebb lévő rétekre is ellátogatott, de ott is ilyen furcsa volt a helyzet.

A közeli városban virágüzlet sem volt. Amikor meg akarta kérdezni az édesanyját erről, akkor az anya csak annyit mondott, hogy ő soha nem is hallott méhekről. Körülnézett a közeli méhkaptárnál is, de csodálatos módon az eltűnt, mintha ott se lett volna. Attól kezdve minden más lett. Sehol nem látott se virágot, se méheket. Ebben a világban

gyümölcsök és zöltségek sem voltak, mert nem léteztek méhek, amik beporozták volna a virágokat. Ezért nagyon sok volt a betegség, amit a vitaminok hiánya okozott. Sőt, fák sem voltak, mert a méhek nem porozták be őket, vagyis nem volt termés, benne a mag, ami biztosította volna az új fák kikelését.

De ami a legfontosabb: a levegő is kevéske volt ott, mert nem voltak fák, amik termelik az oxigént. Nem sokkal később a szülei is nagyon betegek lettek. Semmi nem volt ugyanolyan, mint régen. Minden nap egyre rosszabb lett. Mire ráeszmélt mi történik, addigra nagyon bánta azokat a dolgokat, amiket korábban a tündérnek mondott. Azt kívánta, bárcsak otthon lehetne a családjával, a barátaival, és bárcsak csinálhatná ugyanazt az unalmas munkát, amit eddig is.

Egyszerre csak megjelent a tündér és azt mondta neki:

- Végre beláttad a hibáidat, és végre képes vagy elfogadni magad annak, aminek születéssel!
- majd odasuhintott és Hanna fölébredt: újra méh volt. Csak ekkor értette meg feladata fontosságát és lényegét. Ekkor már legszívesebben a méhkaptárban lett volna és csinálta volna ugyanazt a fontos feladatot, amit eddigi életében is ellátott.

Ezt követően minden nap úgy dolgozott, hogy tudta, nagyon fontos feladatot lát el. Onnantól kezdve minden olyan méhecske, aki bizonytalan volt létezése értelmében, csak hozzá fordult. A tündér pedig, aki meglátogatta őt, az igazság tündére volt, akinek az volt a feladata, hogy beláttassa a tévedő méhecskékkal a hibáikat.

Kulik Márta

Törökvész úti Kézműves Óvoda Süni csoport (6): A hiú almafa és Mézi története

Benedek azaz Beni, mert mi csak így becézzük, egy szép kertés házban lakik, nem messze az óvodától.

Beniék kertje nagyon szép. Középen nagy füves terület, ahol jókat lehet játszani. A kerítés mellett szép sorban gyümölcsfák vannak: alma, körte, szilva, meggy. A ház körül pedig Anya virágos kertje. De amire Apa igazán büszke, az a fűszerkert, amiben egymás mellett sorakozott a kakukkfű az oregánó, citromfű, menta, bazsalikom, rozmarin és a lestyán. A kertet nemcsak Beniék használták: rajtuk kívül nagyon sok bogár, madár, pillangó élt itt, de látni lehet, hogy a pockok is dolgoznak, és eső után megjelennek a giliszták is. Itt él még Mézi a kertetündér is. Őt az emberek nem láthatják, de a kerti növények és az állatok jól ismerik. Most éppen a pockot figyelmezteti, hogy nem jó helyen túrta fel a földet, mert a frissen ültetett ribizlibokrot majdnem kidöntötte.

Zuzu a méhecske és Pepi a zengőlégy éppen a napi munkáját végezte. Már megjárták a szilvafa, meggyfa, körtefa virágait. Éppen az almafa felé tartottak, amikor az almafa iszonyú haragra gerjedt:

- Csak nem képzelitek, hogy szőrös lábaitokkal összejárájátok csodálatos hófehér ruhámat!
- Minket Mézi küldött, tudod, Ő tudja, hogy mikor kinek mi a feladata.
- Énfelőlem küldhetett benneteket bárki, az én gyönyörű fehér ruhámat nem fogjátok összemáskálni – veszekedett tovább a hiú almafa.

Zuzu és Pepi dolgavégezetlenül indult vissza a darázsgarázsba, ahol találkoztak Deli darázssal, aki éppen munkába indult.

- Na, ti már végeztetek is a munkátokkal? – kérdezte Deli
- Csak félig – felelte Pepi –, mert az almafa nem engedett bennünket a virágaira.
- Na, gyertek, majd én segítek nektek!

Indult is a kis csapat. Elöl Deli a darázs, utána Pepi a zengőlégy, hátul Zuzu a méhecske.

- Mit akartok már megint itt? – kérdezte ingerülten.
- Engedd, hogy meglátogassuk a virágaidat – kérte Deli
- Szó sem lehet róla, hogy mindenféle méhek, legyek, darazsak rászálljanak vadonatúj, hófehér, rózsaszín pöttyös ruhámra!
- A hangos szóváltásra Mézi is figyelte, és odarepült.
- Min vitatkoztok? – kérdezte.
- Erre Zuzu szépen sorjában elmesélte a történeteket.
- Figyelj ide almafa, valóban csodálatos a tavaszi új ruhád, de ha nem engeded dolgozni a barátaimat akkor ősszel nem lesznek az ágaidon almák.

Süni csoport (6)

- Ha-ha-ha, – nevetett gúnyosan a hiú almafa, – majd pont ezeken a ronda rovarokon múlik a termésem.
 - Na, tisztuljatok még a közelemből is!
 - Majd megkérem a szelet, hogy porozza be a virágaimat. A szél éppen akkor suhant át a kerten.
 - Szél, kérlek, porozd be a virágaimat, mert nem engedtem ezeknek a ronda rovaroknak, hogy összejárnálják a gyönyörű ruhámat.
 - Rosszul tetted almafa, mert én nem segíthetek. Nekem más feladatom van. Várnak a diófák, a mogyorók, a füvek, a kukoricatáblák és persze a búzaföldek. Sietnem kell, mert ha nem végzek időben, az embereknek és az állatoknak nem lesz mit enni a következő évben. – azzal már tovább is száguldott.
- Mézi és a porzók kis csapata közben a repceföldek felé repült. Mézi vigasztalta Pepiéket, akik szomorúak voltak, hogy nem tudtak segíteni az almafának.
- Nem baj, majd éjjel, amíg alszik, odaküldöm a szendereket, hogy porozzák be a virágait.
- De sajnos az éjjeli pillangók sem jártak sikerrel, mert a hiú almafa őket is elzavarta.

- Tavasz után megérkezett a nyár, sok finom meleg napsütéssel és szerencsére gyakori, finom meleg esővel.

Mézi boldogan figyelte a rábízott növények növekedését. Csodálatos bokorra fejlődött a kakukkfű, az oregáno, a lestyán, a rozsmaring szinte fává növekedett. Roskadoztak a paradicsomok, paprikák a sok termés alatt. A szilvafát gyönyörű kék szilvák díszítették, a meggyfa csodálatos bordó ruhát öltött magára a sok meggytől.

Csak egy fa állt a kertben üres ágakkal, a hiú almafa.

- Mézi, Mézi kérlek segíts nekem, nézd, egyetlen alma sincs az ágaimon – panaszkodott az almafa.
- Most már nem tudok segíteni – felelte a kerti tündér.
- Nem engedted, hogy a barátim elvégezzék a feladatukat, mert hiú voltál. Látod, a többiek mind meglátogatták a méhek, legyek, darazsak, lepkék és most annyi rajtuk a termés, hogy alig bírják.
- A hiú almafa elszégyellte magát és megígérte Mézinek, hogy jövő tavasszal ő fogja oda-csalogatni a porzók csapatát.

Beni és Apa sétáltak a kertben.

- Apa miért nincs az almafán egy alma sem? – kérdezte Beni.
- Gondolom valami baj történhetett tavasszal, de hogy mi, azt én sem értem – felelte Apa.

Váczy Luca Fanni (11): Galiba a réten

Egy napsütötte tavaszi reggelen Zimi, a méhecske a színpompás méhkaptár bejáratánál üldögélt jó kedvvel. Várta Zumit, a felderítőt, hogy elindulhasson a legújabb rétre, amit a felderítő csoport megtalált.

És mit csinált eközben Zumi? Hát, éppen megtalálta azt, amit keresett! Egy gyönyörű rétet tele szebbnél szebb virágokkal. Le se ellenőrizte, hogy milyen virágok, mi a hatásuk.

– De egyébként is milyen hatása lenne ilyen gyönyörű virágoknak? – gondolta.

Már repült is vissza a méhkaptárba.

Zimi, amikor meglátta, hogy felé száll Zumi, azonnal verdesni kezdett a szárnyaival üdvözlésképpen. Alig várta, hogy megtudja, hogy hol végzi ma a feladatát. Zumi elkezdte táncát, amellyel pontosan leírta a rétet, rajta a virágokkal.

De az utolsó pár mozdulatra már nem figyelt Zimi, mert túl izgatott lett.

Pedig lényeges lett volna! Arról szóltak ugyanis a méhecske táncának utolsó lépései, hogy nem nézte meg a virágokat alaposan, nem vizsgálta a hatásukat, vagyis akár a méhekre veszélyes növények is lehetnek közöttük! Zimi és csapata nagyon figyeljen oda! Ez a hebe-hurgyaság sajnos jellemző volt Zimire. Lássuk, mi lett a következménye!

A legelszántabb begyűjtő osztag élén ott szállt Zimi. Pásztázta a látóhatárt nagy összetett szemeivel, és ebben a pillanatban meglátta azt, amit kerestek. A csodálatos rétet. Ekkor már a többiek is észrevették, amit ő. Nem tétozáztak. Repültek a virágokra, és gyűjtötték a kosáráikba a finom virágport és közben az egész testük tele lett vele. Virágról virágra szálltak, és akaratlanul is jól tettek velük, hiszen így be is porozták őket. Na, de térjünk vissza mesénkhez!

Amikor az igazán különleges piros pipacsok nyújtották feléjük kelyhüket, a kis zümmögők nem tudtak ellenállni a hívogatásnak, hiszen ez volt a kedvenc viráguk. Meg is lett baj! Nem tudták, hogy ezek elvarázsolt virágok. Ahogy rájuk szálltak, azonnal mély álomba merültek. Csak Zimi maradt „szárnyon”, mert ő éppen egy harangvirággal bajlódott, ami-be éppen beszorult. Nagy nehezen végre kidugta fejét, ám ekkor meglepte a nagy csönd, ami fogadta.

– Hiszen itt zümmögésnek, zümmögésnek kéne lenni! Hát csak én dolgozom itt?!? – gondolta Zimi feldúlva. – De jaj! Itt mindenki alszik! Mi történt? Ez nem szokványos! Fényes nappal a méhek alszanak? Hiszen mi még télen sem alszunk napközben – cikáztak a gondolatai Zimine. Az ijedtségtől gyorsabban verdesett a szárnya, és ezzel ki is robbant a virágból.

– Sikert! – ujjongott magában. – Most pedig azonnal felébresztem ezt a tunya bandát! Odaszállt az első pipacs fölé, és megfújta a harsonáját!

– Trrrrrr- trrrrrr! Ébresztő mihaszna banda! – kiáltott egy nagyot, de nem történt semmi. Most ijedt meg igazán. Mit fog mondani a méhkirálynőnek? Lehet, hogy az kizárja őt a kaptárból? És „földönrepülő” méhecske lesz? – Mit tegyek? Azonnali segítségre van szükségem, és már tudom is, ki fog nekem segíteni. Ti tudjátok?

Hát persze, hogy Zumi lesz az, aki nemcsak felderítő méh, hanem Zimi legjobb barátja is a kaptárból. Gyorsan megkereste őt. Nem is volt ez nagyon nehéz, hiszen Zumi volt a soros

a kaptár őrzésében, így ott találta. Zumi épp egy távolban lévő, virágokkal teli almát csodált, és a tavasz szépségén merengett, amikor nekirepült Zimi, kibillentve ezzel egyensúlyából.

– Jaj, ki vagy? Van fullánkom! Ah, csak Te vagy az, szélvész kisasszony? Ilyen hamar végeztetek? És hol vannak a többiek? Ők még dolgoznak? – záporoztak a kérdései.

– Nem – sóhajtott szomorúan Zimi, és azazal a lendülettel mindent elmesélt. – Ugye Zumi, Te tudod, hogyan tudom felébreszteni őket? – kérdezte reménykedve mondanója végén.

Zumi sokáig töprengett, majd így szólt:

– Nem, én sem tudom! De ismerek egy vadméhet, aki biztosan tudja rá választ, mert ő a legbölcsebb méh mindannyiunk közül. Látod azt az almát ott? Abban az öreg fában lakik. Ha elmegyünk hozzá, biztosan segít!

Így is tettek.

Mikor odaértek a bódító illatot árasztó fához, Zimi vágyakozva nézett a virágokra, de most lemondott róluk, mert a csapata nagy bajban volt. Hangos zümmögéssel ébresztették álmából Fullánkot, a sokat tudó öreg vadméhet. Az kidugta fejét és morcosan kérdezte:

– Kik vagytok Ti, kik legmélyebb álmomból mertek felébreszteni? Miért jöttetek? Tán élelmet akartok az odúmból?

– Nem a virágporodra, hanem a tanácsodra van szükségünk, jó öreg Fullánk – dadogták a kisméhek. Az öreg megenyhült és meghallgatta mondanójukat.

Majd így szólt:

– Hiszen az a zagyváló virágok rétje, a Zagyva Banya Kertje, a banyáról kapta a nevét is. Ezért szorult be Zimi a harangvirágba, a többiek pedig ezért aludtak el. Az az irigy boszi azt akarja, hogy csak az ő növényei legyenek beporozva. De ne aggódjatok, tudom a megoldást, hogyan

Váczy Luca Fanni (11)

lehet örökre megtörni a gonosz varázst! Tépjetelek le egy pipacsszirmot, ezzel a bódító, altató nektár elillan, és akkor a méhbarátaitok, azonnal fölébrednek. Minden a régi lesz!

A két döngicsélő jó barát visszarepült a virágos rétre, és megcsinálták azt, amit az öreg mondott. A többiek álmélkodva pislogtak körbe-körbe, és nem értették mi történt. A mi két kis hősünk mosolyogva nézte a többiek csodálkozó arcát, és cinkosan kacsintott össze. Ez a mi titkunk marad! Jó kis kaland volt!

Zimi levonta magában a tanulságot. Egy begyűjtő méh mindig figyeljen a felderítő társának utolsó szárnycsapására is, hiszen minden rezdülésnek fontos információtartalma van! Ha nem így tesz, nagy galiba kerekedhet belőle!

Ti is nézzétek a méhek táncát, és lássátok gyönyörűséges világukat!

Váczy Luca Fanni (11)

Varga Dóra (10): Jóban-rosszban méhbarátok

Egy napsütötte nyári napon, – ami talán éppen olyan volt, mint a mai – az akácos erdő nyugati felén állt egy aranyos kis méhkaptár. Ebben csodálatos méhkaptárban lakott egy kicsi, szelíd méhecske, akit Ödönkének hívtak.

Barátjával, Gerzsonnal már hosszú-hosszú ideje ismerték egymást, hiszen együtt nőttek fel.

– Ödönke!!! Ödönke, gyere! – hallatszott.

– Megyek már – jött a válasz.

– Képzeld – suttogta most már Gerzson – Hallottam valami nagyon érdekeset!

– Tényleg? Mit?

– Valami nagyon érdekeset! Figyelj! Éppen a virágport akartam letenni, a trónterem előtt haladtam el, amikor meghallottam a királynő gondterhelt hangját. Ha jól hallottam, Huba bácsinak panaszkodott, hogy „Jaj, Huba! Lassan kinőjük ezt a kaptárt, nincs elég hely az új fiasításnak!”

Ödönkének kerekre nyílt a szeme, ahogy Gerzsont hallgatta, még a szája is tátva maradt, ugyanis ő sose gondolta volna, hogy egyszer eljön az a nap, amikor el kell hagyniuk a kaptárt. Pedig az iskolában már minden méhecske kívülről fújta a méhek rajzásának elméletét, de ez most nagyon ijesztőnek tűnt. Ilyenre még a régi méhkirálynők sem mertek gondolni.

Ezen a napon Ödönke nagyon hallgatag volt. Többen meg is kérdezték tőle, mi baja van, de ő csak a vállát vont. Huba bácsinak is nekirepült véletlen, akinek ennek következtében leesett a szemüvege. Csak csóválta a fejét az öreg méh, és magában dünnyögte: „Ezek a mai fiatalok, mindig csak rohannak!”

Este az ágyában töprengve, bevillant neki a nagy ötlet! „Elmegyek, és keresek egy tágasabb otthont. Akkor biztosan mindenki nagyon boldog lesz!”

Reggel az első dolga volt, hogy bekopogott Gerzsonhoz, aki épp első álmából ébredt fel.

– Gerzson, óriási ötletem van!

– Mi? Ötlet? Óriási? – értetlenkedett Gerzsonka álmosan.

– Mindegy. Csak gyere utánam!

Ödön megmutatta a „haditervet”, amit hajnalban gondosan le is rajzolt.

– Itt vagyunk most – mutatja a papíron Ödön –, utána óvatosan a kijáráshoz repülünk, majd amikor az utolsó dolgozó méh is kirepült, mi is elindulunk a bal oldali akácfa felé. Onnan tovább megyünk kelet irányába. Azt hallottam, arra felé sok az üreges fa. Ödönke elégedetten nézi a tervrajzot, aztán óvatosan megkérdezi – Indulhatunk?

Varga Dóra (10)

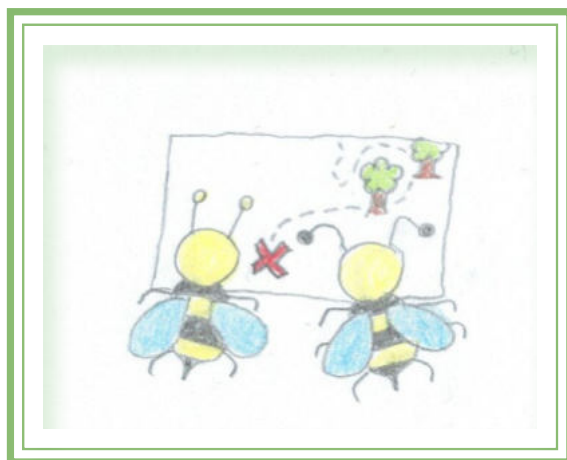

Varga Dóra (10)

Gerzsont eltalálta egy kósza esőcsepp, amitől nekivágódott egy faágnak. Ödönke nagyon megijedt, de fogott egy erős falevelet, odarepült Gerzson mellé, és maguk fölé tartotta, hiszen ekkorra már az esőzés is túl volt azon a ponton, amit egy méhecske elviselhetett volna. Szegény Gerzson, nagyon szédült, jól megütötte magát, de azért ő is teljes erejéből repült visszafelé.

Otthon kissé csalódottak voltak a nap sikertelensége miatt, de eldöntötték, hogy másnap ismét megpróbálják. Némi szerencsájuk is volt, mert pontosan őrváltáskor érkeztek vissza, ugyanis akkor néhány másodpercig nincs, aki figyelne a ki-be járkáló méheket. Igaz, mind a ketten csuromvizesek voltak, örültek, hogy nem vesztette el valamelyikük az életét. Gerzsonka hálás tekintettel nézett barátjára.

- Nos, hát tudod... tudod... nagyon, nagyon köszönöm, amit ma értem tétél. Borzasztóan hálás vagyok, hogy ilyen jó barátom van! Ez nekem a legnagyobb ajándék!
- Hát köszönöm. Tudod, én is örülök, hogy téged ismerlek – mondta Ödön – ennyire kitartó, szorgos méhecskét nem láttam még rajtad kívül.

Varga Dóra (10)

- Persze, bármikor! – vágja rá Gerzson, aki mostanra egyáltalán nem fáradt – De azért hagyok üzenetet az ágyamban, hogy „Estére hazaérek!”

Eleinte minden a tervek szerint haladt. Sikerült kiosonniuk, és körülnézniük az akácos erdő egyik felén. Sok helyet megnéztek, minden odúba bekukkantottak, amit arrafele láttak, és találkoztak másik méhecskékkal is, akik egyáltalán nem voltak barátságosak. A másik méhek éppen támadni készültek, de egyszer csak azt vették észre, hogy sűrű felhők gyülekeznek az égen. Egészen sötét lett, és mivel a méhiskolában nagyon jól megtanulták, hogy a méh esőben nem repülhet, minden erejüket összeszedték, hogy még a nagy vihar előtt visszaérjenek a biztonságot nyújtó kaptárba. Ahogy repültek, szegény

Gerzson és Ödönke még sokáig beszélgettek főleg arról, hogy holnap feltétlenül visznek esernyőt. Késő éjszaka búcsúztak el egymástól, miután már alaposan összepakoltak a következő napi "tortúrára". Pakolás közben még a vad méhekről is szó került:

- Te tudod, hogy kik, vagy mik voltak ezek a furcsa méhecskék? Meg akartak támadni, pedig mi semmit nem ártottunk nekik – kezdte el a beszélgetést Gerzsonka.
- Igen, én tudom – válaszolta Ödönke –, ők a csíktalan méhek rokonai.
- Az igen! Ez nekem egy új információ! Honnan tudtad?

- Sokat olvasok – mondta titokzatosan, de félig vihogva Ödön.

Elérkezett az új nap reggele, amikor is a két barát ismét útnak indult, csak most a másik irányba, nehogy megint találkozzanak a gonoszkodó méhekkal.

Ahogy elhaladtak a hetvenedik akácfa mellett, Gerzsonka, – és persze Ödönke is – nagyon megéheztek. Két személyes kupaktanácsot követően arra jutottak, hogy leszállnak a hetvenedik akácfa melletti csinos kis virágra, egy kis nektárt szürcsölni. Így is lett, le is szálltak ép-ségben mind a ketten. Szürcsöltek, szürcsöltek, amikor is, Gerzson megpillantott valami nagy, kék tárgyat. Oldalba bökte Ödönt.

- Hékás, barátom! Hát ez meg micsoda?

Ödön is felpillantott

- Jaj, Gerzson! Megtaláltad! Megtaláltad a legeslegszebb méhkaptárt! Gyorsan nézzünk körül benne!

Körül is néztek, benne is jártak, és belül pedig teljesen üres volt. Ez volt a nagy öröm! Utána pedig uzsgyi! Indultak vissza a saját kaptárjukba.

A nagy sietségben találkoztak Huba bácsival is, aki megint eldörmögte magát, miközben orra hegyére csúszott szemüvegét tolt fel: „Ezek a mai fiatalok, megint csak rohannak!”

Ahogy beértek a trónterembe, lihegve, de nagy nehezen elmondták a királynőnek a nagy hírt:

- Királynőnk, Királynőnk! Van egy óriási hírünk! – azzal eltáncolták neki nagy örömmel, amit láttak, hiszen a méhek tánccal is tudnak kommunikálni.

- Igen, és rengeteg fiókból áll! – tette hozzá sietve Ödön.

A méhanya úgy meglepődött, hogy még petézni is elfelejtett. Volt nagy öröm az egész picurka kaptárban!

Még ezen az estén megtartották a záróünnepséget, és a királynő megígérte, hogy a holnapi nap folyamán elköltözik az új méhkaptárba. El is költöztek, boldogan is éltek, és a kaptár igazi tulajdonosa – egy méhészt – is nagyon boldog volt, hogy nem hiába dolgozott a kaptár készítésével. De a legjobb ebben a kalandban az volt, hogy Ödönke és Gerzsonka örök barátok maradtak. Hiszen ritka nagy kincs az igaz barát!

Varga Dóra (10)

Varga Dóra (10)

Virág Boglárka Csenge (9): Az éneklő méhecske

A mi kis falunkban, Keresztúron élt egy méhésztársa, aki egész télen szorgosan kaptárjait javíttatta. Alig várta, hogy tavasz legyen, és kirakja azokat a mezőre. Ekkor még nem is sejtette, hogy micsoda kincs van a birtokában.

Eljött a várva várt tavaszi reggel. Szikrázóan sütött a nap, a rét telis-tele volt színes virággal, a fák rózsaszín és fehér színben pompáztak. Végre kinyílt a méhek palotája! Hangos zümmögéssel ellepték a virágokat.

A legkisebb méhecske, Sziporka félénken, óvatosan bújt elő, hisz ez volt az első útja a virágos réten. Kíváncsian nézegette a kék, sárga, piros és rózsaszín csodákat.

– Melyikre szálljak? Mi tegyek? – tanakodott.

A virágkelyhek zárva voltak, így egy fehér szirmra szállt. Nézegetett, forgolódott, aztán énekelni kezdett.

S lám, a gyönyörű hangra a virágok kitérték szirmaikat. Sziporka rögtön tudta mit kell tennie. Gyűjtőkosarai hamar megteltek. Estig meg sem állt annyit szorgoskodott. A királynő nagyon elégedett volt legkisebb dolgozójával.

– Sziporka! Hogy tudtál ennyi nektárt gyűjteni? – kérdezte.

A kicsi méh azonban csak lesütötte pilláit és szégyenlősen mosolygott, de nem válaszolt.

Új nap virradt. A kaptárban élők iszonyú jajveszékelésre ébredtek.

– Jaj nekünk! Végünk van!

– Mi lesz velünk? – hallották a méhek, és nem tudták mi lehet a baj.

Sziporka kirepült és szörnyűködve látta, hogy a gyönyörű virágok hervadoznak, lankadnak és nagyon sírnak. Gondolt egyet és visszasietett a királynőhöz. Tüstént elmesélte neki, hogy tudott olyan sok nektárt gyűjteni.

– Kis méhecském, szorgos angyalom! Énekelj hát! Dalolj, amennyire csak tudsz! Mentsd meg a rét virágait! – kérlelte a királynő.

Több sem kellett a kis csíkos zümmögőnek! Szélsébesen kirepült a rét kellős közepébe és dalra fakadt. Trillázott, ahogy csak bírt!

S lám a pipacsok, margaréták, a pipitér és a búzavirág, majd minden virág újra életre kelt. A rét szebb volt, mint valaha.

A kaptár lakói boldogan rajzottak ki, és napestig gyűjtötték a virágport és a nektárt.

Soha annyi mézet nem látott gazduram, mint abban az időben, amikor Sziporka énekére nyíltak a virágok.

Zahari Livia (6): A rigó és a méhecske

Egy szép, tavaszi napon Zümi, a méhecske vidáman döngicsélt a virágzó almafán.

Ez az egyik kedvenc virágom – gondolta magában miközben nagyokat szippantott az illatos virágokból. Döngicsélésére felfigyelt egy rigó, aki épp ezen a fán üldögélt. A méhecske láttán megéhezett és hirtelen odaröppent.

- Most felfallak kis méhecske! – mondta a Rigó
- Meg ne egyél te haszontalan madár! – kiáltott rá Zümi. – Nekem ma még nagyon sok dolgom van!
- Ugyan, mi dolga lehet egy ilyen kis méhecskének? – szeppent meg a Rigó.
- Nagyon sok! Ha szeretnéd, elmesélem egy napom.
- Na jó! – egyezett bele a Rigó, mert nagyon kíváncsi volt.

A méhecske nagy levegőt vett és belekezdett.

- Reggel korán kelek a testvérkéimmel és felkutatjuk a legszebb, legillatosabb virágokat a mezőn. A virágokról nektárt és virágport gyűjtök. A nektárból mézet készítünk, a virágporból megetetjük a kicsiny méhecskéket. Mindez sok idő és munka. A fák és a virágok hálásak nekünk, mert gyűjtögetés közben beporozzuk virágjaikat, amitől a fák szépek és termékenyek lesznek. A mi munkánk nélkül, nem lenne termése a fáknak és nem jutna élelem az embereknek és állatoknak – mesélte Zümi a Rigónak.
- Hű, nem is tudtam, hogy ilyen szorgosak vagytok, ti méhek! Most már értem, hogy miért repkedtek egész álló nap. Ezentúl többet nem eszem méhet csak kukacokat. Vigyázok rátok, ígérem!

Zahari Livia (6)

Zilahi Elina Szófia (9): Zümi a zúr

Hol volt, hol nem volt, még a virágporos mezőkön is túl, ahol a lódarázs dúl-fúl és még azon is túl, élt egy szorgos méhcsalád. Köztük a legkisebb Zümi. A család egész nap dolgozott. Hiszen tudjuk, hogy a méhek a mézet nem készen találják, hanem szorgosan összegyűjtött nektárból készítik el, szigorú munkamegosztással. A másik fő feladatuk a beporzás, ami rendkívül fontos tevékenység. Amikor azt látjuk, hogy a méhek szállodogálnak egyik virágról a másikra, ez nemcsak játék és mese, hanem ekkor zajlik a beporzás. Így a virágpor az egyik virágról a másikra kerül.

Így hát a szorgos méhcsaládnak ennyi munka mellett, kevés ideje maradt a kicsi Zümire, aki állandóan csak zúrt csinált.

Történt egyszer, hogy míg a család becsülettel dolgozott, addig a legkisebb kirepült zümmögni, és ekkor találkozott a lódarázzsal. Ő éppen egy hatalmas százszorszép virág kellős közepén lógatta a lábát és füttyörészett. Ezt meg is irigyelte a kis méhecske, azonnal szóba elegyedett az idegennel.

- Szia, te ki vagy?
 - Én vagyok Lóránd a lódarázs – felelte az idegen.
 - Mondd, te miért nem dolgozol, mint a családom?
 - Mert én lódarázs vagyok, és nagyobb nálatok. Még a darazsak között is a legnagyobb! Ezért mindenki fél tőlem, tudniillik még a fullánkkal is annyiszor szűrok, ahányszor csak akarok. Nem úgy, mint ti méhek, akik csak egyszer használhatjátok. Így aztán a nálam kisebbek, nekem adják a begyűjtött virágport – nevetett fölényesen.
 - Hű – álmélkodott Zümi, és arra gondolt, milyen jó lenne, ha ő is így heverészhetne és neki is csak úgy hoznák a virágport.
 - Én is társulhatok hozzád?
 - Persze barátom, miért is ne, úgy unom már, hogy egyedül lógotom a lábam.
 - Oh, hát ez csodálatos, de most mit kell csinálnunk?
 - Csak várni, míg a virágport ide hozzák, ha velem vagy neked is hozni fogják.
- Ez ínyére való volt Züminek, gondolkodás nélkül igent mondott a lódaráznak. Arra gondolt végre ő is tesz valamit a családjáért.
- Lóránd! Ma eljössz hozzánk vacsorázni, amikor hazatér a családom a munkából? Biztosan örülni fognak, hogy mekkora segítség leszel nekünk!
- A kis Zümi, már mutatta is az utat naivan a nagy lódaráznak. Az meg már fente is a lábát előre, milyen kis hiszékeny méh, gondolta magában.
- Éppen akkor értek a kaptárhoz, amikor a méhek hozták haza a rengetek virágport és nektárt, amiért egész nap oly szorgosan dolgoztak. Ahogy meglátták a lódarazsat mindegyik méh eldobta vödröcskéjét és berepült a kaptárba. A kis méh szóhoz sem jutott, amikor rájött, hogy mit is tett. Nagyon elszégyellte magát, hogy már megint zúrt csinált. A lódarázs felkapta a vödröket és már el is repült, miközben visszakiáltott:
- Zümi! Így jár, aki tudatlan! Nem tudtad, hogy nem bízatsz akárkiben?

Zilahi Emília Szófia (9)

Ekkor a méhcsalád észrevette, hogy Zümi nincs sehol, így kirepült a kaptárból az egész raj, hogy a keresésére induljon. Amikor a méhek meglátták Zümit a lódarázs közelében, az egész raj felsorakozott és útját állták a lódaráznak, aki ijedtében eldobta a vödröket és tovarepült. Most Zümi kiáltott utána:

– Lóránd, nem tudtad, hogy egységben az erő? Mi méhek, bizony nagyon összetartunk!

Amikor ezt kimondta, rájött, hogy milyen szerető családja van, akikben megbízhat. Meg is tanulta a leckét a kis méhecske, aki már nem akar fütyörészve lábat lógatni. A méheknél mindenki tudja: aki nem dolgozik ne is egyék! Amikor eszébe jut Lóránd története, nevet rajta és elmeséli az ifjabb méheknek, hogyan járt pórul a lódarázs.

Ma is mézédeseen élnek, ha meg nem haltak.

Szilágyi Janka (8)